6
14-d
BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
12 A
59

I. 0 741. B 30
6. 14 – d. 55

THEOCRITI SYRACVSANI EIDYLLIA TRIGINTASEX,

Latino carmine reddita,

Acceſſerunt recens

THEOCRITI *genus, ac uita.*

De inuentione, ac diſcrimine Bucolicorum carminum. Item

Singulis Eidylliis ſingula argumenta, A quodam Græcè, Latinéque erudito Latinitate donata.

PARISIIS,

Exemplaria proſtant ſub cruce alba, in vico Iacobæo.

1546.

Pertinet ad Bibliothecam S. Franci Transtyberim 1716.

THEOCRITI SYRA *cuſani genus ac vita, à quodam de vtraque literatura bene merito Latinitate donata.*

Theocrítus Bucolicorum Poeta, Syracuſanus fuit genere, patre Simichide, quemadmodum & ipſe affirmat:

Σιμιχίδα πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις. Eid. 7.

Hoc eſt: Simichida vnde venis, medio dum Phœbus in axe eſt?

Sunt tamen, qui id cognominis ei fuiſſe, quòd ſima eſſe facie videretur, patremq; habuiſſe Praxagoram, & matrẽ Philinam, aſſ[illegible]e non dubitant. Cæterùm Philippiadis auditor fuit & Aſclepiadis, quorum etiam mentionẽ facit. Floruit autẽ ſub Ptolemæo, Lagi cognomẽto: & Bucolico carmine, quũ bonæ eſſet indolis, non paruã ſibi gloriam parauit. Vnde ſecũdũ aliquos, qui Moſchus aliàs appellatur, Theocritus vocatus eſt.

VBI ET QVA RATIONE INuenta Bucolica, eodem interprete.

Bucolica ferunt Lacedæmoni inuēta eſſe, inque magno precio habita. Quū enim Perſæ inſtarent, ac vniuerſam propè Græciā metu perturbarent, inſtitit ſimul etiam Dianæ Caryatidis feſtum: ibi tū virginibus ob belli tumultū abſcondentibus ſeſe, agricolæ quidam templum ingreſſi, ſingularibus quibuſdam cantilenis Dianam celebrârūt. Horum igitur cantu neutiquam ingrato exiſtēte, inoleuit cōſuetudo iſthæc, ac poſteriori etiam ætati deinde ſeruata eſt. Alij verò ad hunc modum in Tyndaride Siciliæ vrbe introducta eſſe Bucolica teſtantur: Quum Oreſtes Dianæ ſimulacrum è Tauris Scythiæ extuliſſet, oraculo admonitus eſt, vt ſeptē fluminibus vno ex fonte promanātibus ablueretur. Itaq; Rhegiū, qui Italiæ locus eſt profectus, ſcelus abluit, ſeparatis iſtis, quibus de iam dictū eſt, fluminibus. Demū vero Tyndaridem Siciliæ peruenit: vbi eius loci incolæ deam propriis quibuſdam cantilenis collaudātes, primā conſuetudini inuentionem tradiderūt. Vero tamen ſimilius hoc videtur, quod quidā tradunt: ſeditione quadam apud Syracuſanos orta, ac pleriſquę ciuium, ita vt fit, corruptis, Dianā ſedulò effeciſſe, ne quæ reſtabat multitudo, ac indies cōfluebat magis,

gis,

giſ,ſimili diſcordia periclitaretur,ſed in gratiam redirent potius: vnde agricolæ oblatis Deæ muneribus,ac hymnis, ruſticiſq; poëmatis læti gratantes, conſuetudini locum fecerunt.

DE CARMINVM BVCOlicorum diſcrimine.

Nonnihil inter ſe differunt Bucolica, ídque iuxta poëmatum inſcriptionem. Etenim & capraria ſunt, & paſtoralia, & mixta. Inſcriptionem vero ἀπὸ τῶν βοῶν,hoc eſt à bobus, velut præcipuo animante, ſortiuntur, quapropter etiã Bucolica dicta ſunt omnia. Bucolos enim παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, hoc eſt,ab agendis bobus nomen habet:ſiue ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελῶσας, id eſt,à bobus prohibendis,ne à reliquo armẽto ſecedãt:aut ἀπὸ τῶν βοῶν χρεῖαν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quod curare boues, ac paſcere in primis ipſorum intereſt: mutatione autem ſcilicet ρ liquidæ in aliam ſui generis λ. Canere autem ipſos,paſtores nempe,aiunt, panem claua ſuſpenſum tenentes, ferarum vel pecorum in ſe figuras repræſentantem, ac peram circũferre omnis generis leguminibus refertam: item vinum in caprino vtre libationum obuiis diſtribuere, coronámque

circūdatā,& ceruina ſibi cornua addita habere,& manu quidē pedū geſtare. Eū quoq; qui vicerit, deuicti panem accipere. Et eundem morē Syracuſis etiānū perdurare. Eos autē qui victi fuerint, ad vicinos abire, ſibiipſis nutrimenta colligentes. Exhibere verò & alia quædam, ludicrum ac riſum habentia,& fauſta ominantes inſuper adiicere: accipe bonam fortunam, accipe ſanitatem, quā à dea ferimus, quam vocauit iſthæc.

DE BVCOLICORVM *inſcriptione.*

Eidyllion dicitur, quòd εἶδος, hoc eſt forma quædam, ac velut idea ſermonis ſit: & diminutiuè εἰδύλλιον, quaſi paruum carmen appellatur.

DE POESEOS HVIVS DIcendi generibus.

Tres habet omne poema dicendi formas, aut enim eſt enarratiuum, quod διηγηματικὸν Græci vocant: aut actiuum, quod δραματικὸν: aut mixtum. Omnium verò harum ſpecierum mixtura quædam eſt Bucolicum quaſique contemperatū: quapropter & gratioſum

tioſum in primis,maximè ob mixtam elocu tionis varietatem.Interdum enim enarratiuo conſtat genere:quandoque verò dramatico:nonnunquam autem mixto,hoc eſt,illorum vtroque,prout occaſio tulerit. Cæterùm quatenus fieri poteſt,id genus Poematis ruſticorum mores exprimit:eleganter omnino horridam ipſorum & incultam viuẽdi rationem,quam corrigere ob ruſticitatẽ ignorant,delinians. Ab eo autem quod Poeſeos nimium grãde ac turgidum eſt,pulchrè ſibi cauet.

ERASMI EBNERI
Epigramma.

Dum Siculas capras in Norica paſcua ducit
Heſſus,vbi arctoo frigore torpet humus,
Paſtorem Siculæ Muſæ deducite veſtrum:
Cuſtodes teneri vos decet eſſe gregis.
Eſſe alibi poterat forſan clementior aura,
Sed melior nuſquam,credite,paſtor erat.
Hic vos ingenti ſtudio veneratur,amátque,
Donáque pro meritis annua ferre ſolet.
Hic quoties viſum eſt, exili ludere auena,
Sicelides Muſas per ſua rura canit.
At quum non arbuſta iuuant,humileſq; myricæ,
Et populus grauius carmen in vrbe petit,

Ille tuas laudes & fortia Carole facta,
Geſtáque felici prælia Marte canit.
Tunc inflata ſonat grauiores tibia verſus,
Et verè heroo carmina digna pede.
Sic quõdam Aeacides, ſic eſt celebratus Vlyſſes,
Cuius ſunt Priami mœnia capta dolis.
Ergo agite, & veſtrum Muſæ defendite vatem,
Laſciuumq́; illi vos cohibete gregem,
Ne qua incauta ſuis egreſſa ab ouilibus erret
Longius, inq́; auidos incidat agna lupos.

MAGNIFICO

MAGNIFICO AC *ornatiſſ.viro* DN. *Hieronymo* *Ebnero, inclytæ ciuitatis* N*urē*- *bergæ* S*enatori.* &*c.* D*omino* *ſuo colendo* [redacted]

Has tibi Trinacrio ductas è rure capellas
Mittimus, & Latia paſcua verſa manu.
Accipe, nec tenuis ſpernas Ebnere Poetæ
Quæ tibi de fundo paupere dona damus,
Munera ſint quanquam non pauperis iſta peculi,
Sunt tamen è patria nuper abacta ſua.
Nam quæ uelleribus niueis perplena nitebant
Paſcua, dum Siculo rure vagantur, oues,
In Latios campos Romanaq; paſcua ductæ
Vellera pro niuea pallida veſte gerunt.
Non tamen hic tota color eſt ratione pudendus,
Proxima candori præmia pallor habet.
Et quanquam gregibus color eſt mutatus, iidem

Sunt

Sunt tamen, & vitæ quod fuit antè manet.
Accipe Simichidæ luſus Hieronyme vatis,
Quo varium quicquam vix magis eſſe poteſt.
Paſtores, armenta, greges ouiumq; boumq;
Concinit, & vitulos, caprigenumq; pecus.
Nunc teneras, Veneris gratiſſima regna, puellas
Dicere me pueros, quos canit ille, pudet.
N[illegible]ida ſcribit amatam,
Vt Venerem noſtra cedere cogat opi.
Heroum celebrat laudes, Heroidas ornat [illegible]
Carmine, paſtorem quod decuiſſe queat.
Paſtor, venator, meſſor, piſcator, & auceps,
Nauita, miles, eques, pictor & agricola eſt.
Et ne quid nō ſit, quādoque & Sphynga videbis
Eſſe, lyra varios nunc ſociare pedes.
Tam varia Andino non eſt ſua Muſa Maroni,
Materiæ cultor ſimplicis ille fuit:
Et tamen agnoſcas hic magni furta Maronis
Plurima, ſed nullo digna pudore legi.
Sume Syracuſij paſtoria ſcripta Poetæ,
Vrbis & ætatis gloria magna tuæ:
Sume, nec inſolitos auſus mirare, quòd huius
Te mihi patronum carminis eſſe velim.
Nam mihi ſollicito voluenti pectore, cui nam
Hæc Mœcenati ſcripta tuenda darem,
In primis viſa eſt virtus tua tale mereri,
Inde tibi hoc etiam poſſe placere decus.

Nam

Nam quum ſis animo morum ciuiliter æquo,
Auſonidos linguæ nec tibi deſit honor:
Quum nimis exulibus faueas hoc tẽpore Muſis,
Vnicus & patriæ damna pudenda leues:
Quid mirum ſi te tantis virtutibus auctum,
Laudibus æternis Muſica turba ferat?
Adde quòd hæc ſtudiis tã ſũt mala tẽpora, vt horũ
Si quos non pudeat, dixeris eſſe bonos.
Vt ſibi non tantum pauci bona ſcripta dicari,
Aut ſua cantari carmine facta petant,
Verùm etiam ſi fortè dices, aut carmine laudes,
Indigna læſos ſe ratione putent.
Sed tamen eſt peſtis noſtro iſta ferenda ſub æuo:
Optima venturis tempora fata dabunt.
Accipe nunc iterum Siculas Ebnere camœnas,
Quæ tibi nos Latio carmine ſcripta damus.
In quibus haud modico verſata induſtria niſu
Noſtra, nec exiguo pondere preſſa fuit.
Hoc quoque ſi quæras, verũ, nec turpe fateri eſt,
Vix opus exactum tertia meſſis habet.
Non quia non poterat citius prodiſſe ſub auras,
Sed quia ſæpe graues interiere moræ.
Nam quia dura fuit vertendi Græca facultas,
Corrupta innumeris, & mutilata locis,
Sæpe animum ſubiit linquendi cœpta voluntas:
Nec tamen hoc facerem, qui prohiberet, erat:
Hic Ioachimus erat Camerarius, ille meorum

Et ſtudij conſors, & comes ingenij.
Huic bona pars operis debet, quia multa per illū
Reddita vel melius, vel noua facta vides.
Quòd mihi ſi qua parū ſunt explorata, nec omni
Plena modo, veniam res meruiſſe poteſt.
Res ita difficilis, duri res plena laboris,
Res, quam nemo auſus nos prior ante fuit.
Etſi non nimia eſt ea gloria, credere debes,
Non labor exiguo conſtitit iſte mihi.
Tot mihi brumali vigilatæ ſydere noctes,
Tot mihi ſub calido ſole fuere dies.
Sæpe meis Muſis, inſanæ abſcedite, dixi,
Res odioſa aliquem non habet iſta modum.
Plus decuit veſtras vos laſciuire per arteis:
Externi nouitas carminis vnde venit?
Quæ nunc ignauo malè perditis otia luxu,
Impendenda horis illa fuere bonis.
At tu Noricidæ decus & bona fama ſenatus,
Conueniens meritis nomen adepte tuis,
Accipe Trinacrio ductas è rure capellas
Clare vir, & magni muneris inſtar habe.
Sic tibi ſint ſalui, quos ornas ſolus honores,
Sic ſuperent vitæ tempora longa tuæ,
Sic tuus & patrios adoleſcat Eraſmus in annos,
Et patriæ fiat gloria prima ſuæ.
Quòd ſi grata tibi fuerit mea recta voluntas,
Nullum operæprecium grandius eſſe velim.

THEO-

Theocritus in ſuum ipſius librum.

Hæc ego compoſui, non ille Theocritus, ortus
Chius, at è media plebe Syracuſius,
Praxagora genitore ſatus claraq; Philina,
Externo cecini carmina nulla [illegible]

Argumentum primi Eidyllij.

Hoc Eidyllio Daphnidis interitus ac laus deſcribitur, cuius deinceps quoque Poeta, vt viuentis, meminit. Priorẽ tamen huic locum ideò dedit, quia & plus habet gratiæ, & maiore artificio quàm reliqua compoſitum eſt. Siquidem & Pindarus, operis cuiuſque initio perſonam aliquã illuſtrem præponẽdam admonet. Eſt autẽ ipſum quidem carminis genus ἀμοιβαῖον, id eſt, reciprocũ, ſiue intercalare, ac magna ex parte dramaticum: quippe nullũ Poetæ perſona locũ obtinẽte. Porrò paſtor introducitur cũ Thyrſide loquens ἄιπολος, id eſt, caprarius, cuius quidem nomen aliud ignoratur: quanquã non deſũt, qui Menalcã, aut Comatã intelligũt.

ARGVM. ALIVD.

In hoc Eidyllio colloquũtur inter ſe Thyrſis opilio, & caprarius, videlicet Menalcas, aut Comatas: Aepoli enim, ſiue caprarij nomen ignoratur.

THEOCRITI
Syracuſani Eidyllia, [redacted] Latina facta.

EIDYLLION PRIMVM, THYRSIS.

THYRSIS ET AEPOLVS.

TH. *AEpole dulcis hic eſt vicinæ ſpiritus auræ,*
Dulcis & hæc ſtrepitu fontes prope conſita pinus,
Et tu quod dulci modularis carmen auena
Te facit eſſe loco dignum poſt Pana ſecundo.
Quem ſi cornigero iudex donauerit hirco,
Ipſe feres fœtam pulchro è certamine capram.
Quòd ſi capra magis Pana oblectabit, habebis
Ipſe hornam teneramq; enixa à matre capellam:
Et caro non alia eſt iucundior illius eſu,
Quàm, quæ mulctra recens non venit ad vlla, capellæ.
AEP. *Thyrſi tuum noſtræ carmen iucundius auri,*
Quàm quæ præcipitans alta de rupe ſuaui
Murmurat vnda ſono: quòd ſi pro pignore Muſæ

Certantes

Certantes mercantur ouem, tu pinguibus agnum
Viſceribus fultum accipies: quòd ſi magis illæ
Prætulerint agnum, pecus ipſe tenebis ouillum.
Vis age per Nymphas igitur, vis Aepole mecũ TH.
Hic reſidens tenera tumuli procliuis in herba,
Has humiles ſubter calamos inflare myricas?
Interea paſcam has ego te cantante capellas.
Non licet, & mediũ iam ſol conſcendit ad axẽ, AEP.
Tẽpore quo nemus omne ſilet, nec carmina fas eſt
Vlla ſonare leui calamo, nam Pana veremur:
Corpora nunc ſiquidem venatu feſſa quieti
Proiicit, haudquaquam facilis paſtoribus vllis,
Semper vt ingenio ferus eſt, & pronus in iram.
Daphnidis interea nobis cane Thyrſi dolores:
Et quia bucolicæ dudum faſtigia muſæ
Sũma tenes, vlmũ hanc ſedeamus ſubter opacam,
Cõtra hũc Lãpſacũ quo ſunt ſimulacra Priapi,
Et poſitæ fontana loco ſtant numina Nymphæ,
Qua virides præbent enata ſedilia quercus.
Carmina ſi verò cantabis, qualia & olim
Cantabas Libycũ contra Chromin, hãc tibi dono
Capram, quæ duplici partu fœcunda quotannis:
Et licet emulſo binos alat vbere fœtus,
Bis tamen vberibus mulctrã lactentibus implet.
Præterea ex hedera calicem molli atque ſuaui
Collutum cera, duplici concinniter anſa
Munitũ, pulchrũ, atq; nouũ, quòd adhuc ſapit ipſũ
Artificem

Artificem, teretes qui circumfuderit oras
Extantem foliis hederam, flauo Helichryſo
Diſtinctam, qua ſerpit Helix latiſsima circum
Effundens croceos rubicundo germine fructus.
Interiore ſedet mulier formoſa labello,
Artifici calata manu, peploq; venuſto
Reticuloq; nitens exercita, quam prope compti
Tempora nuda viri, & promiſſo crine comantes
Certabant lenibus per mutua iurgia verbis:
Sed verbis, quibus haud animum moueret puella.
Illa ſalax oculis, nunc hunc, nunc aſpicit illum
Arridens, ali interdum blanditur: at illi
Turgida ſollicito torquentes lumina motu
Deſudant nimio vanos in amore labores.
Hos iuxta ſenior ſcopulo piſcator adhæret,
Lataq; feſtinans in iactum retia pandit,
Iam vetulo referens iuueniles corpore vires:
Mireris validum per membra ſenilia robur,
Quo facilè attractos piſces in retia cogat:
Tantum illi cano tumuere in corpore venæ,
Quodq; queat viridem robur decuiſſe iuuentam.
Nec procul ante plagas piſcantis in æquore cani
Prægrauida expreſſa eſt maturis vinea botris,
Quam iuxta ſedet, & munitam ſepibus altis
Cuſtodit puer: at geminæ per proxima vulpes
Adrepunt loca: maturas hæc palmitis vuas
Prærodit, ſtruit illa dolos, peraq; propinquat,

Haud

Haud puerũ miſſura, plus quàm munere caſſum
Deſtituat, vacuumq́; cibo ad ieiunia cogat.
Ille autem inſidiis cupidus captare locuſtas,
Innectens iunco pulchras contexit ariſtas,
Huic vni curæ intentus: nec vinea tantum,
Nec pera eſt animo, quantum quas nectit, ariſtæ,
Talia digeſsit circum cratera magiſtri
Ingenioſa manus, inter quæ mollis acanthus
Vndique cõplectens pulcherrima pocula, circum
Funditur, agreſti præbens miracula turbæ.
Portitor hunc nobis Calydonius attulit olim
Venalem, tanta ſimam pro merce capellam:
Caſeolosq́; dedi niuei de munere lactis,
Necdum illi labra admoui, nec pocula, quamuis
Hæc mea ſint, tetigi. ſed tantum condita ſeruo
Immaculata quidem, ſed quæ tibi prõpta, volẽsq́;
Detulerim, ſi fortè canas pro munere carmen,
Quale ſoles: neque enim inuideo tibi. nunc age Thyrſi
Huc ades, haud equidẽ quæ tu dulciſsima cãtas
Carmina, ad infernæ duces obliuia Lethes.
Dicite bucolicos mea carmina, decite cantus. TH.
Aetnigena hic Thyrſis, Siculi vox Thyrſidis hæc eſt:
Quæ nemora, aut qui vos ſaltus habuere puellæ
Naiades, indigno quum Daphnis amóre periret?
Pulchráne vos tenuiſſe putem Peneia Tempe?

Num iuga Theſſalici Ph... gratiſſima Pindi?
Nam neque detinuit placidi vos flumen Anapi,
Non etiam ſcopuli flamma inſuperabilis Aetnæ,
Non ſacrum coluiſſe putem vos Acidis amnem.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Illum omnes fleuere feræ, fleuere lupiq;,
Pantheræ Thoesq; , nec illius impia flentes
Funera ſylueſtres ignorauere leones.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Omnes hæc placidæq; boues teneriq; iuuenci,
Et vituli, & fortes qui ſtant ad flumina tauri,
Daphnidis interitum & crudelia funera lugent.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Venit Atlantiades primus de montibus altis,
Et, quis, ait, te Daphni furor conſumit & aufert?
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Paſtores venere boum per paſcua cuncti,
Venerunt teneras ſoliti pauiſſe capellas:
Omnes vnde amor iſte rogãt: tibi venit & ipſe
Impiger hortorum cuſtos, dixitq; Priapus:
Daphni miſer, quónam tanto conſumeris æſtu,
Dũ memor illa tui circum nemora omnia curſu
Fertur, & egelidos fontes, & nota peragrat
Flumina, & intonſos ſaltus, monteſq; ſupinos?
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus,
Solius illa tui cupiens, te ſola requirens.
Tu vero infelix & iniquo perditus æſtu.

Cui neque par, animo quid deficiente laboras?
At qui te dixere boum per rura magiſtrum,
Nunc ſimilem ſterili paſcenti in rupe capellas
Conſpiciunt: nanq; hic ſalientem ſæpe capellas
Cum videt, eſſe volet ſeſe quem conſpicit hircum;
Et miſer interea limos tabeſcit ocellos.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Sic quoque tu tenera ſpectans riſiſſe puellas
Internas tacito conſumeris igne medullas,
Et tua ſollicito liquuntur lumina viſu,
Friuola quòd blando moueant incendia ſaltu
Te ſine, nec ſociæ dignentur honore choreæ.
His nihil ille quidem quicquã reſpondit, at amẽs
In tam difficili tantum perſtabat amore,
Quantum quod reliquæ ſuperabant tẽpora vitæ.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Venit & ipſa tamen ſuauiſsima mater amorum,
Ridens dulce Venus, ſed blando ſubdola vultu
Occuluit tacitum turbato in corde dolorem:
Túne, inquit, miſerande puer pugnabis amori?
Túne illum domuiſſe paras? & poſſe fereris?
An potius tete ille domat? num vincis amorem
Vrgentem infeſto tua nunc præcordia telo?
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Cui Daphnis: Dea ſæua Venus, ſemperq; nocendi
Prodiga, digna odio, Venus iracunda, minaxq;:
Narrat enim Phœbus iandudũ hæc omnia nobis.

Deficit hic verò Daphnis, ferturq́; ſub vmbras,
Opprobrium miſeri cri ménque futurus amoris,
Longè apud infernas Plutonia regna paludes.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus,
Quin potius pergis, Phrygiam quin pergis in Idã,
Qua Venus, vt perhibent, paſtorem eſt paſſa maritum.
Quin petis Anchiſen, quem circũ plurima denſent
Vmbroſam querceta nemus, loca commoda furtis,
Hic tantum virgulta virent humilêſque cyperi,
Dulciſonisq́; ſtrepunt apiaria mellea bombis.
Decite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Eſt etiam tibi formoſus dum paſcit Adonis,
Et timidos iaculo lepores configit acuto.
Inſequitúrque feras, per deuia luſtra vagantes.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Quin iterum accedis, Tydidæ cominus arma
Et iactas, Daphnin quia viceris ipſa relictum.
Verum age, nunc mecum iniuſto certamine pugna.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
O montana lupi quicunque hæc luſtra tenetis
Thoes, & ô altis habitantes montibus vrſi,
Non ego vos vltra per deuia luſtra videbo,
Per nemora hæc Daphnin ſatis eſt vixiſſe, Valete
Tuq́; vale, patriis Arethuſa celebrior vndis,
Et fluuii quicũque ſacrã ſub Thymbridis vndam
Influitis, vos extrema nunc voce ſaluto.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Ille ego ſum Daphnis, propriis qui paſcua bobus
Hæc teneo, atque idem longo iam tēpore Daphnis
Hos tauros, atque has vitulas ad flumina duco.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus,
O Pan Pan: ſeu longa tenes dumeta Lycæi,
Seu tu Mænalias arces, tua regna, frequentas,
Linque Helices altum qui excurrit in æquora montem,
Linque Lycoanidæ tandem ſublime ſepulchrum,
Quod magnorum etiam mirentur numina diuûm,
Oppoſitámque veni Siculæ telluris in oram.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cātus.
Pan ades, & calamos hos accipe dulce ſonantes,
Compactóſque tibi, quos circa labra canentis
Illita complexu conuoluit cera tenaci:
Quandoquidem pereo ſæuo confectus ab æſtu,
Infernáſque trahor non digna morte ſub vmbras.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cātus.
Nunc violis frondete rubi, flore ſcite ſpinæ:
Nunc etiam pulchro Narciſsi in flore comantes
Iuniperíq; breues pugnantia fœtibus ædant
Omnia natiuis: ferat hæc pyra mollia pinus:
Nunc timidæ catulos agitent in retia ceruæ,
Stridula vocali philomelæ noctua certet,
Dum perit extinctus crudeli funere Daphnis.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cātus.

Hæc tunc ille canens, placido ſic fine quieuit,
Quem tamē aſpiciens Venus vt miſerata iacentem eſt,
Erectura fuit, ſed iam fatalia verſis
Omnia fila retro ceciderunt languida Parcis.
Ille quidem fluuium nautæ tranſiuit auari,
Suſtulit vnda virum Muſis vehementer amatum,
Omnibus & gratum præſtanti pectore nymphis.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cātus.
Tu nūc trade ſcyphum, tenerā nūc trade capellā,
Vt Muſis de lacte mero libamina ponam
Illius emulſæ: nunc ô mea numina Muſæ
Aeternum ſaluete, quibus mea fiſtula debet
Omnia quæ reliquæ ſuperabunt tempora vitæ.
AEP. *Mellibus Hyblæis totum tibi docte poeta*
Os fluit, atque merum ſpirant tua guttura nectar,
Ipſe fauos loqueris, ceu ficu paſtus opima,
Quā vel ab Attidibus tranſmiſerit Aegilus oris,
Poſtquam ipſas ſuperas arguta voce cicadas.
Hūc igitur cape Thyrſi ſcyphū, quē ſuauia olētē
Formoſæ lauere ſuis in fontibus Horæ.
Huc ades ô Ciſſatha, hanc mulge, huc ite capellæ,
Ne fortè iſte ſalax in vos laſciuiat hircus.

ARG. II. EIDYLLII.

Subiicitur hoc Eidyllio mulier Simætha, Delphidis cuiuſdam Myndis amore capta, quem pueriliter magno ſtudio ac toleran-

tia occupatum in palæſtra, philtris quibuſdam ac medicaminibus amatoriis famulæ Theſtyllidis opera adiuta pertrahere ad ſe ſtudet. Lunam atque Hecatem implorans, veluti vtiles ad amorem adiutricesq; nocturnas deas. Parum aptè verò Theſtyllida tranſtulit Theocritus ex Sophronis poetæ Mimis.

THEOCRITI PHARMACEVTRIA EIDYLLION II.

HAs lauros, hæc miſta fer huc age Theſtyli philtra,
Atque hæc purpureæ tege pocula vellere lanæ
Excantare virum magno mihi amore moleſtum
Aggredior, quem nunc bis ſex deſidero ſoles,
Qui nec vtrum viuam, nec vtrum ſim mortua nouit,
Nam mea nequaquam iamdudū limina pulſat
Improbus, an ne aliò placidos ille egerit ignes
Inconſtans amor, & facili mutabilis aura?
Timageti igitur cras fortis adire palæſtram
Conſtitui, vt calido ſudantem in puluere viſum
Incuſem, quibus ille malis me ludat amantem.
Nunc tamen excantabo virum, mihi ſacra ferè
Luna faue, claráq; velis te in luce videri,
Sacra tibi taciturna feram, tibi carmina dicat

O dea,terreſtriq; Hecati,quam luce carentem
Buſta per & nigro gaudentem ſanguine,ad auras
Surgentem patulis catuli timuere ſepulchris.
Tu nūc ſalue Hecate Eumenidum dea magna potentum
In finémque adſiſte,nec inferiora paranti
Pharmaca Medeæue,aut flauicomæ Perimedæ,
Aut quibus vſa fuit ſtellati filia Solis.
Iynx redde domū retrahens mihi redde maritū.
Farra tibi hæc primum ſacro comburimus igni.
Sparge ſed infelix age Theſtyli,quis tibi mētem
Eripuit furor?an derides improba?verum
Sparge ſimul dicens,hæc ſpargo Delphidis oſſa.
Iynx redde domū retrahēs mihi redde maritum.
Delphis me malus vrit,ego hanc in Delphide laurum.
Atque vt in igne crepans incenditur illa,nec vlli
Amplius apparent cineres vſtæue fauillæ,
Sic vno in cineres abeat caro Delphidis igni.
Iynx redde domū retrahēs mihi redde maritum,
Hæc vt agente dea,flammis mihi cera liqueſcit,
[illegible] in amore meo liquefiat Delphis,vt autem
[illegible]eus hic Rhombus conuertitur à Venere ipſa,
[illegible]ſe volutetur ſic ad mea limina Delphis.
[illegible]ynx redde domū retrahēs mihi redde maritum.
[illegible]rfura nunc tibi ſacrifico,tu Ditis in aula
[illegible]fregiſſe adamanta,& ſi quid durius illo eſt,

Magna

Magna Diana potes, ſed in vrbe latratibus adunt
Nunc mihi ſigna canes, certe dea venit, & errant
In triuiis, reſonantq; citis tinnitibus æra.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritum.
Ecce ſilent taciti tranquilla volumina ponti,
Et nocturna graues poſuerunt flamina venti.
At non illa tacet, non pectoris illa quieſcit
Intima flamma mei. ſed tota peruror in illo,
Qui me legitima miſeram pro coniuge fecit
Eſſe malam triſtémque dolore pudoris adempti.
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Nunc ego ter libo, ter & hæc bona carmina dico,
Siue leuis mulier, ſeu quis puer accubat illi,
Illius impediant tam craſſa obliuia mentem,
Theſea quàm memorant quondam teuuiſſe ſuperbum,
Deſerto quũ pulchram Ariadnan in orbe reliquit.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritum.
Naſcitur Hippomanes in montibus Arcados oræ
Herba nocens, qua tota armẽta mouẽtur equorum
In furias, rabidiq; feruntur in auia pulli.
Sic ego te Delphim videam hæc in tecta reuerti
Correptum furia pingues liquiſſe palæſtras.
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Perfidus hanc Delphis de chlæna perdidit oram

El

Hanc ego nunc vellens duro infero protinus igni,
Heu crudelis amor, quid inhærens oſſibus omnem
Sanguinis humorem bibis vt fluuialis irudo?
Iynx redde domum retrahēs mihi redde meritū
Nunc ego viroſæ tero frigida membra lacertæ,
Pocula cras tibi præſentis miſſura veneni,
Verum age ſume venena hæc Theſtyli & iſta ſubunge
Limina quæ nunc me retinent ceu reſte ligatam,
Quandoquidem de me nil curat perfidus ille,
Et tacito dic murmure, ſpargo Delphidis oſſa.
Iynx redde domum retrahensmihi redde maritum.
Nunc certe nunc ſola manens, quibus vtar amorē
Deplorans lachrymis? quæ prima exordia captē?
Noſtra quis immiſit deus hoc in corda venenum?
Plena caniſtra ferens Eubuli venit Anaxò
Filia, ad hæc triuiæ nemoris loca ſacra Dianæ,
Tempore quo ſanè variarum pulchra ferarum
Pompa parabatur, quas inter ſæua Leæna.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Et me Teuchatile nutrix hæc Threſſa rogauit,
Hæc vicina meis foribus mulierq; beata ,
Et pompam aſpicerē, quā protinus ipſa ſequebar,
Infelix pulchra circundata corpora byſſo
Suſpenſamq́; gerens Cleariſtæ xyſtida collo,
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna

Iam

Iam mediam per menſa viā, qua rura Lyconis
Sunt ſita, Delphin ego hic atque Eudamippon euntes
Cōſpexi ſimul, his coma flaua æquās Helichryſū
Pectora ſplendiora fuerunt lumine Lunæ,
Vt qui deſererent calidæ graue munus arenæ.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Vt vidi, vt perij, vt me malus abſtulit error,
Vt miſeræ mens læſa, vt formæ protinus omnis
Dilapſus vigor effluxit, nec iam amplius vlli
Inſtabam pompæ, nec tum ſatis ipſa ſciebam,
Quóue domum pacto poſt illa reuerſa fuiſſem
Curabam, ſed enim morbo populabar acuto.
Noctibus ergo decem totis, totidémque diebus
Decubui, duro recubans moribunda cubili.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Iam mihi corpus erat pallenti debile thapſo
Pallidius, prorſumq; leues cecidere capilli,
Et cutis exanguis nudis vix oßibus hæſit.
Quas ego non ſcrutabar anus, quas poſſe putarem
Carminibus miſero medicamina ſubdere morbo?
Sed nihil hoc leniora mali contagia ſenſi.
Interea curſu ceu præpete tempus abibat.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Lū
Protinus hæc famulæ nimiū quoq; vera loquebar
Heus agedum duri mea Theſtyli quare doloris
Curā aliquam, qui à me totam nūc Myndius i

Poßid

Poſsidet,& miſeram curis ingentibus vrit.
Ad Timageti tu nunc digreſſa palæſtram
Obſerua,nam ſæpe illic verſatur oberrans.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Illum vbi conſpicies abeuntem,& nota palæſtræ
Limina linquentem, tacitè innue, & iſta memẽto
Dicere,te Simætha vocat,ſi adducere poſsis.
Hæc vbi dixiſſem,citius dicto illa profecta
Adduxit iuuenem formoſo corpore Delphim,
Quem ſimul aſpexi venientem præpete planta.
Vnde hic durus amor mihi venerit,accipe Luna,
Obrigui niue frigidior.ſimiliſq; pruinis
Humidus ex tota ſudor mihi fronte fluebat.
Iam quoque lingua ſtetit,nec tãtum vocis habebã,
Quantum chara vocans in ſomnis filia matrem,
Pallenti ſimilis bulla iam tota colorem.
Vndę hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Hic me ille aſpiciens,in terram lumine fixo,
In lecto aſſedit blanda ſic voce profatus,
Præueniſſe quidem tu me Simætha videris,
Hæc in amica vocans tua nunc me limina,tãtum,
Quantũ ego formoſum curſu præuerto Philinum.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
Veniſſem nanque ipſe,per ipſa Cupidinis arma
Tertius,aut quartus veniſſem nocte futurus
Ipſe tibi qualem non dedigneris amicum,
Atq; ſinu placido Bacchi ſacra mãla tuliſſem,

In capite Herculea geſtans de fronde coronam
Populeam, cingens veſtiſſet purpura circum.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna
Quòd ſi me admiſiſſetis, laudandum & amicum
Feciſſetis opus, quia dicor & ipſe probatæ
Et facilis iuuenes inter bonitatis athletas.
Atque ita concubitúſue tuos, aut oſcula ſaltem
Sumpſiſſem formoſa, aliò ſi forſan amantem
Me repuliſſetis, ſera ſi præfixa fuiſſet,
Lampadas huc adduxiſſem cunctáſque bipẽnes.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Nunc bone quod Veneri prima hæc ego debeo, poſtquàm
Tu me quo torrebar ab igne ſecunda leuaſti,
O mulier tua grata vocans ad limina amantem
Semiuſtum miſeré. Nam Vulcano Liparæo
Sæpe ſuperbus amor grauiora incendia miſcet.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Et caſtas terret furiarum verbere Nymphas,
Linquentes thalamosq́; viri calidumq́; cubile.
Dixerat hactenus ille, ego dudũ credula, dextr
Illius attingens in mollia ſtrata reclino,
Mox caleſiebat de corpore corpus, & ora
Feruebant ſolito vehementius, atque id agent
Suauiter alterno confundimus ora ſuſurro,
Et ne chara diu neger tibi Luna, peractum eſt

Qu

Quod ſumme placuit, cupidi quod iniuimus ābo.
Hoc deſiderium conceptum fouit amorem,
Iurgia nec grauibus contraximus vlla querelis
Amplius, excepto quod heri turbauit amantem,
Venit enim mater nunc in mea tecta Philiſtæ
Illius illa meæ tibicinis, atque Melixûs,
Quando hodie auroram roſei traxere iugales
Oceano, cœli ad faſtigia prima relicto.
Quæ cum plura mihi, tū Delphida dixit amorē
Conuertiſſe aliò, ſed ſeu puer ille fuiſſet,
Seu mulier, quam depereat, ſe ſcire negabat,
Sed tantum quòd amet, nimióque offuſus amoris
Aeſtuet ille mero, tandémque vt abiſſet, & illi
Dixiſſet, ſe velle fores ornare coronis
Illius, hæc mihi vera hoſpes veriſſima dixit.
Et prius ipſe ad nos perſæpe venire ſolebat,
Nobiſcúmque olearia vaſa relinquere Delphis.
Hac eſt nunc bis ſexta dies poſtquam ille receſſit,
Nec rediit, fruitúrne alio ſecurus amore
[illegible]blitus noſtri? cui nunc hæc philtra paramus.
[illegible]t certum excantare virum eſt, ſi perget, & iſtis
[illegible]mplius afficiet curis, Plutonia quæret
[illegible]egna, domos pulſans Parcarum, & fata ſubibit.
[illegible]lia támque potentia pharmaca ciſtula diues
[illegible]c tenet, Aſſyrio quod habemus ab hoſpite mun⁹
[illegible]u nunc veneranda vale niueásque quadrigas
[illegible]d mare verte tuas, duros perferre labores

Sicut

Sicut conſtitui, ipſa feram, nunc pulchra colorem
Salue Luna, aliæ ſaluete & vos mihi ſtellæ,
Poſt axem tacitæ ſubeuntia ſydera nocti.

ARGVMENTVM TERTII Eidyllij.

Inſcribitur Eidyllion hoc Aepolis, aut Amaryllis, ſiue Comaſtes. Introducitur enim quidam petulanter Amaryllida ambiens, nõ explicato tamen ipſius nomine. Vnde coniicere licebit, procantem illum Battum eſſe. Nam hunc proximo Eidyllio colloquẽtem facit Corydoni, & amorem ſuum, quo Amaryllida deperibat, prodẽtem. Videntur autẽ hæc perinde quaſi in Italia prope Crotonem Siciliæ vrbem acta eſſe, vnde & Amaryllida argumenti materiã fecit. Munera verò amicæ laſciuus ille procus offert, mâla videlicet & corollas, vt ab ea recipiatur iterũ. Atqui illa ne colloquio quidẽ dignatur ipſum. Itaq; miſerè animo affectus, fato conſulere amori cõſtituit. Carmen ipſum quidem laſciuũ eſt, ac impotentis animi typum mire repræſentans. Porrò Tityri nomen alij paſtoris eſſe proprium, alij Satyrum intelligunt. Nec deſunt qui poetã ipſum ita laſciuire arbitrẽtur, vt quem σιμιχίδην, Appollonio teſte, appellant, eoque alluſiſſe, quum ait:

ἤ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι. Verum nō obſeruata tēporis ratione errare illos Munatius grammaticus affirmat.

Amaryllis,qui & Comaſtes.

EIDYLLION III.

Formoſam aggrediar laſciuo Amaryllida cantu,
Dum prope paſcentes errant in monte capellæ,
Quas bonus impellit mihi Tityrus,heus age noſtras,
Chare mihi ante alios, mi Tityre, paſce capellas,
Viciniq; ſatis paſtas age fontis ad vndam.
Hunc Libycum tamen, & colcatum, & vellere toto
Albentem,quoniam cornu ferit ille,caueto.
O dilecta Amarylli,quid hoc tibi ſolus in antro
Deſeror,& neque proſpiciens,vt nuper,amantem
Blanda voce vocas? num nos odiſſe voluptas
Eſt tibi? ſed facies laqueo vt mea guttura frāgā.
An potius videor tibi ſimius eſſe ſupinis
Naribus? & prono mea pectora tangere mento?
En verò hæc tibi mâla decem, tua munera, porto,
Arboribus decerpta illis quibus ipſa iubebas,
Altera cras dabimus : nunc tu tamen aſpice, quantis

Conficiar penitus triſti ſub pectore curis.
O vtinam ſtridentis apis miſer induer alis:
Protinus inuolitẽ quæ tu colis antra, per herbas,
Quæ te Nympha tegunt hederæ filicíſque comantis,
Nũc ſcio quid ſit amor, numen graue, ſcilicet illũ
Nutriit in ſyluis mater, ſæuaq; leæna
Præbuerunt mammas, qui me nunc vrit, & intra
Viſcera flammarum virus iacit, intima paſcens.
O vultu formoſa, fero quæ pectore ſaxum
Tota refers, ô Nympha oculos frontémque decoris
Nigra ſuperciliis, age me complectere amantem,
Vt tibi quæ decuit dudum nunc oſcula figam.
Vana licet fuerint, ſuauis tamen ipſa voluptas
Oſcula conſequitur, quòd ſi nihil ipſa moueris,
Quam tibi nunc ſeruo pulchra de fronde coronã,
Intextum pulchris hederæ de floribus albis,
Atque apiũ gratum procul effundentis odorem,
In minimas facies propè me conſcindere partes.
Hei mihi quid patior? cur tantum dura vocantẽ
Non audis? nunc ipſe meo de corpore veſtes
Abiiciens maria alta petam, fluctuſq; profundos
Inſiliam, qua parte leues in gurgite thynno.
Obſeruat, poſitis piſcator retibus Olpis.
Tunc ſiquidem, quum me violentæ iniecero morti,
Plena erit illa tibi dudum ſperata voluptas,
Iamdudum ſcio, ſæpe quidem me multa rogante,

C   Num

Num mihi fida fores, num me crudelis amares,
Haud mihi Telephilon percuſſum molle crepabat
In digitis, verum moriente exaruit herba.
Talia & Agræò quædam veriſſima dixit,
Quæ cribro diuinat anus, dum tempore meſſis
Colligit elapſas ſpicas, quia totus amem te,
Tu vero miſerum ſpernas crudelis amantem,
Nunc tamen hāc paſco bis fœtā albāq; capellam,
Quam ſibi iam toties Mermnonis Erithacis *vltro*
Filia depoſcit, corpus pulcherrima nigrum:
Et certè feret, & quod tantum quærit, habebit:
Quandoquidem tu me multum ſpe fallis inani,
Et tibi delitiæ ſunt hæc ludibria noſtri.
Sed ſalit en oculus dexter mihi, nunquid adibo,
Aſpiciamq; ſub hac cantans mea carmina pinu,
Reſpiciat ſi fortè meos miſerata dolores?
Nanque nec eſt, credo, totos adamantina ſenſus,
Et certè Hippomenes Atalantæ *captus amore,*
Mâla ferens manibus calida decurrit arena.
Quem virgo interea rapido præuertere curſu
Vt vidit, periýtq; profundumq; hauſit amorem.
Theſſalica ſed & ipſe gregem deduxit ab Othry
Antiquæ ſub grata Pyli *conſepta* Melampus,
Ipſaq; tunc iacuit charum complexa Biantem
Quæ mater teneræ formoſa erat Alpheſibææ.
Per montes ſic nunquid oues dum paſcit Adonis
Formoſam Venerem *flammis peioribus vſſit,*
Vſque

Vſq; adeò vt neq; iã crudeli morte peremptum
Deſinat inictis amplecti diua lacertis?
Ipſe quidem fœlix multa mihi parte videtur
Endymion ſomno ſemper durante ſepultus.
Nunc etiam inuideo quòd poßidet Iaſioni
Tantũ Amarylli bonũ, quantũ nõ ipſe prophanus
Credere poſſe putem, ſed me dolor vrit, & atro
Conſicit igne caput, nec tu mea vulnera curas:
Nec canit vlterius quicquam mea fiſtula, verum
Hic iam crudeli confectus morte iacebo,
Ingluuieq; lupi rabida mea viſcera paſcent,
Hoc tua vt oblectes prædulci guttura melle.

ARGVMENTVM QVARti Eidyllij.

Bucolicum eſt hoc Eidyllion. ſiquidem alternis inter ſe ac viciſſim colloquũtur Battus caprarius, & bubulcus Corydon. Fingit autem Theocritus Corydonẽ Aegonis cuiuſdam bubulci boues paſcentem, quem ait ad olympiacum certamen à Milone palæſtrita deductum, fortem ſcilicet exiſtẽtem, vt illic pugnaret. Quæ quidẽ audiẽs Battus, boues eius deplorat: quippe malum ſortitos paſtorẽ, macieq; cõfectos. Atq; eadẽ quoq; apud Crotonẽ Siciliæ geſta fingũtur. Porrò

Milo vetuſtior fuit Theocrito: ſeptima enim Olympiade lucta vicit, quũ Theocritus circa centeſimam Olympiada floruerit.

EIDYLLION IIII.

BATTVS ET CORYDON.

BAT. *Sic precor, ô Corydon, cuium pecus? ánne Philondæ?*
COR. *Non, verum Aegonis, paſcendum tradidit Aegon.*
BAT. *Clamne gregem totum ſero ſub veſpere mulges?*
COR. *Non licet, obſeruat ſenior me nempe, quòd illo*
Tempore lactentes ſummittit ad vbera pullos.
BAT. *Ipſe autem non apparens quò ſe abſtulit Aegon?*
Quámue petit, cuiúſue abiit regionis in oram?
COR. *Hunc Milo hinc abiens abduxit ad Elidis amnem.*
BAT. *Ecquando ille oleo vidit certare perunctos?*
COR. *Viribus, & pulchra ſpecioſo in corpore forma*
Amphitryoniadæ dicunt contendere magno.
BAT. *Et me mater ait magno Polluce priorem.*
COR. *Nunc tamen ille abiens bis denos extulit agnos,*
Nodoſumq; manu portans victrice ligonem.
BAT. *Ergo lupis etiam Milo perſuadeat ipſis*
Vt rabiant, mox in rabiem coniecerit omnes.
COR. *Nunc tamen hæ illum procul hinc abiiſſe iuuencæ*
Teſtantur mugitibus, abſentemq; requirunt.

O miſeras

O miſeras, quæſiſſe malum potuere magiſtrum. BAT.
Nempe ſatis miſeras, deſiderio illius ægræ, COR.
Gramina non carpunt, nec pabula nota requirũt.
Illius ipſa quidem ſuperant vix oſſa iuuencæ, BAT.
Nunquid vt æſtiuæ rorem ſub Sole cicadæ
Aereum gelidas de paſcitur illa per herbas?
Non equidem, nam ſæpe virentis ad Aeſaron altum COR.
Graminis in campũ duco, atque è mollibus herbis
Faſciculum obiicio, nunc alto iuncta Latymno
Prata colit, teneraq́; ſalax laſciuit in herba.
Fuluus & hic macer eſt taurus; popularibus illum BAT.
Optem Lampriadæ contingere ſacra daturis
Fercula Iunoni, populo ſine fruge & inerti.
Atqui nunc gelido ſequitur vicina Malæmno COR.
Paſcua, & intonſi fruticoſa cacumina Phyſci,
Herbidaq́; vndoſi Neæthi littora ſeruat,
Pulchra vbi prata nouo pubeſcunt omnia cultu
Aegipyrumq́; ferunt, & odoriferam Melitæam,
Et dulcem viridi florentem germine Cnyzam.
Infœlix Aegon, tibi nunc victoria cordi eſt BAT.
Improba: at hæ ſterili vaccæ morientur in herba,
Atque hæc in cariem ſoluetur fiſtula, quam nos
Non ita vulgari quondam compegimus arte.
Non, ita nos Muſæ bene ament, non illa putreſcet COR.

Annoſa carie: pulchra ad certamina piſæ
Nanque profecturus dono dedit optimus Aegon
Hanc mihi, quòd multa præſtarem laude canẽdi:
Hac ego nunc doctæ decanto carmina Glaucæ,
Hac quicquid Pyrrhus cecinit, clarãq; Crotonem,
Laudibus & pulchram celebro veterémque Zacynthum,
Littoraq; Aeoum protenſa Lacinia in Eurum,
Littora quæ iuxta nuper fortiſſimus Aegon
Bis quater eualuit denos commandere panes,
Solus & ingentem rapuit de monte iuuencum
Aerio, traxitq; manu, pedibusq́; prehenſum
Donum Amarylli tibi tulit, hunc videre puellæ,
Ingentemq́; aliæ clamorem voce dederunt.
Ille autem ridens, animo lætatus abibat.

BAT. *O formoſa Amarylli, animæ pars maxima noſtræ,*
Nulla tui noſtrũ poſſunt obliuia pectus
Ne poſt fata quidẽ ſubitæ capere vltima mortis,
Quàm mihi ſũt gratæ, mea gaudia ſola, capellæ,
Tam dolet illa mihi quæ te mors triſtis ademit.
Eheu quàm triſti genio me fata tulerunt.

COR. *Batte malis etiam confidere rebus oportet.*
Cras meliora dabunt ſuperi fortaſſe benigni.
Omnibus in rebus viuis ſperare relictum eſt:
Lumine nam vitæ functis ſpes nulla medetur.
Nubibus obſcuris nunc Iuppiter aera turbat,
Nunc iterum claro cœlum ſplendore ſerenat.

Fido

Fido equidē, ſed tu vitulos age reiice ab iſtis BAT.
Quas auide carpunt oleis, & germina lædunt,
Huc age cultorum populator perge Leparge.
Huc Cymætha veni, collem pete, nunquid obaudis? COR.
Iam propere veniam, tibi præmia iuſta daturus,
Si minus, inde abeas, retro tamen ecce reſerpit.
Si mihi nunc nodoſa pedi ſint robora duri,
Vt tua multiplici caſtigem verbere terga.
Aſpice me Corydō, proh Iuppiter, acta ſub imū BAT.
Spina pedem, duro traiecit vulnere talum.
Ipſa igitur pereat, quā dū ſequor ipſe iuuencam,
Incauto miſerum pede ſpina offenſa momordit.
En tibi, nēpe ipſa eſt, quæ te iſthac cuſpide læſit. COR.
Vnguibus hanc teneo. ſpina eſt hæc ipſa profectō.
Quantus ego vir ab exiguo nūc vulnere vincor, BAT.
Montes ergo petens iterū, ne Batte relinquas COR.
Defendiſſe pedem nudum quæ poſſit alutam:
Plura etenim creſcunt ſpineta in montibus altis,
Et niueo aſpalathi virides in flore comantes.
Dic Corydon, an adhuc ſenior molit ille puellā, BAT.
Illam palpebras graciles & lumina nigram,
Illam quam nimio quondam male pruriit æſtu?
Nēpe ita: nanq; ſuperueniens ego nuper anhelū COR.
Incumbentem operi ſalebroſi in fornice ſaxi
Conſpexi, & tacito deprehendi furta ſub antro.
O ætate hominem tam decreſcente ſalacem, BAT.

Aut tua progenies Satyrorum à gente profecta eſt,
Aut crura exigui mittunt tua ſemina Panes.

ARG. V EIDYLLII.

Eidyllion hoc αἰπολικὸν, ποιμενικὸν inſcribitur. Colloquuntur enim inuicē in Italia opilio & caprarius, eſtq; magis dramaticum, quum nullum Poetæ perſona locum habeat: Cæterum caprarij nomen Comatas, qui & Eumaræ paſtoris Sybaritani paſcit capras. Opilionis autem nomen eſt Lacon, qui Thuriæ Sybaritæ pecora paſcit. Habet verò Comatas puellam adamatam ſibi Alcippen nomine, at Lacon Eumeden adoleſcentem. Ergo de cantandi peritia cōtendentes, mutuò ſeſe prouocant, ac victorię præmium cōſtituunt: caprarius quidem hircum, agnum verò opilio: Morſonemq; carminū iudicem deligunt. Itaque finito certamine, Morſon arbiter caprarium victorem pronunciat, vnde is gloriabundus capellas alloquitur, & hirci in capras impetum inhibere conatur, ſacrificiū victoriale de Nymphis inſtruens.

Theocriti Hodœpori. Eidyllion V.

LACON ET COMATAS.

CO. *ITe procul, fugite hunc furem Lacona capellæ*
Paſtorem Sybaritanum, nanque is mihi pellem

Suſtulit inſidiis heſterna luce caprinam.

Non à fonte meæ fugitis, quę nunc tenet, agnæ, LA.
Furatus noſtram nuper ſyringa Comatas?

Quã ſyringa mihi memoras, dic ſerue Sybarta, CO.
An tibi qua caneres fuit vnquam fiſtula? verum.
Cur tibi, quum calamo ſit fiſtula facta paluſtri,
Non ſatis eſt miſero Corydona laceſſere cantu?

Hanc nobis dedit ipſe Lycon liberrime, verum LA.
Dic mihi quóue ierit, quáue eſt à parte profectus
Lacon, quando tulit tua vellera pulchra Comata?
Nanque nec Eumaras tantum poſſedit, vt eſſet
In quo vel placidam poſſet cepiſſe quietem
Ille tui dominus gregis, & quæ vellera iactas?

Quod Crocylus dedit ipſe mihi variantibus CO.
album
Inſperſum maculis, Muſis quum ſacra capellam
Poneret, hoc vbi conſpiceres peruerſe dolebas,
Nunc linquis placido ſpoliatum tegmine pellis.

Non, per arenoſo verſantem in littore Pana, LA.
Non ego te placidæ ſpoliaui tegmine veſtis,
Lacon filius ille Calæthidis, aut ego præceps
De rupe inſiliam ſubiectum in Crathidis amnem.

Non equidem, non per Nymphas ſacra ſtagna CO.
colentes,
Non ita me ſeruent ipſæ, videántque vocantem,
Non illa tibi ſubtraxit ſyringa Comatas.

Si tibi credidero, flammis crudelibus vrar LA.

Daphnidis,

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE

Daphnidis, interea ne detrectaueris hædum
Ponere, & alternis tecum certabo camœnis,
Ingenium donec conſumas omne canendo.

CO. *Immundo doctam ſus prouocat ore Mineruam:*
Ecce tamen neque detrecto, tibi ponitur hœdus.
Verum age tu pinguē pone, & certabimus, agnū.

LA. *Qua ratione, precor, poterint hæc æqua videri*
Improbe, quisue pilos pro lana carpſerit vnquā?
Aut quis, primiparæ quum poſſit lactea capræ
Vbera, degenerem cupiat mulſiſſe catellam?

CO. *Qui ſe poſſe putat vicinum vincere, vt ipſe*
Argutam ſtridens contra mala veſpa cicadam.
Sed tibi nec poſito pro pignore ſufficit hœdus,
Ecce bonum, iam nūc certa, tibi ponimus hircum.

LA. *Ne nimium propera, non vreris igne Comata,*
Hic meliora canes oleaſtrum ſubter amaram,
Hæc iuxta nemora, irriguis vbi frigida riuis
Vnda fluit, creſcuntq; toris in mollibus herbæ,
Vocibus & querulæ vernant in flore locuſtæ.

CO. *Nil equidem propero, quem tu ſi lumine recto*
Conſpicere audebis, mirabor, eritq; moleſtum.
Plurima quem docui quondam puerilibus annis,
En memor illius quo ſerpit gratia facti?
I nunc ergo canum catulos nutri atque luporum,
Vt quum nutrieris comedant tua viſcera adulti.

LA. *Quādo ego te didici, quæ ſit meminiſſe, magiſtro,*
Seu bona, ſeu mala, quæ nobis tu plurima iactas,

Inuide ſic, minimeq́; decens & homuncule praue?
Quãdo ego pulſabam duro tua terga flagello, CO.
Ipſe dolore tenebaris, iuxtáque capellæ
Balabant, ipſásque hircus terebrabat adulter.
Sic tua quàm mea mẽbra profundius oſſa tegã LA.
Vt mea quo iactas tetigiſti terga flagello. (tur,
Huc tamẽ, huc age ſerpe, ad me concede Comata,
Vltima bucolico fundes hic carmina verſu.
Nõ veniã, ſunt hic patulæ bona robora quercus, CO.
Hic dulces fecere ſedilia grata cyperi.
Dulcibus hic reſonant apiaria mellea bombis,
Hic vbi frigentis fontes duo grandibus vndæ
Erumpunt venis, denſaq́; ſub arbore cantu
Dulce loquũtur aues vario, nec gratior vmbra eſt
Illius iſta loci: ſed & hæc mihi proxima pinus
Deſuper aerea nucleos è vertice mittit.
Atqui ſi venies, depexi in mollibus agni LA.
Pellibus accumbes, ſomno & plus mollia lanæ
Vellera calcabis, te peius olentibus ipſo,
Pellibus hircorum tua pulchra ſedilia ſternis.
Ipſe nouem ſtatuam magnum cratera Camœnis
Lacte redundantem niueo, iuxtáque reponam
Mox alium prædulci olei liquamine plenum.
Huc tu ſi venias teneram lanugine multa CO.
Calcabis filicem, multúmque virentis odoros
Pulegij flores, ſubſternam denique pelles
Captarum bis térque magis, quibus ipſe ſuperbis,
Pellibus

Pellibus agnorum molles, bis quatuor inde
Conſtituam ſitulas magno libamina Pani,
Lacte mero plenas, totidem plenos redolenti
Melle ſcyphos, plenumq́; fauorum nectar habẽtes.

LA. *Illinc ergo canas, illinc age carmine certes*
Buccolico, pellesq́; tuas quercusq́; teneto.
Sed quis erit qui nos diiudicet? huc mihi tandem
O vtinam veniat paſtor de monte Lycopas.

CO. *Illius haud quaquam indigeo, ſed ſi libet, iſtum*
Non procul hinc conuecta ſecantem ligna vocemus,
Findendas qui de ſylua comportat ericas:
Et certè vir is eſt, forma eſt mihi cognita, Morſon.

LA. *Clamemus.* C. *quin ipſe voces.* L. *huc hoſpes adeſto,*
Huc veniens nos certantes audi optime Morſon,
Bucolico ſit vter præſtans in carmine cantor:
Nec mihi tu quicquam ceu gratificeris amico,
Nec tua profuerit cenſura benignior iſti.

CO. *Certè per Muſas Morſon nec tu mihi quicquam*
Plus opis adtuleris, nec gratificeris amico,
Grex verò hic ouium Thurini eſt, iſte Sybartæ,
Hæ ſunt Eumaræ quas cernis amice capellas.

LA. *De grege nunc iſto verbum te nemo rogauit,*
Siue meum fuerit, ſiue illud ouile Sybartæ,
Neglecto mihi fine loquacior eſſe videris.

CO. *Heus bone tu quid ais? ſiquidẽ vera omnia narro,*

Et ne-

Et neque glorior ipſe quidem mordacior æquo es.
Eia age ſi quid habes, viuum dimitte rogamus LA.
Ad ciues Morſona ſuos, effare Comata,
Multa es iò Pæan ſine pondere verba loquutus.
Ipſæ me cantore probãt plus Daphnide Muſæ, CO.
His ego iam tenera mactaui à matre gemellas.
Et me Phœbus amat multum, cui nunc mihi pinguis LA.
Paſcitur hic aries, dum carnea ſacra propinquant.
Hæ geminos pariunt, præter duo corpora capræ, CO.
Omnes virgo videns, inquit, miſer ipſéne mulges?
Bis denos Lacon calathos propè mollibus implet LA.
Caſeolis, puerumq; impubem in gramine verſat,
Mâlis me Clearista petit, dum forte capellas CO
Propello, & dulci ſuaues canit ore ſuſurros.
Et me leuis amat Cratides, facit ille furentem LA.
Obuius, vt tenero mota eſt coma pendula collo.
Sed neque contuleris ſpinas cũ flore rõſarum, CO.
Qui prope fertilibus ſepes naſcuntur in hortis.
Sed neque deciduæ glãdes Orimalidas æquãt, LA.
Illis nam fragilis teſta eſt, hæ mellicomantes.
Ipſe meæ dominæ mittam ſua dona palũbum, CO.
Ex hac iunipero capiens, nanque inſidet illi.
In chlænã Cratidi vellus dabo molle parãdã, LA.
Huic ſimul abſtulero pecudi nigrantia terga.

Hinc

CO. *Hinc diſcedite ab hoc oleaſtro, huc ite capellæ,*
Paſcite ad accliuem tumulum facilesq́; myricas.

LA. *Nunquid abis? quercum fuge Conare, perge Cynætha,*
Paſcite ad has partes orientis vt ille Phalerus.

CO. *Eſt ingens crater, ſitula eſt cypariſſina nobis,*
Praxiteles fecit, noſtræ hæc dabo dona puellæ.

LA. *Eſt mihi fida ouium custos canis, atque luporum*
Deuictrix, puer hac agitabit luſtra ferarum.

CO. *Quæ mea rorilegæ tranſitis ſepta locuſtæ,*
Ne mihi maturas corrodite morſibus vuas.

LA. *Vos ô vocales vt ego hunc irrito cicadæ,*
Sic vos nunc calamos cantu irritate legentes.

CO. *Odi caudatas vulpes, quæ cuncta Myconis*
Semper oberrantes populantur veſpere ſero.

LA. *Ipſe malos odi ſcarabeos, nanque Philondæ*
Arrodunt ficus, ventóque ferente recedunt.

GO. *Num memor es, quo te pulſarim verbere? ridẽs*
Lene mouebaris, quercúmque hanc ipſe tenebas.

LA. *Haud equidẽ memini, ſed quo te verbere vinctũ*
Contudit Eumaras, hoc nempe Comata recordor.

CO. *Sentiſne ô Morſon? hic atra bile mouetur.*
Squillas à vetulæ vadens mox velle ſepulchro.

LA. *Ipſe quoque his verbis quendam nunc vellico Morſon.*
Infode nunc rapidum cyclaminum in Alenta profectus.

Himera

Himera lacte fluat,non vnda,tu quoq; Crathi CO.
Vino omnis rubeas, fructum Sia mollia portent.
Melle fluas Sybariti mihi,quo mane puella LA.
Vrceolos vrnásque fauis,non flumine tingat.
Aegilon & cytiſum carpunt,mea cura,capellæ, CO.
Lentiſcúmque terunt per mollia fraga iacentes.
At noſtris ouibus Melitææ paſcitur herba, LA.
Et multæ florent hederæ ceu texta roſarum,
Non amo ego Alcippen, quoniam dedit oſcula nulla, CO.
Quãdo dedi placidũ,ſed vellicat aure,palũbum.
Verum ego amo Eumeden, cui quum ſyringa ſonoram LA.
Porrigerem, cupidè dedit oſcula multa viciſſim.
Non fas luciniæ picas contendere contra, CO.
Nec cygnis epopas,ſed tu mala iurgia quæris.
Hunc igitur iubeo à cantu ceſſare Comata, MOR.
Hãc tibi cõtribuens agnã,quã munera Nymphis
Quando feres mactans, mactatæ mittere partem
Morſoni cures ſapidæ de munere carnis.
Tranſmittam per Pana, fremat nunc vocibus omnis CO.
Hircorum grex,ecce autem ridebimus ipſi
Paſtorem Lacona,quòd hoc certamine tandem
Carminibus noſtris quæſitus ceſſerit agnus.
Nunc ego ſublimi contingam vertice cœlum.
Corrigeræ nunc ergò meæ ſpirate capellæ,

Cras

Cras ego vos omnes Sybaritidos amne lauabo
Rupis:at ô ſi quam conſcenderis albe capellam
Qui cornu petis,ante feram quàm munera Nymphis,
Hunc agnum plagis onerabete,ſed ſalit illam
Ecce iterum.quòd ſi non te nunc improbe multis
Fuſtibus accipiam miſere,nihil ipſe recuſo
Demens pro cantore Melanthius eſſe Comata.

ARGVM. VI. EIDYL.

Damœtas & Daphnis meſsis tẽpore circa meridiem in vnum locum pecora cogũt,& alternis materiam de Cyclope canũt. Inter quos Daphnis exordio cantilenæ ſumpto, veluti Cyclopem alloquitur,ex cuius perſona,Polyphemi ſcilicet,Damœtas reſpondet.Res in Sicilia geſta.Diſputat autẽ poeta cum Arato,cuius etiam in Thalyſiis meminit,& alibi.

Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ.

Et iterum:

μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε.

Poteſt autem Aratus is eſſe Poeta , cuius etiamnum Phænomena extant.

THEOCRITI BVCOLIASTAE Damœtas & Daphnis.

Paſtores

PAſtores duo Damœtas & Daphnis Arate
Compulerant armenta ſimul, iuuenilibus ambo
Florentes annis, tenera hic lanugine rufus,
Ille genas primo veſtitus flore iuuentæ.
Iamq; dies medias æſtiua reduxerat horas,
Conſedere alacrem iucundi fontis ad vndam,
Inſtructi pariles in mutua carmina auenas:
Primus ab hoc orſus ſic cœpit carmine Daphnis.
En tua coniectis attingit ouilia pomis, DAP.
Difficilem Galatea vocans Polypheme in amore,
Quiſquis agit teneras per frondea luſtra capellas,
Nec tamen interea hanc miſer, heu miſer aſpicis, atque
Dulce ſedẽs tremula modularis arundine carmen.
Rurſus at illa canem crebro diuerberat ictu,
Quæ te paſcentem ſequitur, cuſtodiet ipſas
Quas tu paſcis oues, ſed enim latrat ipſa propinquum
In mare proſpectãs, & reddit imaginis vmbram
Illius extrema currentis in æquoris ora,
Fluctibus vnda tumens paulatim lenibus, at tu
Proſpice, ne frendens in eburnea crura puellæ
Irruat aſſueta maris egredientis ab vnda,
Dilanietq; cutis pulchrum & ſine labe colorem,
Nunc tamen illa in te ſic deliciatur, vt olim

D Spina

Spina comis, quum pulchra nouis incanduit æſtas
Solibus, & cupidum fugiens te ſpernit amantem,
Auerſum petit & fugientem ſæpe moratur,
Eque ſacra lapidem tabula mouet vltimáque audet
Omnia moliri, ſed ſcilicet ô Polypheme,
Quæ minimè ſunt pulchra, ea pulchra videntur amori.
Reddidit huic ſuaui Damœtas talia cantu.

DAM. *Vidi equidem noſtro quum poma iniecit ouili;*
Et neque me latuit, per Pana, per hunc tibi iuro
Vnum in fronte oculum, qui nunc videt omnia, deinceps
Omnia viſurus, nam quæ mihi peſſima dicit
Telemus, illa domum vates ferat omnia ſecum,
Conſeruétque ſuis veniant vt talia natis.
Sed tamen hanc etiam ſtimulis ago, nanque nec ipſam
Aſpicio, atque aliam fingo mihi adeſſe puellam.
Hoc vbi fama illi leuis attulit, ardet, & amens
Quàm furit, ô Pæan, quantum tabeſcit ab imo
Aequore proſpectans, oculóſque od ouilia flectẽs,
Luſtrat & aſſuetis ſecreta cubilibus antra!
Ergo canem reuocans hanc allatrare vetabam:
Nanque illi, toto quum pectore nuper amarem,
Blanda fuit roſtrúmque ſinus immerſit in altos,
Alluſitq; meæ canis officioſa puellæ.

Hæc

Hæc igitur quum me facientem ſæpe videbit,
Forſitan illa preces & verba rogantia mittet,
Sed fruſtra, nãque ipſe fores & limina claudam,
Donec ſe noſtro iurârit amore teneri,
Straturámque mei iucunda cubilia lecti,
Hic breuis æquoreo qua tunditur inſula fluctu.
Et neque deformis tam ſum quàm dicor: in vnda
Nuper enim vidi ipſe meos è littore vultus.
Quum nulli flarent tranquilla per æquora vẽti.
Formoſæq; genæ fuerant, formoſus & ipſe
Vnicus hic oculus, me iudice, deinde venuſti
Et niuei Pario certabant marmore dentes.
Tunc ego ne caperer propriæ ſub imagine formæ,
Ter ſecreta ſinus tetigi ſputamine noſtri:
Sicut anus docuit nos iſta Cotyttaris olim,
Quæ claris cecinit meſſoribus Hippocoontis.
Talia Damœtas vbi concinuiſſet, ad ipſum
Conuerſus Daphnin libauit vt oſcula, vtrinque;
Vocales calamos hic, ille ſyringa, dederunt.
Vt vero modulis cecinerunt ſuauibus ambo,
Damœtas calamis, ſyringa Daphnis acuta,
Armenta in molli ſaltabant protinus herba:
Tam pulchro tamen hoc neuter certamine vicit;
Muſarum arte pares, inuicti nanque fuerunt.

ARGVMENTVM SEptimi Eidyllij.

Titu'us Eidyllj huius eſt Thalyſia, res in Coo inſula acta. eò enim peregre profectus The. c'itus, quum ad Ptolemæum regem conceſsiſſet Alexandriam à Phraſidemo & Antigene Lycopei filiis in amicitiam receptus eſt, vocatúſque in agrum ab iiſdem ad Thalyſia Cereris poſt importatos fructus feſta, cũ Eucrito & Amynta vnà proficiſcitur. Enumerat igitur quomodo in itinere forte fortuna inciderit in Lycidem Cydonienſem ex Creta, quidque inter ſe mutuo de ſuis ſcilicet amoribus cõtulerint. Siquidem Lycidas pueri cuiuſdam Mytilenæi amore tenebatur, Ageanactis nomine, nec minus Myrtoa deperibat Theocritus: tandem hic à Lycida pedũ dono accipit, quod λαγωβόλον Poeta vocat: ſicque demum à ſe diſcedunt inuicem.

THEOCRITI THALYSIA, vel Hodœporicum vernum.

EIDYL. VII.

Tempus erat, curis cum nuper & vrbe relicta
Tecta petebamus vicino proxima Alenti

Eucritus

Eucritus, & mecum qui tertius ibat Amyntas,
Annua quum Cereri Phraſidemus ſacra pararet
Et ſimul antigenes, fratres duo, patre Lycopeo,
Et genere illuſtres, & ab ipſis denique, ſi quid
Res habet iſta boni, Clytia & Chalconte profe-
cti,
Ipſo qui fontem Burrhinam euexit ab imo
Difficili enixus faſtigia ad iſta labore:
Quem iuxta tenera aſſuetaq; paludibus alni,
Atque vlmi graciles foliis ceu crine comantes
Formoſum nemus intexunt frigentibus vmbris.
Necdum fortè viam mediam perfecimus, & nec
Apparebat adhuc Braſilæ ſublime ſepulchrum,
Ecce virum nacti conuenimus inter eundum,
Quem Muſæ docuere, Cydon dedit inclyta mater,
Nomen erat Lycidæ: patrio de more ſolebat
Paſcere ſcandentes ſemper iuga ſumma capellas,
Quem nemo inſpiciẽs queat ignoraſſe, quòd eſſet
Omnia paſcenti ſimilis. nam corpora totus
Tectus erat rufis villoſi pellibus hirci,
Prima noui dicas redolere coagula lactis,
Pectora ſed veteri diſtrictus fortia peplo,
Coſtarum latam ſubduxit ad infima zonam:
At grauis in dextra nodoſæ robur oliuæ
Claua fuit, tum ſic placido ridentia vultu
Lumina demittens, tamen intra labra decorum
Aſtringens riſum: quo te nunc proripis, inquit,

 Simichida?

Simichida? quô te ducit via tempore, quo nunc
Sol medium cœli curru ferit igneus orbem,
Et virides recubant ſub ter conſepta lacerti,
Nec ſua luctificis caßitæ funera plangunt
Vocibus? an forſan precioſæ ad fercula cœnæ
Feſtinas? an calcandum ad torcular anhelas?
Saxa quidem celeri ſic proteris omnia curſu,
Vt gemitu reſonent crebro pedibúſque reſultent.
Huic ego quandoquidem Lycida chariſsime fama eſt,
Vincere paſtores omnes te poſſe canendo,
Pérque agros paßim flauentia farra metentes,
Quæ fama eſt animo longè gratiſsima noſtro:
Quanquam ſpero equidem tibi me fecere Camœnæ
Aequalem, niſi me falſum ſententia ludit.
Hæc verò ipſa via eſt, hæc ipſa Thalyſias, ergo
Hoc ſolenne viri curabunt munus amici
Iuſtáque honoratæ Cereri conuiuia ponent,
Primitiáſque dabunt opulenter, & omnia ſoluent:
Nanque referta dedit Deus ipſis horrea plenis
Meßibus, & pinguem penſauit frugibus annum.
Verum age quandoquidem via nos communis eűtes
Accipit & lux eſt eadem nobiſque tibique,
Bucolicum cãtemus, habent & carmina multum

Quod

*Quod iuuet,hinc nobis aliqua eſt ventura volu-
ptas,*
Et mihi blandiloquũ dedit os in carmina Muſa,
Et me paſtores cuncti dixere poetam,
Optima qui cantem,ſed ego non credulus illis,
Iudice me,nec enim Siculum deuicero vatem,
*Qui Samon incoluit, neque Coi pulchra Phi-
leti*
Carmina,ſed verè mea carmina talia dicas,
Qualia ranarum fuerint collata locuſtis.
Hæc vbi dixiſſem,Lycidas ſubriſit,& inquit,
Muneris ergo loco, quo dignus es,accipe clauam
Hãc tibi, iam certè es natũ Ioue germen ab ipſo,
Et mihi non vnquam placuit faber Oromedonti,
Aequalem ſtruxiſſe domum qui fortè laboret,
Odi & Muſarũ volucres, mala nomina,quaſdã,
Qui Chium ſtudeant vatem ſuperare canendo,
Dum contrà ſtrepitent vano coccytides auſu.
Verum age bucolicos repetamus carmine cantus
Simichida.cognoſce igitur,ſi fortè placebunt
Carmina,quæ patrio iandudum in monte coegi,
Nauibus Ageanacta ferentibus in Mytilenem,
Curſus erit bonus & venti proſperrima flantes,
Occiduis etiam tumidas ſi forſan ab oris
Impulerit niger Auſter aquas,licet altus Orion
Extiterit pedibus ſuper æquora ſumma leuatis,
O vtinam Ageanax me liberet ipſius ægrum

Quem Venus ardentem coquit ignibus, ô mea ſaltem
Vulnera conſpiciens duro medeatur amori,
Fluctibus Halcyones ſternent cadentibus æquor,
Atque Notum atque Eurum, extremas qui commouet algas:
Dilectæ Halcyones Nymphis Thetidiq; marinæ
Præ reliquis, quæcunque aliquas ex æquore prædas
Conſectantur aues, portantes in Mytilenem
Ageanacta meum naues, atque omnia eunti
Tempeſtiua ferant, placidúmque attingere portū.
Luce illa noua ſerta geram, vel olentis anethi
Liliáve alba roſis contexta rubentibus addam,
Atque meo viridem faciam capiti inde coronam.
Inde hæc vina bibam pateris Pteleatica plenis
Ante focum reſidens: aliquis mihi grata fabarum
Segmina de ſociis calido torrebit in igne:
Lectus erit verò variis denſiſsimus herbis,
Cnyſaq; aſphodelóque reflexibilíque ſelino:
Suauiter ipſe bibam chari memor Ageanactis,
Euacuans plenis toto crateras Iaccho,
Donec in allapſis immergam fecibus ora:
Paſtores duo cantabunt, quorum hic ſit Acharnā,
Ille Lycopites. ſed & hic mihi Tityrus ipſe
Cantabit, Daphnis quibus ignibus arſerit olim,
Quando peregrinæ flagrauit amore puellæ,

Vt miſer errârit monteſque & inhoſpita circum
Culmina, vt aereæ quercus ſtridoribus illum
Deflerint querulis, remorantibus Himera curſum
Nymphis, quæq; vagũ ripis naſcuntur ad amnem,
Quando miſer nimio totus contabuit æſtu,
Vt nix qui ſummi de vertice liquitur Hæmi,
Siue comantis Atho, Rhodopeſve niuoſa fluentis
Culmina, Caucaſeas vel agentibus imbribus arces.
His addet quibus ille latentem regis ob iram
Artibus indiderit furtiuis Aepolon arcis,
Dulcia vt intulerint cedrinæ ientacula ciſtæ
Simæ nuper apes è florum mollibus herbis.
Illius idcirco nectar fundebat ab ore
Muſa canens, ô felicem te diue Comata,
Tam iucunda quidem tibi contigit iſta voluptas
Paſtus apum ſtudio cedrina concluſus in arca
Perficis aeris totum nutricibus annum.
O vtinam tua vita meos veniſſet in annos,
Per iuga pauiſſem pulchras tibi ſumma capellas,
Pinibus interea iacuiſſes ſæpe ſub altis,
Aut gratas pecori facturis quercubus vmbras
Carmina grata canens Muſis diuine Comata.
Hæc vbi concinuit, facto tum fine quieuit,
Cui tum rurſus ego, Lycida bone, me quoq; Muſæ
Multa quidem docuere, alti iam cognita fama
Ante thronum Iouis, è quibus hoc tu nobile pronis

Auribus

Auribus auſcultato,tuo damus illud honori.
Simichidæ infauſtum læua de nare Cupido
Sternuit,ille quidem Myrtus miſer ardet amore,
Quantum veris amant ſimæ noua pabula capræ.
Verum illi interea multum dilectus Aratus
Ardentes tacito depaſcitur igne medullas,
Formoſiq; miſer pueri tabeſcit amore.
Optimus hunc ignem iandudum nouit Ariſtis,
Carmina quem citharæ cantu iucunda ſonantem
Ad ſacros tripodas non dedignetur Apollo,
Vt miſer in puero viuens moriatur Aratus.
Verum age Pan Homolæe ſolum ſortite beatum,
Effice ſponte ſua veniat puer aureus illi,
Siue quis eſt alius,ſiue eſt tener ille Philinus.
Hæc ſi præſtiteris Pan optime,nec tua duris
Arcades adfligent pueri femoralia ſquillis,
Aut humeros ſi quando parum de munere carnis
Appoſitum eſt,votumq; puſilla ferina fefellit,
Sin minus hæc dederis,laniatus corpore toto
Nudus in vrticis iaceas,in montibus altis
Edonum verſere grauis ſub frigore brumæ,
Culmina qua gelidus Rhodopeia præterit Hebrus,
Fronte pruinoſa gelidam conuerſus in arcton.
Quum verò medios ſol ardentiſsimus æſtus
Excitat,Aethiopum per prata calentia,paſcas
Rupe ſub infauſta Blemiarum fronte carentum,

Qua vagus in calidas Nilus ſe condit arenas.
At vos ô pueri qui ſuaue rubetis amores,
Purpureis ſimiles malis, nunc linquite gratam
Hyetidos dulcemq; habitatæ Biblidos vndam,
Altaq; flauicolæ Veneris delubra tenentes
Formoſum iaculis configite & igne Philinum.
Hoſpitis ille mei quia non miſeretur Arati.
Mollior ille Apij tenera lanugine pomi.
Atque illi teneræ clamant perſæpe puellæ,
O formoſe Philine, quid hic tibi inutilis æui
Flos cadit, & primo tantum tibi deſit ab ortu?
Amplius excubias nec nos peragamus Arate,
Nec toties pedibus noſtris via trita nocebit,
Nec lædat crocitans Phœbi prænuncius ales,
Quin alium potius quàm te mœrore moleſto
Afficiat, ſed in hac vnus deſudet arena
Ipſe Molon, placitisq; ſibi affligatur in armis,
Nos trãquilla quies maneat, tremulumq; ſuſurrãs
Adſit anus, mala quæ procul arceat omnia rauco
Murmure. tantũ effatus eram, quum protinus ille
Arridens dat habere pedum, ceu munus ab ipſo
Muſarum hoſpitio magna cum laude profectum.
Ille viam ſecat abſcedens à parte ſiniſtra,
Aſpera per virides qua ducit ſemita buxos
Eucritus, & mecum qui tertius ibat Amyntas.
Nota petebamus Phraſidemi tecta beati,
Mollibus accepti ſecura per ocia lectis,

Lentiſci

Lentiſci viridis,& adhuc noua pampinus aptos
Conſtrauere toros,criſpantes deſuper alni
Vmbrabãt,placidis & plurima frondibus vlmus.
Nec procul hinc ſacro Nympharũ fontis ab antro
Fluxerat allabens iucundo murmure riuus,
Aeſtiuæ tenera fruticum ſub fronde cicadæ
Rumpebant reſono ſtridentia guttura cantu,
At procul in denſis ſpineta per aſpera dumis
Dulci quæque ſuas iterabant voce querelas,
Ante alias quæ paſſa nefas eſt vlta tyrannum,
Et querulum caſsita ſonans,& carmine turtur
Lugubri,fontes hinc atque hinc,dulcia circum
Adſtrepuiſtis apes paßim ſitientibus æſtu
Floribus atque aruis,nihilo minus omnia nobis
Diuitis autumni ſuperabant munera, nanque
Innumera ante pedes pyra voluebantur, abundè
Ad latera,in terram depreßi pondere rami
Prunorum Syriæ quæ mittunt rura Damaſci.
At vinum è doliis deprompſerat ille vetuſtum
Quattuor annorum fracta pice frontis opertæ.
Scilicet ô Nymphæ Parnaſia templa tenentes,
Tale fuit quod ad antra Pholi ſaxoſa dicauit
Phyllirides magno Alcidæ cratere ſuperbo,
Tale fuit quod quum biberet ſaltare coegit
Nobile ad vndoſum paſtorem nectar Anapum
Maxima prævalidũ Polyphemum ſaxa rotãtem,
Qualia Pierides nobis tunc vina dediſtis

Sacra

Sacra apud omnigenæ Cereris celebrantibus arã,
Illius ô iterum liceat defigere acernis
Ruſtica ſigna mihi, quo rideat illa ferátque,
Faſciculos molles & rubra papauera quaſſans.

ARGVMENTVM OCTAui Eidyllij.

Rem in Sicilia geſtam continet. Ex Poetæ autem perſona ſermo eſt. Cæterum de bucolici carminis palma contẽdentes inter ſe Daphnis bubulcus, & Opilio Menalcas, arbitrum ſibi deligunt αἰπόλον quendam caprarium: neque enim eius extat hîc nomen aliud: victoriæque præmium fiſtulas deponunt. Tandem victor Daphnis quũ probè admodum ceciniſſet, perſuadetur à Iudice Aepolo, vt ſe quoque doceat. Quæ de Thalia Daphnidi in vxorem locata, Pane ac Nymphis iudicibus, deque Marſya lyricam à Daphnide edocto quidam addunt, quoniã non conſtant paucis, nec locus vacare mẽdis videtur, in præſenti veluti ἀπροσδιόνυσα omittenda cẽſui. Porrò genus carminis diegematicum eſt ac mixtum.

THEOCRITI BVCOliaſtæ. Eidyllion VIII.

Daphnis

DAPHNIS ET MENALCAS.

Daphnida formoſum gelida conuenit in vmbra,
Aereo qui pauit oues in monte Menalcas,
Ambo ætate pares tenera, flauentibus ambo
Crinibus, & pulchro docti contendere cantu.
Daphnin ibi inſpiciẽs cœpit prior iſta Menalcas.

ME. *Optime bucolici cuſtos gregis, huc age Daphni,*
Num libet alterno mecum contendere cantu?
Poſſe meo vinci arbitrio te protinus aio.
Huic igitur tali reſpondit carmine Daphnis,

DA. *Lanigerarum ouium cuſtos argute Menalca,*
Non tu certè aliqua me viceris arte canendi,
Non ſi perpetuo rumpas tua guttura cantu.

ME. *Vis igitur certamen obire, & ponere pignus?*

DA. *Et libet hoc certamen obire, & ponere pignus.*

ME. *Pignora digna ſatis quæ ponimus ergo canentes?*

DA. *Hunc ego depono vitulum, tu mollibus agnum*
Velleribus pulchræ ſimilem depone parenti.

ME. *De grege non auſim quicquam deponere tecum,*
Nam mihi difficilis pater eſt, & prouida mater,
Solis ad occaſum numero pecus omne recenſet.

DA. *Ergo quid in mediũ ponis? quid victor habebit?*

Eſt

Eſt mihi pulchra nouem referens diſcrimina vocum ME.
Fiſtula, quam molles æqualibus vndiq; ceræ
Connectunt nodis, & adhuc noua, fecimus illam
Iampridem his manibus, nunc ſi libet hanc tibi ponam.
Res ego non auſim ſorti obieciſſe paternas.
Eſt etiam nobis tot vocum fiſtula ab omni DA.
Parte ſibi æqualis, cera compacta tenaci,
A me facta etiam paulò prius, & mihi nuper
Hunc malè diſſultans digitum confregit arundo,
Quem doleo, ſed quis certaminis arbiter huius?
Ecquis erit ſub quo victoria iudice conſtet?
Quid ſi vicina ſeruantem in rupe capellas ME.
Aepolon, an partes volet has obiiſſe, rogemus,
Albus vbi canis has agnas prope latrat & hœdos?
Tum, pueri quem vicina de rupe vocârunt,
Aepolus aduenit, iudex de lite futurus.
Poſtquam ſorte data ſortitus prima Menalcas
Munera cantandi, ſuſcepit mutua Daphnis,
Tum prior arguta ſic cœpit voce Menalcas.
Valles & fluuij diuûm genus, antè Menalcas ME.
Si cecinit vobis quod placuiſſe queat,
Has placide paſcatis oues, ſi venerit autem
Daphnis habens vitulas, ne minus inde ferat.
Fontes & vegetæ, plantatio nobilis, herbæ, DA.
Si reddit Daphnis quod philomela canit,

Hoc

Ne rogo me lædas ideo quia corpore paruus
Tam multas ſequor, & per deuia paſcua duco.
O Lampure canis, quàm te nunc iſta profundo
Stertentem ſomno requies tenet, haud ita fas eſt
Obdormiſſe canem cui credat ouilia paſtor.
At vos gramen oues & molli paſcite in herba,
Néue laboretis quando illa repubeat olim,
Paſcite paſcite oues, & vt vbera plena ferentes
Lacte fouere agnos non deficiente queatis,
Et ſit quod calatho poßit durante reponi.
Huic iterum tali reſpondit carmine Daphnis.
Hos tauros atq; has vitulas, me præter agẽtem DA.
Ex antro conſpexit heri formoſa puella,
Et veniant vobis fœliciter omnia, dixit.
Huic ego nulla quidem reſpondi verba, ſed ibam
Defixis in terram oculis, greſſumq; tenebam.
Dulcis vox vitulæ, dulcis quoque ſpiritus ipſe eſt.
Dulce quidẽ vitulus canit hic, & dulce canit bos,
Dulce etiam, ſuaues ſub diuo carpere ſomnos,
Aeſtiuo ſub ſole fluentem fontis ad vndam,
Ilicibus glandes, pomo ſunt poma decori,
Vaccarum vituli, paſtorum gloria vaccæ.
Sic pueri cecinere: ſed & de rupe propinqua
Aepolus hac ipſos certantes voce diremit.
Os tibi dulce deæ, vocémque dedere canoram AEP.
Pierides ô Daphni, mihi te audire canentem
Multò præſtiterit, quàm dulcia lingere mella.

Has igitur ſyringas habe quas ipſe canendo
Victor es emeritus, meritò & nunc ſolus habebis,
Quòd ſi non fuerit tibi me docuiſſe moleſtum,
Et ſi forte voles, quæ tam bona carmina cantas,
Hanc mutilã tibi Daphni dabo, non vile, capellã,
Doctrinæ precium, quæ ſemper & omnia mãmis
Lacte redundanti diſtendit lacte profuſis.
Daphnis ad hæc velut in viridi tener hinnulus herba
Ad matrem ſalit, atque illo gauiſus abibat
Indicio, ſed mentis inops & mœſtior alter
Lugebat ceu Nympha nouo data nupta marito.
Inter ab hoc igitur paſtores tempore Daphnis
Primus habebatur, gratóque potitus amore
Inſtituit Nympha iuueniles coniuge lectos.

ARGVMENTVM NONI Eidyllij.

Res item in Sicilia acta. Nomeus paſtor eſt, qui Daphnidem & Menalcam rogat, vt ſibi mutuò cantando occurrant: nihil verò habet aduerſus Menalcam, præſertim Siculum illum. Tametſi non deſunt, qui alium Chalcidenſem ſcilicet intelligãt, quem aiũt, ob adamatam à ſe Cyrenenſem Euippen, quum potiri ea non poſſet, ſuſpendio amori conſuluiſſe.

THEOCRITI NOMEVS VEL Bubulci. Eidyllion IX.

DAPHNIS ET MENALCAS.

BVcolicum cane Daphni, ſed & prior incipe cantum,
Incipe carmina prima, ſequatur deinde Menalcas.
Ipſis interea vitulos ſubmittite bobus,
Et vaccis nondum parientibus addite tauros:
Vt ſimul hi paſcantur, & in criſpantibus errent
Herbarum foliis, nec de grege prorſus aberrent.
Carmina tu verò cane paſtoralia Daphni
Hic coràm, reſpondeat ipſe aliunde Menalcas.
Dulce ſonat vitulus, bouis eſt vox grata canẽtis, DA:
Fiſtula dulcis & hæc, & paſtor dulcis & ipſe
Dulce canens tereti modulor ſub arũdine carmẽ,
Propter aquam gelidam viridi mihi lectus in herba eſt,
Albarum pelles quem conſtrauere iuuencûm,
Quas notus è ſcopulo deiecit mollia ſæuus
Arbuta rodentes, vultúque afflauit amaro.
Torrida ego æſtatis tam curo tempora ſiccæ,
Quantum verba iuuat natos audire parentum.
Sic Daphnis cecinit, ſic reddidit inde Menalcas.
Aetna parens, & nos viridi recubamus in antro, ME.

Hic vbi ſunt pulchri per concaua ſaxa receſſus.
Tot bona poßideo, quot vel per ſomnia cuiquam
Apparere queant: mihi maximus eſt ouium grex,
Alta mihi innumeræ rodunt dumeta capellæ,
Ad caput atque pedes pelles ponuntur ouinæ,
Pinguia ad aeriis congeſtum è quercubus ignem
Exta coquo, quem fagineis tunc nutrio lignis,
Quum mala venit hyems, qui ſic brumalia curo
Tempora vt eſſe nuces duras edentulus, adſit
Dummodo decocti gratißima copia pultis.
His applaudebam mox ipſe, & debita vtrique
Dona dedi, tibi Daphni bonã de robore clauam,
Quam patris ab radice mei produxit agellus
Sponte ſua, quam nemo faber reprehẽdere poßit,
At teſta haud fragili conchylia pulchra Menalcæ,
Cuius in Icarij captæ maris æquore carnes
Ipſe ego paſtus eram, partes in quinq; reſectas
Conuiuis totidem: tum protinus ille recepta
Argutum reſona cecinit teſtudine carmen.
ME. *Vos ô bucolicæ ſaluete ante omnia Muſæ,*
Et mihi nunc faciles carmen concedite, quale
Ipſe prius cecinit præſens paſtoribus illis,
Ne grauis in ſumma ſurgat mihi puſtula lingua.
Formicæ formica placere, cicada cicadæ,
Accipitri ſolet accipiter, mihi carmen, & ipſæ
Pierides, quibus optârim mihi ſemper abundet

Plenæ

Plena domus:nec enim mihi ſomnus dulcior vllus
Obrepat,qui ſponte ſua,nec tam mihi gratum eſt,
Si neq; ſperati ſubita extent gaudia veris,
Non apibus tam picta placẽt per gramina flores,
Quàm mihi ſunt Muſæ ſuper omnia gaudia chara.
Nam quos aſpiciunt illæ exhilarántque videntes,
Lædere nulla queant hos diræ pocula Circes.

ARGVMENTVM DECIMI Eidyllij.

Incertum eſt quo in loco carmen illud diſpoſitum ſit.Milon verò & Battus inter metendum ſibi inuicem colloquuntur. Amat autem Battus cantricem puellam Polibutæ cuiuſdam ſiue filiam, ſiue famulam. quamobrem etiam Milon eum prouocat, velut lẽtè metentem. Et Batto quidem ſuamipſius infamiam confitenti,quòd ob illius amorem parum animi cõpos eſſet. Milon acerbè cauillando illudit amicam eius,quia nigra,tenuis, claudaque erat, *μάντιν καλαμαίαν* hoc eſt,locuſtam ſtipularem appellitans. Ad quæ nihil arrogantius reſpondens Battus, non ſolum cæcum eſſe Plutum,ſed & Cupidinem dicit. Tandem adductus à Milone, cantilenam de amica ſua inter metendũ recitat,

 citat,

citat,ea quoque comprehendentem,quæ de Lytierſa Midæ filio narrantur,quam ob interfectos ab eo hoſpites,confeciſſe Hercules traditur. Itaque finita cantilena collaudat Milon, quòd dignum operario carmen dixerit, & vt reliquũ amoris ſui diluculo matri exponat,hortatur.

THEOCRITI ERGATINAE, VEL THERISTAE.
Eidyllion X.

BATTVS ET MILON.

QVId nunc ærumnoſe tibi Bucæe ſiniſtri
Contigit ô meſſor? quia non velut antè ſolebas,
Ordine deducis recto noua farra metentes,
Nec ſimul incidis ſegetem tibi falce propinquam,
Sed longè ſequeris velut agnus ouilia,cuius
Cuſpide ſpina pedem pungens diſcidit acuta.
Qualis eris mediæ quum venerit hora diei,
Aut fugiens reuehet quũ ſera crepuſcula veſper,
Qui nunc incipiens ſulco nil deteris vlli?
BA. *Serò farra metens Milon duriſsime,nunquid*
Vllius abſentum tangunt tua pectora curæ?
MI. *Haudquaquam : quid enim cereali operantis in agro*

Vllius

Vllius abſentum contingant pectora curæ?
Nunquid amor vigiles adigit te ducere noctes? BA.
Nolim equidem, haud guſtāt tutò inteſtina catellæ. MI.
Vndecimum nūc ipſe diem miſer ardeo Milon. BA.
Tu velut è dolio quantum tibi ſufficit hauris, MI.
Paruula quum vilis mihi copia deſit aceti.
Scilicet idcirco ſunt inculta omnia nobis, BA.
Quæ mihi pro foribus quondam cultiſsima ſtabant.
Cuius amore Venus *cruciat tua corda puellæ?* MI.
Pulchra meam cruciat Polybutæ *filia mentem,* BA.
Quæ canit egregij meſſoribus Hippocyonis.
Inuenit Deus *iniuſtum:nunc ergo quod olim* MI.
Optabas conſtanter, habes, nunc garrula vates
Tecum multa nocte locuſta cubabit agreſtis.
Incipis inſectari igitur, ſed lumine Plutus BA.
Non ſolus caret, imprudens etiam ipſe Cupido
Non videt, & cæco ſua ſpicula dirigit ictu:
Tu modò in iratum ne magna loquaris Amorem.
Non loquar, oppoſitam tātum ne deiice meſſem, MIL.
Atque aliquod charæ carmen cane dulce puellæ,
Sic leuior grauis iſte labor tibi fiet opinor,
Iandudum ſiquidem præſtabas arte canendi.
Muſæ Pierides *tenuem cantate puellam.* BAT.
Nā quæ vos canitis facitis pulchra omnia diuæ:
Bombyce formoſa Syram *te* Sole *peruſtam*

Corpore prætenuem dicunt vulgariter omnes,
Vultu ſolus ego ſpecioſo melli colorem:
Sunt etiam violæ florum pars maxima nigræ,
Decolor & rubros hyacinthos littera ſignat,
Præcipuè tamen hæc in florida ſerta leguntur,
Capra ſalax viridem cytiſum, lupus ipſe capellā,
Incuruum ſequitur grus errabundus aratrum,
Te ſequor in te præcipuo feror ipſe furore.
O vtinam mihi ſint, opulentum qualia Crœſum
Poſſediſſe ferunt, flauentis dona metalli,
Protinus amborum ſtatuas ego ponere vellem
Reginæ Veneri, calamos tu & poma teneres,
Siue roſas, verùm ipſe pedem ſoleatus vtrunque,
Adſtarem cultu veteres imitatus Amyclas
Bombyce dilecta tuæ candoribus æquant
Aſtragalos plantæ, ſtrychno vox mollior omni:
Quos habeas mores non eſt mihi dicere prōptum.
MIL. *Quàm incūda canēs latuit nos carmina Bucus,*
Vt belle expreſsit numeros ipſumq; colorem.
Væ tibi quàm ſtolido nutriſti pectore barbam,
Tu nunc dicta vide Lytierſæ carmina diuo.
Et ſpicis redimita Ceres, & frugibus almum
Cincta caput, da frugifero ſeges iſta labori
Cedat, vt optatos ferat ipſo in tempore fructus.
At vos qui legitis meſſarum ſegmina frugum,
Cogite diſperſos conſtrata per arua maniplos,
Ne qui prætereunt impenſam dicere poſsint

Mercedem

Mercedem periiſſe, & inutilis eſſe laboris
Sumptam operã: cumuli Boreæ frigentis ad ortus
Aut Zephyri ſpectent fuerint qua parte reciſi,
Sic quia pinguéſcunt retinentes ſemina ſpicæ.
Qui grauibus plenas ferulis quaſſatis ariſtas,
Tempora ne mediæ ſomno captate diei.
Præcipuè tunc è ſtipulis flauentia grana
Coguntur, grauidáſque calens terit area fruges.
Incipere eſt verò tempus meſſoribus aptum,
Quum ſua caſsitæ nocturna cubilia linquunt,
Quum ſomno rurſus dulci tentantur eædem,
Deſere meſſor opus placidámque capeſſe quietem.
Præterea tolerare æſtum duroſq; calores
Eſt operæprecium, quo pulchro tempore ranis
Viuitur ô pueri, nec te grauia effundentem
Pocula tunc curant, quia multa ſuperfluit illis
Copia, tunc etiam nimium curator auare
Lenticulam coquere inſtructum tibi præſtat ad ignem,
Ne digitos fodias cupiens ſecuiſſe cuminum.
Iſta laborantes ceciniſſe decebat in æſtu.
At tu peſtiferum matri narrabis amorem,
Ante reuerſuræ vigilanti tempora lucis.

ARGVMENTVM VNDE-cimi Eidyllij.

Argumenti locum Cyclops occupat, Galateæ amore æſtuans, quem & carmine exprimit

primit. Alloquitur autē Theocritus Niciam Mileſiū cuius poema fertur, ſcriptū à Theocrito ad Cyclopem, hoc initio:

ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο Θεόκριτε. οἱ γὰρ ἐρῶντες
πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους

Scripſit verò & Epigrāmation Eraſiſtrati medici Mileſij, vt ait Dionyſius Epheſius in eo, quē de medicis reliquit, cōmentario.

THEOCRITI CYCLOPS.
Eidyllion XI.

ARte pharetrato factum graue vulnus amori
Si medica curare voles, ſeu puluere ſicco
Nicia conſpergis, ſeu pollice colinis vdo,
Haudquaquam prodeſſe queas, niſi pharmaca, Muſæ
Quæ læſis adhibere ſolent, apponere cures.
Iucunda illa quidem mortalibus eſſe videntur
Vulneréque affectis attactu lenia molli:
Quæ tamen inueniant multi ratione laborant,
Et paucis ea noſſe datur, ſed enim tua Muſæ
Pectora quum foueant ſtudij cæleſtis amore,
Et Phœbi medicas tractes fœliciter artes,

Haud

Haud ignota tibi Muſarum ea dona putârim.
His igitur magno Galateæ captus amore
Commodius potuit nobiſcum viuere Cyclops,
Ille vetus Cyclops, Sicula Polyphemus in ora,
Vix dum prima genas illi quum barba notaret,
Vernaréntque leues iuuenili in fronte capilli.
Sed nec amor leuis ille fuit, quem poma roſæve
Oblectent, viſaúe leuetur imagine formæ,
Intima lætifico ſed pectora ſaucius ictu
Omnia poſthabuit ceu friuola, ſæpe ſine vllo
Paſcebantur oues virides cuſtode per herbas,
Sæpe domum ſera redeuntes nocte, ſubibant
Limina caularum. miſer ille canens Galateam
Fundebat triſtes algoſo in littore queſtus.
Perdius auroræ primo ſurgentis ab ortu
Tabuit infixo ſub mollia pectora telo
A magna Venere, & victore Cupidinis arcu.
Sed tamen hoc contra plus quàm lætale venenum
Repperit antidotũ, Siculæ nam Doridos vndam
Proſpiciens, ſcopulo ſic eſt auditus ab alto.
Formoſa ô Galatea quid auerſaris amantem?
Candida caſeolo magis, omni mollior agno,
In molli vitulo erranti laſciuior herba,
Triſtibus omphacinæ ſuccis mihi acerbior vuæ,
Nam mea quum placidæ demiſi membra quieti
Huc formoſa venis, quum dulcis lumina ſomnus
Deſerit, haud aliter quàm quæ conſpexerit altis

Agna

Agna lupum fugiens in montibus effugis vltra.
Verùm ego te ô virgo quo primum tempore vidi
Montibus in noſtris dulci cum matre legentem
Purpureos flores,& odoriferos hyacinthos,
Hauſtis incautum flammis in pectus amaui,
Et tua præcedens mea per veſtigia duxi,
Ex illo nequeo requieſcere tempore,vultus
Inſpiciens formaſa tuos,ſed totus amore
Tempore ab hoc pereo,nec tu miſerata dolentem
Reſpicis,aut noſtrum curas proh Iuppiter ignem.
Sed ſcio cur fugias,cur me chariſſima ſpernas,
Denſa ſupercilio quia frons eſt plurima longo,
Idq; aurem flexu contingat vtranque ſuperbo:
Vnus ineſt oculus,ſupráque capacia naſus
Vaſta mole iacet mea labra,atque imminet ori.
Verum talis ego,& forma non optimus iſta,
Mille meas paſcō Siculis in montibus agnas,
Dulcia quas mulgens niuei bibo pocula lactis:
Caſeus haud vllo deſit mihi tempore,non quum
Aut æſtas venit,autumnúſve,aut bruma niualis,
Cuius ſtant calathi ſemper mihi pondere preſſi:
Nec me carminibus quiſquam præſtantior vno
Cyclopum qui paſcat oues hæc culmina circum,
In quibus aſſiduè dum te mea ſola voluptas,
Et de me tibi multa cano,te nomine vero
Malum dulce vocans,iandudum fallere noctes
Inſomnes didici,ſed nunc tibi nutrio ceruas

Ter tres atque duas, fœcundas fœtibus omnes.
Quattuor vrſorum catulos, quin vtere mecum
Huc ad me veniens, nihilominus ipſa tenebis
Quàm tibi qui luſtris ea ſum venatus in altis.
Interea glauci feriant ſine littora fluctus,
Et potes hoc viridi mecum requieſcere in antro,
Et melius, vacuam curis, traducere noctem.
Hic lauri virides, hic ſunt graciles cypariſſi,
Nigrantes vmbrant hederæ, nec bacchica vitis,
Nec gelidum ſpirantis aquæ gratiſſima deſunt:
Flumina, de ſummis nemoroſæ rupibus Aetnæ
Liquatæ iucunda niues mihi pocula præbent,
Pro quibus oceanũ quis amet coluiſſe profundũ?
Quòd ſi ruſticitas tibi diſplicet hæc mea forſan
Hirſutúmque ſupercilium, ſunt robora nobis,
Sunt quercus, fomenta futuro protinus igni,
Qui nunc ſub cinere irrequietus viuit aduſto.
Subiice me flammis, crepitantibus vre caminis
Hanc animam, hunc oculum, quo, quum tantum vnicus extet,
Charius eſſe nihil potuit mihi, fortiter iſtuc
Perpetiar, tantóſque volens tolerabo dolores.
Heu mihi quod piſcem me non genuere parentes,
Protinus expaſſis tranans liquida æquora pinnis.
Ad te virgo abeam, dulciſſimáque oſcula ferrem.
Ah ſaltem manibus, ſi nolis cætera tangi,
Impleremque ſinum foliis, & lilia plenis

Alba

Alba darem manibus, rubroq; in flore papauer,
Quo crepero miſeri conſuerunt ludere amantes.
Nec tibi fortè dati poſſent ſimul omnia, nanque
Horum quædã æſtas, quædam fert bruma niualis.
Nunc tamen ô virgo liquida dare brachia ponto
Condiſcam, ſi fortè quis huc aduenerit hoſpes
Qui doceat, certam tali ratione per artem
Experiar, quæ nam vobis ſit tanta voluptas
Aequoreos habitare ſinus fluctusq; profundos.
O vtinam maris informes egreſſa lacunas
Retro obliuiſcare domum Galatea reuerti,
Sicut ego hac in rupe ſedens, quin paſcere mecũ
Ipſa velis potius, mulgere ex vbere lactes
Fœcundo niueos, & ferre coagula plenis
In calathis grauiter redolentia, denique molles
Caſeolos manibus componere, ſola tamen me
Dura parens offendit, vt autem conqueror illi
Vulnera quæ patior, ſẽper tacet, & nihil vnquã
Dulce tibi de me loquitur, ſed vt illa viciſsim
Indoleat, dum me ſine ſucco & ſanguine toto
Corpore defectum videt, hic mendacia texens
Atque ægrũ doleo caput, & pede labor vtroque,
His ea torquetur, nanque & male torqueor ipſe.
O Cyclops Cyclops quæ te dementia cepit?
Quàm fuerat melius calathos contexere, & altos
Lanigeris ouibus in pabula ſternere ramos.
Hanc mulge interea, quid enim fugientia captas

Gaudia?

Gaudia? fortè aliam quæ ſit formoſior illa
Inuenies Galatean, amarunt me quoque multæ,
Et mecum longa cupieruut nocte puellæ
Ludere, dulcè omnes, & ſuaui voce canentes,
Ridenteſq; effuſè omnes, poſtquam obſequor illis
Non adeò paßim contemnor, & ipſe aliquis ſum.
Sic bonus ille canens rexit Polyphemus amorem.
Ipſe ſuum curans meliori nomine vulnus,
Quàm ſi diuitias atque aurea dona dediſſet.

ARGVMENTVM DVODECIMI Eidyllii.

Inſcribitur Eidyllion hoc Aitas, & conſtat Ionico dialecto. Ex Poetæ verò perſona ſermo eſt ad amicum, vnde & Aitæ titulum præfert, quandoquidem eos etiam qui amantur nonnulli Aitas vocant velut Theſſali. Sed & Alcman poeta lyricus puellas amabiles appellat Aitas, alii verò ſodales. Quidam autem bonos viros ita nuncupari affirmãt, quaſi μὴ ἴτας, pro eo q; eſt, μὴ ἰταμοὺς, id eſt, nõ improbos. Quòd ſi ad eũ qui amatur referre voles, deduci poterit ἀπὸ τοῦ ἀσαίειν καὶ ἀσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι, id eſt ab inflãdo & inſpirando amorẽ ei qui amat. Exponit autem quomodo abſtinere nullo pacto amãs poſſit, quin amati veſtigia

ſubinde

ſubinde reſpiciat. Optat igitur vtriuſq; animæ commiſſuram fieri, amoríſque ſecuritatem in omne æuum perdurantem, vt poſt fatum etiam, qui nos ſecuturi ſunt poſteri, tãtum in vtroque conſenſum prædicent, ex aureo natos ſeculo dictitantes. Collaudat autem eos, qui ad hanc amoris viciſſitudinem ſeſe mutuo identidem accendunt: in primis verò Megarenſes extollit, ob tam eximios Diocli honores exhibitos. Quũ enim is pro amico periclitãte ſe velut ſcutum obieciſſet, mortíque etiam exponere ſe non dubitaſſet, publico eum funere Megarenſes dignati ſunt, & vt heroa coluerunt: adeò vt ipſius nomine certamẽ quoque inſtituerẽt, quo oſculis inter ſe formoſi certabant. Itaque qui ſuauiſſimum præ aliis oſculum exhibuiſſet, eum à iudice coronatum tradunt.

THEOCRITI AITAS
Eidyllion XII.

VEniſti dilecte puer, iam tertia nox eſt,
Tertia iam reuehit croceos aurora iugales.
Quum tamen vna dies cupidis afferre ſenectam
Poſſit, & aſſidui depreſſis pondere voti.
Quantum hyemi præſtant genitiui gaudia veris,
Vt grauibus malis ſuperantur pruna Damaſci,
Lanigero eſt vt ouis tenero villoſior agno,

Ter nuptæ quantum vetulæ molliſſima virgo
Præferri poterat, quantum leuis hinnulus omni
Concedit vitulo, quantum dulciſſima cantu
Perpetuò cunctas vincit philomela volucres,
Tantũ inter reliquos mihi tu chariſſimus omnes,
Tantum tu oblectas mea pectora, ſcilicet ergo
Non aliter curſu te feſtinante petebam,
Quàm properat ſudans calido ſub Sole viator
Egelidam ramos fagi pandentis in vmbram.
Atque vtinã ſpirent in vtroque Cupidinis æſtus
Aequales, & mutua amor præcordia ſeruet
Noſtra, nec vlla dies celebri nos eximat æuo,
Verum grata memor de nobis carmina dicat
Poſteritas, & ſic aliquis canat, vna duorum
Mens fuit, atque duo flagrabant ignibus æquis,
Iſti olim iuuenes, quorum ille, quòd eſſet amator
Iſpnelus grauibus dici potuiſſet Amyclis,
Hunc, quòd amaretur, merito dixiſſet Aitan
Theſſalus, hi ſiquidem prædura Cupidinis arma
Aequali traxere iugo, nam ſcilicet illo
Tempore progenies hominum fuit aurea, quando
Mẽs fuit vna eadémque, & mutuus ardor amãtũ,
Et redamabatur quiſquis conſtanter amauit.
Hoc vtinam pater ipſe velis Saturnie, vóſque
Perpetuò iuuenes diui, ſempérque virentes,
Vt mihi iam fatis Acheruſia templa tenenti
Nunciet hæc aliquis ſeclis poſt verba ducentis:

Nunc tuus ille amor,& formoſi nomen Aitæ
Cũcta per ora virum volitant,& fabula paſsim,
Præcipue iuuenum verbis celebrantur amantum.
Iſta ſed vt feret ipſorum diuina voluntas
Curabunt ſuperi cœleſtia regna tenentes,
Verũ ego te laudãs formoſe haud mẽtiar vnquã,
Nec tenui grauis innaſcetur puſtula nari.
Nam ſi forte aliqua me parte momorderis, ipſum
Ne poſsit nocuiſſe ſtatim facis, adficis autem
Lætitia duplici mea pectora, téque relinquens
Menſuram cumulis ſemper fero pluribus auctam.
Niſæi Megaræ ciues qui vinctis omnes
Arte peragrandi grauibus vada cœrula remis,
Veſtra boni ſeruent fœlicia mœnia diui,
Qui tam Cecropium celebratis honore Dioclem,
Illum quem iuuenum tenuerunt ſemper amores,
Præcipuo, quàm non aliquem qui veſtra ſubiſſet
Tecta peregrinus, ſub cuius buſta ſepulchri
Vere nouo ſemper pueri florentibus annis
Conueniunt, certantq; per oſcula mutua palmam
Accipere, vt quicunque labris ad labra coactis
Baſia mollicolo ſuauiſsima fixerit ori,
Ad matrem redeat meritis grauis ille coronis.
O fortunatum qui mollibus iſta puellis
Oſcula diſtribuit, multùm nanque ille precatur
Formoſum Ganymedea, vt ora ſimillima Lydo
Accipiat lapidi, quo verum ſcilicet aurum

Argentũ

Argenti artifices poſſunt diſcernere prauo.

ARGVMENTVM EIDYL. XIII

Præſēs Eidyllion Hylas inſcribitur. Rurſum verò cum Nicia confabulatur, quemadmodum & in Cyclope. Exponit autem, quæ de Hyla & Hercule fabulis tradita ſũt: Hylæ quidē à Nymphis raptum, & Herculis eum ſedulò quærentis errorem, ac ſuper amiſſo cruciatum. Sciendum verò Hylam Theodamantis Drytomi filiũ fuiſſe, cuius amore flagrauit Hercules. Inſtitutum eum alii quidem aiunt à Rhadamantho, alii verò à paſtoribus Amphitryonis & Theſtiadæ. Verùm de Cupidine, qua ſtirpe genitus ſit, pleriqu edubitant. Nã Heſiodus, Chaus & terræ filiũ eſſe affirmat. Simonides autem, Martis & Veneris. Acuſilaus, Noctis & Aetheris. Alcæus, Eridos & Zephyri. Sapphò, Veneris & Cœli. Alii verò aliorum.

THEOCRITI HYLAS.

Eidyllion XIII.

NOn ſolis peperit nobis, vt opinor, amorem
Nicia amariferũ, quiſquis fuit ille deorum
Qui peperit, neque nos primi ſumus ordine ab omni,
Pulchra quibus pulchra eſſe etiã videãt, & ipſi
Mortales quũ ſimus humũ cras fortè obituri.

Verùm etiam hunc ſenſit præduro pectora fultus
Robore Thebano ſatus Amphitryone, ferocem
Qui prius obtinuit dextra victrice leonem,
Formoſum iã victus Hylam quũ victor amaret,
Cui niueos flauẽti humeros contexit amictu
Candida cæſaries, quem quod chariſſimus eſſet
Omnibus haud aliter quàm ſi pater eſſet, abundè
Artibus inſtruxit, docuit ſimul omnia, per quæ
Ipſe olim meritis factus celeberrimus eſſet.
Nunquam ſolus erat, nõ illum Phœbus ad axem
Igniferum mediæ permenſus tempora lucis,
Non roſeis aurora iugalibus alta reuiſens
Templa Iouis, potuit ſolum vidiſſe: nec illo
Tempore ſolus erat, quo pulli nocte propinqua
Reſpiciunt dulcis conſueta cubilia ſomni,
A trabe fumoſa matrem quatientibus alis,
Sicvt non aliquis puer illo firmior eſſet,
Aut animo melior, ſed ad optima ſemper anhelãs
Ipſe vir ad veras virtutum euaderet arces.
Sed poſtquã auricomũ vellus petiturus Iaſon
Aeſonides parat inſuetis vada cœrula remis
Currere, delecti cunctis ex vrbibus omnes
Conuenere ſimul, quorum fuit vſus: in illis
Venit & exantlator iniquorum ille laborum,
Filius Alcmenæ Midæatidos heroines,
Diuitis ingrediens Iaolei mœnia Pelei,
Cúmque ipſo formoſus Hylas aduenit, & Argo

Robuſtam conſcendit: vt autem cærula nabat
Per freta, Cyneas nihil ad Symplegadas vſquam
Impacta eſt, ſed perrupit, Phaſimq́; tenebat
More aquilæ per magna vagi ſpacia æquoris: ex
Tẽpore cõſtiterũt Symplegades æquore fixæ, (hoc
Et iam Pleiadum ſtellis orientibus, & iam
Extremæ pauere nouos, quum ſcilicet agnos
Conuerſo iam vere, memor tunc tempus in altum
Diuinus flos heroum deducere nauim
Conſcẽdere cauã, primum hoc iter æquoris, Argo
Per tres inde dies vela impellentibus auſtris
Helleſpontiaci venerunt littoris oram,
Inq́; ſinus portum tenuere propontidos altæ,
Qua ſulcos duxere boues & aratra Cianum.
Hic verò digreſſi in littora proxima læti,
Veſpertina breui ſtruxere ſedilia cœnæ,
Cũ paribus paria in numerũ: pars plurima ſtratis
Decubuere toris in humo: nam plurima circùm
Planicies latos extendit gramine campos:
Butomon hinc acidã reſecant, altámque cyperũ.
Inde abiit formoſus Hylas, tum forte parandam
In cœnam laturus aquas, vt ferret & ipſi
Alcidi magno, atque intrepido Telamoni,
Qui menſam ſocii conuiuabantur ad vnam
Semper: at hic vrnam manibus geſtabat ahenam
Flauus Hylas, propere conſpecto fonte ſub antro
Obſcuro nigróque loco, quem plurima iuxta

Ficubus vmbrabant folia enaſcentia denſis,
Cæruleumq; chelidonium viridanſq; adianthum,
Et ſerpens agroſtis, & vtilis herba ſelini.
At Nymphæ media quæſiti fontis in vnda
Saltantes duxere choros, Nymphæ irrequietæ,
Agricoliſq; graues diuæ, ſemperq; moleſtæ,
Eunice Maliſq; & veris amica Nychia.
Iam puer admorat potandus hauſtibus vrnam
Tãgere feſtinans, Nymphæ quum protinus omnes
Iniiciunt manibusq; manus & fortiter hærent.
Nanque amor eripuit mente ſimul omnibus idem
Argiuo in puero: nigram miſer ille ſub vndam
Non aliter cecidit, quàm ſtellæ flamma rubentis
In mare tota cadit, quum nautis arma parari
Imperat, & ventum dicit quis adeſſe ſecundum.
At Nymphæ in genibus lacrymantẽ multa tenẽ-
Solabãtur Hylã blãdis, ſua gaudia, verbis. (tes
At puero amiſſo turbatus pectore toto
Amphitryoniades, inflexos corripit arcus
Et clauam, quam dextra manus geſtare ſolebat,
Quæſitumq; abiens magna ter voce vocauit,
Quantum plena poteſt de gutture ducta profundo
Vox feciſſe ſonum, tanta ter voce petitum
Inclamauit Hylam: nigrante ter ille ſub vnda
Audijt, & tenuis vox venit ad Herculis aures,
Ex vnda quæ proxima erat: procul ille vocanti
Eſſe videbatur, quum non procul eſſet: vt autem

Cruda leo comedens, ſi quando in montibus altis
Ceruinum audiuit pullum malè vociferantem,
Proripuit ſeſe è latebris, prædamq; paratam
Expetit: haud aliter qua denſis ſemita ſpinis
Nulla fuit, quærens puerum per iniqua locorum
Luſtra ferebatur, miſeros ô ſemper amantes,
Quanta eſt emenſus magno ſpacia ille labore
Montibus & ſyluis errans, & Iaſona totum
Poſthabuit, magnæ & ſublimia carbaſa nauis.
Vela quidem iuuenes media ſub nocte ligabant,
Herculis aduentum longa in ſtatione manentes.
Ille pedes quacunque viæ præfracta ferebat
Semita pergebat, multo furioſus amore,
Hepar enim morſu Deus intus edebat acuto.
Sic formoſus Hylas pars additus eſt quota di-
Alcidæ proceres conuicia multa ferebant (uis
Deſertori operum cœptorum, nanque moratus
Eſſe ferebatur præſtantem pluribus Argo
Remigijs, pedes ille autem peruenit ad ipſam
Colchida, & auriferi deſertam Phaſidos oram.

ARGVMENTVM DECIMI-quarti Eidyllii.

Argumentum habet Eidyllion hoc, amatoriæ conditionis, cõmuníſque Cyniſcæ amoris. Hæc eni͂ Aeſchini vxor, Lyco cuidã

magis adhærebat, neglecto interea marito. Iure igituꝛ introducitur hic, amico id Theonicho cuidam, forte per id tempus ad ſe venienti, conquerẽs. Res autẽ in Sicilia acta.

THEOCRITI AMOR Cynicæ, vel Thyonicus. Eidyllion. XIIII.

Aeſchinus & Thyonichus.

AES. *Chare vir, & multum dilecte Thyoniche ſalue.*
TH. *Tantundem totidémque tibi precor Aeſchina verbis.*
AES. *Cur tam ſerus ades? quæ tenam cauſa morata eſt?*
TH. *Forſan ſerus eram, ſed quæ te cura fatigat?*
AES. *Non agitur curſu ſors noſtra Thyoniche recto.*
TH. *Ergo tuum macies tenuauit pallida corpus,*
Atque hæc barba graui mẽto tibi multa pepẽdit,
Neglectáque breues ſordent in fronte capilli.
Talis erat qui nuper in hæc loca Pythagoræus
Venerat informis, pallens, pede nudus vtroque,
Palladiis natum quem fama ferebat Athenis.
Nẽpe videbatur quòd & hic macilentus amaret,
Sed toſtum & pingui panem de farre coactum.
AES. *Tu ſiquidem ludis, cura non anxius vlla,*
Me verò excruciat formoſa Cyniſca: ſed antè
Quàm ſenſiſſe queã furor opprimet ager amãtẽ,

Certè

Certè inter medium dicas non eſſe capillum.

Talis es ipſe quidẽ ſemper, nunc mente quietus, TH.
Nunc vehemens, qui cuncta tuis ſuccedere rebus
Opportuna cupis, ſed enim noua diſſere quæ ſint.

Ipſe ego & Argiusq; & Theſſalus Hippo- AES.
dioctes,
Apis, & æratis Cleonicus fortis in armis,
Nanque ſubintrârunt mecum mea tecta, bibentes
Forte ſedebamus, geminos ego protinus illis
Mactabam pullos, lactentemq; vbere porcum,
Quin & odoriferum perculſo vaſe releui
Byblinon annorum iam quatuor, & tamen ipſum
Tanquam germen adhuc & torcularia ſpirans,
Sumebantur item crudi bona prandia bulbi,
Et cochleæ molles, prorſus fuit illa ſuauis
Sympoſii facies, quo procedente placebat
Fundere ſæpe merum cuius voluiſſet amicæ
Nomine quiſque ſuæ. ſimul adere cuius honori
Nominis affundi vinum ſibi vellet. amantum
Ergo bibebamus noſtros per nomina amores,
Vt prius inter nos conuenerat, illa tamen me
Quanuis præſentem ſimul & facere iſta videret,
Quum nihil omnino cupido loqueretur amanti,
Quos animos, quem tunc ſenſum mihi rere fuiſſe?
Dixerat hic aliquis, media inter pocula ludens
Non loqueris, vidiſſe lupum puto, protinus illi
His tibi quàm ſapiens verbis, ait, eſſe videris.

Et

Et ſimul immodica feruens incanduit ira,
Vt facilè extinctæ ſtuppam accendiſſe lucernæ
Illius à vultu potuiſſes, ſed lupus ille eſt,
Ille Labi lupus eſt uicini filius, auo
Florenti tener, & procero corpore ſirmus,
Idem qui vulgo forma bonus eſſe videtur,
Ipſius hac ſiquidem manifeſto tabuit igne,
Quæ licet ipſa meas olim fama attigit aures,
Non tamen vlterius fuit hanc exquirere curæ.
Et fruſtra vir eram, fruſtra barbatus habebar.
Iamq; graues nimio, & repleti pectora vino,
Quattuor vt fuimus, quũ Theſſal⁹ Hippodiactes
Ipſe Lyci primus tenerum cantabat amorem
Carmine Theſſalico, quo, mês mala, mota Cyniſca
Fleuit, & humentes demiſit lumine guttas,
Non aliter quàm nata duos & quattuor annos
In gremio cupiens matris latuiſſe puella.
Hic ego, quem dudũ tu me ipſe Thyoniche noſti,
Ipſius adducto candentia colla cecidi
Ingeminans pugno, tum veſtes illa recinctas
Côlligit, atque foras ſe proripit ocyor Euro.
Heu amor infœlix ſemper mihi, non ego certe,
Certè ego non placeo, ſed enim tibi gratior altěr
Accubat, ínque ſinu placido laſciuit amator.
Illum tu hinc digreſſa foue, quas fuderis illi
Poma fluant lacrymæ, tum verò qualis hirundo
Garrula ſæpe cibum pullis ſub tecta reponens

Exilit

Exilit hinc, aliumq́; celeri latura volatu,
Talis & illa fuit plumoſa ſedilia linquens
Per bifores elapſa domos valuasq́; patentes:
Fertur & hoc olim, in ſyluā quoq; taurus abiuit,
Viginti fluxere dies octóque nouémque,
Atque aliæ bis quinque, hodie & lux altera certè eſt,
A decima, menſésque duos bis adde duóſque,
Tēpore tam longo nunquam conuenimus, ex quo
Thracū more comæ ſqualent impexaq́; barba eſt.
Interea illā Lyco fruitur noctéſque diéſque,
Illa Lyco patet, at neque nos ratione videmur,
Nec numero digni, velut infauſti Megarenſes
Sortis in extrema miſerandæ parte locati.
Quòd ſi obliuiſci longi poßimus amoris,
Noſtra hæc nunc melior ſors atque decētior eſſet.
Nunc guſtaſſe picem ceu muri damna, quod aiūt,
Attulit iſta mihi, quod enim medeatur amori
Pharmacō inuenio nullū, niſi quòd modo pulchrā
Aequalis meus ille Epichalco Simus amauit
Natam, vbi veliferum tranſmiſit nauibus æquor
In patriam rediit de pulſo ſanus amore.
Ipſe quoque infidi verrens vada cœrula ponti
Tranſiliā remis, neque peßimus, & neque primus
Qui mare trāſierint, tamē haud ſine nomine miles
O vtinam ex animo cedant tibi cuncta volenti TH.
Aeſchina, quòd ſi fortè placet peregrina videre

Regnáque

Regnaq; militiam ſequi, bellóque merere,
Martia magnanimi Ptolemæi caſtra ſequaris,
Fortibus hic poterit ſoluiſſe ſtipendia factis.
AE. *Sed qualis vir is eſt?* TH. *Qualem liberrima poßit.*
Vita optare hominis, multa eſt virtute benignus,
Munificus, Muſas colit, haud ignarus amorum,
Præcipue ornatus comi dulcedine morum,
Inter amicitias diſcernere doctus, & inter
Fucatam veramq; fidem, tum plurima multis
Diſtribuens, faciliſque petètibus æqua piúmque
Vt regem decuit, nec enim petere omnia oportet
Aeſchina, quòd ſi circa humerũ tibi fibula dextrum
Summam connectat veſtem, & pede nixus vtroq;
Fortiter inſiſtens audebis ferre proterui
Militis inſultus, & agentis verbera ſcuti,
I celer AEgyptum pete. nam per tempora nobis
Paulatim veniens obrepit cana ſenectus,
Inuaſura breui niueo candore genarum.
Ergo aliquid faciẽdum operis dum ſuſtinet ætas,
Dumq; virente genu poßis ſatis eſſe labori.

ARGVMENTVM DECIMI-quinti Eidyllij.

Inſcribitur Eidyllion hoc Syracuſiæ, vel Adoniazuſæ. Continet autem Syracuſanas quaſ-

quaſdam genere Alexandriam recens profectas,& velut ex cōpoſito exeuntes ad ſpectaculum pompæ, qua Adonis ab Arſinoë regina Philadelphi vxore geſtabatur. Venit autem Gorgo ad Praxinoam,qua ſecum aſſumpta egreditur ad ſpectaculū. Porrò morem habebant Alexādrini in Adoniis feſtis, eos qui ſimulacra eius geſtabant, vnà cū ſolennibus,ſiue exiſtimatione pollentibus,ad mare ferre: Syracuſanæ verò mulieres domos egreſſæ mirantur turbam,& quæcunq; accidere in id genus populi conuentu ſolēt. Deſcribit ergo Poeta peregrinātes eas Alexandriæ,vt reginæ gratificetur, vnde & vexationem cōmemorat ac impetum virorū, & cantricem quādam introducit, ſumptuoſum reginæ Arſinoës apparatum carmine exprimentem.

THEOCRITI SYRACVSIAE, vel Adoniazuſæ. Eidyllion XV.

Gorgo,Praxinoë,Eunoa,Anus,Hoſpes.

NVnquid Praxinoe manet intus in ædibus iſtis? GO.

Intus iandudum eſt, ſed quàm tu lenta fuiſti? EV.

Quanuis

PR. *Quãuis ſera venis* Gorgo,*tamen hoc quoq; miror.*
Quòd tandem venias,ſed tu nunc protinus iſti
Eunoa porrecto ceruical pone ſedili.
EV. *Rectè hoc cõpoſitum eſt.* PR. *hic* Gorgo *chara ſedeto.*
GO. *Heu furor, ô fatui quanta eſt inſania vulgi.*
Vix vobis ſeruata,incommoda multa viarum
Euaſi,quæ latiuagæ vis plurima turbæ,
Multa quadrigarum faciunt crepidæq; moleſtæ,
Et paſſim chlamydata cohors effuſa virorum,
Præter quã quòd iniqua via eſt, & lõgior æquo.
Tu quoq; quàm vellẽ nunc longius ipſa moraris.
PR. *Has meus extremas eſt ille profectus ad oras*
Terrarum, & nido inſidet huic,non incolit ædes,
Scilicet vt ne nos vicinia commoda iungat.
Ille,malum,me diſcrucians,& ſemper iniquis
Litibus exercens,meritum quem taliter odi.
GO. *Per Venerem ne tanta tui malefacta mariti*
Dixeris,aut iſto culparis nomine coram
Hoc puero,viden' aſpiciat te vt paruulus ipſe?
PR. *Zopyrion confide animo dulciſsime fili,*
Non vt rere tuum ſignant mea verba parentem.
GO. *Percipit ipſe infans,bonꝰ eſt pater ille profectò,*
Vt me magna iuuet coniunx Plutonis auari.
PR. *Ille quidẽ pater ille forum quum nuper adiſſet*
Empturus nitrúmque recens,fucúmque marinũ,
Rettullit inſipidi demortua grana ſalilli.

Hic

Hic vir inutilis vlnarum bis quinque triúmque.

Et talis meus eſt,argentum perdere natus, GO.
Arte Dioclides ſimili.nam vellera quinque
Emit heri penſo drachmarum munere ſeptem,
Vellera quæ dixiſſe canum,frugiſque vetuſtæ
Fruſtra queas,ſordéſq; meras, opus ex opere ipſo.
I nunc ſume tuos quos fibula nectit amictus,
Plurima regalem Ptolemæi diuitis aulam
Ibimus,vt pulchro quæ pulchra paratur Adonidi
Adſimus pompæ,quam nunc formoſa paratu
Magnifico regina,vt fama fertur,adornat.

Sponte beata ſua ſuccedunt cuncta beatis PR.
Quæ tu vidiſti:quia,qualia ſint ea,noſti,
Dixeris his etiam qui non videre. GO. *Sed inſtat.*
Tempus & ire monet,ſunt ocia ſemper inerti.

Huc age profer aquā grauibus cōtrita flagellis PR.
Eunoa,pone,iterum,quam quærunt mollia feles
Ocia,tolle moras,fer aquam citò, nanque lauandum eſt,
Ante viæ quàm ineamus opus durúmque laborem.
Aſpice quàm tulit officioſa,ſed heus age ſemper
Eſuriens,& multa vorans,ne infuderis vndæ
Plus nimio infelix cur veſtem aſpergine fœdas
Hanc mihi?iam laui,ſi diis placet,attamē arcæ
Clauis vbi eſt magnæ?defer mihi protinus ipſum,

Praxinoe,

GO. *Praxinoe, quàm multiplici ratione plicatum*
Emperonama tibi eſt, quàm te decet illud habentem.

PR. *Dic quanti à textore ad te peruenerit ipſo.*
Ne quæras, pondo vno emptum eſt, aut forte duobus,
Simplicis argenti, quo nec ſit purius vllum,
Præterea eſt tanto vita hæc appenſa labori.

GO. *Sed tamen ex animo res hæc ceſſiſſe videtur.*

PR. *Hoc equidem pulchre, atque vt res habet ipſa loquuta es.*
Affer palliolum, velumq́; decenter adapta
Sed neque te ducam fili, plena omnia laruis,
Et Mormò, mordent & equi, lacrymare licebit
Quantumcunque voles, fieri te denique claudum
Non volo, ſed quoniam tempus nos vrget, eamus.
Tu verò hunc Phrygia accipiens collude puello,
Atque intrò catulum reuoca, dudumq́; patentes
Claude fores, dij quantum hominum, quàm plurima turba eſt.
Qua ratione malum ſuperabimus illud eundo?
Agmen enim formicarum eſt ſine lege modoq́;,
Immenſum numeroq́; carens, non turba virorum.
Multa tibi & præclara opera & benefacta deorum
Venerunt Ptolemæe ſecundo numine, poſtquam
Diuorum numerum genitor tuus auxit, habetq́;

Cœlum

Cœlum cum ſuperis, nemo malefactor euntem
Lædit ab AEgypto veniens, vt nuper iniqua
Fraude latrocinia vrgentes, impune ferebant
Multa viri ſimiles inter ſe luſibus iſtis.
Quid nunc de nobis fiet dulciſſima Gorgo?
En celerum turmas Ptolemæi regis equorum.
Heus bone vir, ne conculces me, rectus in ambos
Se quatit ille pedes inſurgens corpore rufus.
Aſpice quàm ferus eſt, audacia nempe canina eſt.
Eunoa an expectas? nec adhuc fugis? opprimet ipſum
Seſſorem, bene habet, quòd adhuc mihi paruulus intus
Ipſe manet, bona cauſa meæ fuit illa ſalutis.
Praxinoe confide animo, iam venimus extra GO.
Hos equites, ſeſe tuta in ſtatione tenentes.
Iam mihi reddor & ipſa, animiq; recolligo vires, PR.
Semper equũ timui, & frigentẽ pellibus anguem
A puero, ne cunctemur, properare neceſſe eſt.
Turba quidẽ nobis non contemnenda propinquat.
Vnde ades ô mater, regali nunquid ab aula? GO.
Regali venio chariſſima filia ab aula. AN.
Non facilis datur acceſſus ſubeuntibus ædes? GO.
Venere ad Troiam penetrantes omnia Achiui. AN.
Crede puellarũ pulcherrima, quicquid agendũ eſt
Perficit, & certum dabit experientia finem.

GO. Hæc anus oraclum diuino ex ore loquuta eſt,
Atque abit ipſa, ſciunt muliebres plurima ſenſus,
Duxerit vtq; ipſam Iunonem Iuppiter olim.
Aſpice Praxinoe foribus quæ turba propinquat.
PR. Immēſa eſt hæc turba, manū chariſſima Gorgo
Da mihi ſuccedens, ſed & Eunoa te præeuntis
Eutychidos comprende manum, ne forſan oberres,
Tam ſtricte ſimul vrgentes intrabimus omnes,
Nos curæ conſtanter habe, nos & Eunoa ſpecta.
Heu miſerā ſemel atq; iterū, mihi palla tumultu
Scinditur ô Gorgo, ſic te ô homo quiſquis es, ipſum
Iuppiter auctet ope aſſidua, ſerua hāc mihi veſtē.
HO. Ad me res equidem nihil attinet iſta, ſed ipſam
Curabo tamē. PR. Immodica hæc & plurima tur
Ceu fodiēte ſues turbātes omnia roſtro. (ba eſt,
HO. Eſto animo forti mulier, iam tuta tenemus.
PR. Tuta precor teneas & in hac, & in omnibus. ho-
Chare vir, officio qui nos cōiungis amico. (ris,
Vtiliterq; iuuas, & opis miſeraris egentes.
Sed male comprimitur ſubeuntibus Eunoa turbis.
Infœlix quàm te violentis viribus vrgent.
Sed bene ſucceſſit, ſunt omnes intus, vt olim
Dixit amans, capta claudens ſua limina ſponſa.
GO. Huc age Praxinoe, varia hæc circūſpice, primū
Quàm parua artifici quàm ſunt exacta labore.
Non opera hæc hominum, ſed dixeris eſſe deorum.
PR. O veneranda Minerua, manus quàm docta la-
bores

Ho

Hos dedit, ô quales, quæ talis uellera lanæ
Tractârunt, qualesq; fuiſſe putabimus ipſos,
Talia qui pinxere nouis animalia formis.
Quàm ſtant vera locis, quàm pene & vera mo-
uentur,
Quàm poſſunt animata, & non intexta videri.
Res quædã ſapiens certe eſt homo, nũc tamen ipſe
Quàm venerandus in argento igitur iacet vbere
Floreſces prima lanugine pulcher Adonis, (lecti
Qui ter amatus, adhuc & in ipſo Acheronte ada-
mantur.
Deſinite ò miſeræ, garritibus omnia vanis HO.
Turturibus mos eſt implere loquacibus olim.
Vnde homo? quidve tibi ſi nos iuuat eſſe lo- GO.
quaces?
Si potes imperio nos obrue, nempe iubebis
Iſta Syracuſiis, ſed noueris hoc quoque ciues,
Nos ſumus è clara pars non ſpernenda Corintho,
Sicut & ipſe fuit volucer pede Bellerophontes,
E Peloponneſo ſermo nos eſſe fatetur
Dorica verba loqui, quum ſimus Dores, opinor
Poſſumus, & nobis, niſi fallunt omnia, fas eſt.
Ne ſine cœlifuga vmbrarum regina ſilentum, PR.
Vt quiſquam imperitet nobis, niſi fortior vnus.
Non metuo ne menſura tibi ludar inani.
Iam taceas rogo Praxinoe, cantabit Adonim GO.
Plurima cognoſcens Argiuæ hæc filia cantrix.

 Vicit &

Vicit & hæc iam Sperchim Ialemō antè canēdo,
Nunc quoque quicquid erit pulchrum, mihi crede, loquetur,
Et nunc geſtit vt incipiat præludia captans.
Quæ Golgon Cytherea colis Venus, Idaliumq́;
Excelſamq; Erycen, Venus auro candida gaudēs,
Qualem latiflui de ſede Acherontis Adonim
Menſe duodecimo tibi deduxere reuerſum
Mollipedes ac tardigradæ plus omnibus Horæ
Cœlicolis, ſed gratæ etiam mortalibus Horæ:
Semper enim referunt venientes plurima ſecum.
O Cytherea Venus tu reginam Berenicen
Ex mortalibus, vt dicunt, iam morte carentum
Iunxiſti numero diuûm, formoſa puellæ
Pectora rore fouens, & ſucco nobilis herbæ,
Cuius membra deûm ſunt immortàlia paſtu.
Nūc tibi quæ tot habes cognomina, cuius honori
Templa tot exurgunt, nata auricomæ Berenices
Arſinoe, quæ forma Helenen æquauerit ipſam
Gratificans tibi dilectum iam rebus Adonim,
Omnibus eximiis colit inuitatq́; colentes,
Quem iuxta arboribus quæ munera cūque beatis
Naſcuntur cumulata iacent, & germine florum
Vernantes horti tenero, candentibus ære
Argenti calathis, ſeruati molliter adſunt.
Aurea præterea ſatiata alabaſtra liquore
Vnguinis Aſſyrūq́: ſunt & precioſa ciborum,

Qualia ſæpe bonæ coxerunt fercula matres,
Quum poſita flores alba ſariagine farri
Miſcuerunt varios, quos in dulciſsima mellis
Munera coniiciunt, olei q; liquamina mollis.
Adſunt præterea volucrum ſublime volantum
Reptantumq; ſolo tot millia: ſunt viridantes
Et foliis depreſſæ vmbræ florentis anethi,
Quem ſuperinuolitant teneri petulãter amores:
Quales luſciniæ ſub frondibus arboris altæ
Conſidunt ſtrepitantq; alis, ramóſque volantes
Nunc hos, nunc alios penetrant: ſuauiſsima fragrans
O hebene, ò radiis fulgens flauentibus aurum,
O Aquilæ puerum miſcentem pocula eburnæ
Portantes ſuperum regi, ſupraq; tapetes
Purpurei, molli plus mollia ſtragula ſomno,
Dixerit aut Samius, Mileti aut ciuis aquoſi,
Stratus adeſt autem formoſo lectus Adonidi:
Atque hac parte iacet Venus, hac rubicundus Adonis,
Annorum ſponſus ter ſex, aut grandior vno,
Necdum etiam pungunt rubicundis oſcula labris.
Nunc amplexa tuum ſalue Venus alma maritũ,
Nos ipſum primo ſimul omnes rore feremus
Littoris æquoreas extra ſpumãtis ad vndas,
Soluentesq; comam, ſinibúſque ad pulchra ligatis
Pectora, dulciſona ſic illi voce canemus:

Dulcis Adoni venis nos ex Acheronte reuiſens,
Atque illò remeas heroum ſolus, vt aiunt.
Nanque nec hoc potuit, cunctis Agamemno Pelaſgis
Prælatus grauitate, nec inſuperabilis Aiax,
Non viginti Hecubes natorum maximus Hector,
Non etiam magno Patroclus charus Achilli,
Non capta referēs Pyrrhus patria agmina Troia:
Sed neque qui Pyrrho Lapythæ vixere priores,
Nec gens diluuij ſuperatrix Deucaliones,
Non Pelopis genus, aut Argiuûm fama Pelaſgi.
Sis fœlix nunc dulcis Adoni, & ad hæc tua lætus
Templa veni, & dexter quum veneris eſſe memento.

GO. *Praxinoe quanta hæc ſapientia? certè ea magna eſt,*
Plusquam fœlicem quæ tam bona carmina cãtat.
Sed nos hora domum reuocat: ſed enim Dioclides
Optimus haudquaquam meus eſt vir acutus & atrox,
Qui ſimul eſuriat non tutò occurreris illi.
Salue dulcis Adoni, & nobis dexter adeſto,
Quæ tua lætifico celebrauimus orgia cantu.

ARGVMENTVM XVI.
Eidyllij.

Scriptum eſt Eidyllion hoc ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum,

num, qui regnum quidem obtinuit dux iam antea declaratus à ciuibus, atq; ita inferiores ſe poteſtates perdidit, vt tyranni nomen non immeritò ſortitus ſit. Poſt hunc autem alius Hieron imperauit, Gelonis filius, aut ſecundum alios frater. Theocritus ergo quũ nihil donorũ ab Hierone acciperet, Eidyllion hoc fecit, Charitesq; inſcripſit, in quo ad Simonidis etiam poëtę ſcrinia alluſit. Ferunt enim duas hũc arculas habuiſſe domi: alteram quidem gratiarũ, alteram verò dantium. Itaque quum ei acceſſiſſet quidã munus petẽs, illas ſibi adferri iuſsit: & eam quæ gratiarum erat vacuam reperit, alteram autem dantium, offendit plenam : quo facto, ſcitè à ſe importunum illum beneficij petitorem propulſauit.

THEOCRITI CHARITES, ſiue Hieron.

Eidyllion. XVI.

Semper habet Muſas ea cura, ea cura poetas:
Illas facta deûm canere, hos benefacta virorum.
Nam quum ſint diuæ cœleſtia numina Muſæ,
Diuinas poſſunt diuorum dicere laudes.
Nos homines quid ni mortalia facta canamus,

Et laudes hominũ, & meritum virtutis honorem?
Sed quis in hoc adeò mortalis munere vitæ,
Quis nunc tam bonus eſt ſub aperti lumine ſolis,
Qui noſtras aliquo Charitas dignetur honore,
Excipiátve domo gratas, & munere donet,
Quamlibet exiguo, nec forte remittat inanes?
Illæ autem iratis plangentes pectora palmis,
Et pedibus redeant nudis, & acerba dolentes.
Sæpe mihi, quod fruſtra ierint, conuicia dicant,
Sæpe reuertantur nudæ inueſtesq; puellæ,
Et miſeræ vacuas iterum referantur ad arcas,
Et genibus ſedeant gelidis capita ægra tenentes.
Hanc etenim ſedem, quoties ſpe luſit inani
Euentus, repetunt, atque hæc ſua limina ſeruant,
Nulla quidem Muſis nunc eſt reuerentia, linguæ
Nullus honor, docta quantumuis voce diſertæ:
Necquisquã eſt hodie, qui per benefacta mereri
Vt quondam ſtudeat præclaræ nomina famæ
Quin potius lucro inſiſtunt, & rebus inhærent
Augendis quocunque modo, quaſcunq; per artes
Nunc homines, & vt eſt mos tẽporis huius, auaras
Semper habẽt ſub veſte manus, dũ creſcat & arca
Clauſuras grauidæ congeſta pecunia rumpat:
Vnde nec impendens tantum quis donet amico,
Quantum decedat deterſo æruginis æri.
Quòd ſi fortè aliquis quicquã petat, ocyꝰ inquit:
Sura genu propior mihi vt eſt, ita ſemper habẽda
eſt.

Sed

Sed nihil ipſe moror verſus & carmina vatum,
Et potius diuina requirunt numina vates.
Quis vero attentas aliis accommodet aures,
Quũ ſit & efficiat ſatis omnibus vnus Homerus?
Ille poetarum mihi maximus eſſe videtur,
Qui nihil accipiens, nihil hinc auferre laborat.
O miſeri, quò tanta lucri ſitis iſta? quid auri
Congeries miſeram tanta ſtrue degrauat arcam?
Non ſic diuitiis vti decet: vtitur autem
His bene, qui neque ſe fraudans indulgeat ipſi
Quod ſatis eſt genio, vitæq; accommoda ſeruet,
Quædam diſtribuat, quos approbet ipſe, poetis.
Multa quoque agnatis, & multa benignus amicis
Exhibeat reliquis, aras & ſacra deorum
Muneribus colat, hoſpitibus ſit largus habendis,
Accipiatq; lubens alienæ ſortis egentem,
Et menſæ ſocium ſumat ſibi, deinde volentem
Ire ſinat placidis demulſum pectora verbis.
Ipſos præcipuè Muſarum ſacra ferentes
Præcipuo vates colat & veneretur honore,
Vt ſecum ſtygias laudem ferat ipſe ſub vmbras,
Nec triſtes peragat luctus Acheronte *ſub imo,*
Sicut inops patrio duram qui plorat in agro
Pauperiem rigidis verſato robore callum
Inducens manibus, defeſſaq; brachia iactans.
Maximus Antiochus *regum, prædiues* Aleuas
Imperio fuit, his ſeruorum multa tyrannis

Millia

Millia parebant, quorum ditiſſima luxu
Atria magnifico plures pauere miniſtros,
Quàm numerare queas, Scopadum quoque Theſ-
ſala Penei
Paſcua lauriferi lætas armenta per herbas
Seruabant, immenſa illis ad nota redibant
Limina caularum vitulorum millia multa,
Mille greges ouium, mugitibus omnia vaccæ
Cornutæ ſtabula implebant, & florida tempe
Errabat dumeta olim Cranonia circum,
Hoſpitioq; bonis per pinguia culta Creondis
Delectos pauere greges ouiumq́; boumq́;,
Non tamen hæc illis tantarum copia rerum
Profuit, aut veræ laudis decora vlla tuliſſet,
Poſtquam per ſtygiam ſemel enauere paludem,
Et dulces ſuperi liquerunt luminis auras,
Deſertis quin his opibus ſub nocte iacerent
Perpetua triſtes inter ſine laudibus vmbras,
Carmine venturis niſi Ceius omnia vates
Prodiſſet populis, illorum plurima plectro
Aeolico benefacta ſonans per carmina vatum
Victores celebrãtur equi, quibus inclyta parta eſt
Palmæ per Elaos ſacro certamine campos.
Quis Lycios heroas adhuc, quis noſſe comatos
Priamidas queat, & muliebria tempora Cygnum
Canentem, veterum niſi fortia facta virorum
Bellaq; diuini ceciniſſent carmine vates?

Inclyta

Inclyta multiuagi nec fama maneret Vlyſſis,
Errantis duo luſtra viri maria omnia circum,
Circũ omnes populos, tandem & ſubeuntis auari
Limina Plutonis, quod vino contigit illi,
Nec notum populis vlla ratione fuiſſet,
Speluncam fugiſſe feri Cyclopis eundem.
Ipſe quoque Eumæus tacito latuiſſet in agro
Inter aras interq́; ſues, te nemo Philœti
Pinguibus audiſſet ſeruantem paſcua bobus.
Retro lapſa pij Laertis fama periſſet,
Si non iuuiſſent diuini carmina vatis.
Nomina viuentes mortalibus optima Muſæ
Atque æterna ferunt, & nulli obnoxia fato.
Verum res pereunt, & qualeſcunque reliquit,
Quantaſcunque etiam diues poſt fata reliquit
Diuitias, hæres rapit & conſumit auarus.
Sed labor eſt idem numero comprendere velle
Quot vento rapidi veniant ad littora fluctus,
Aut laterem liquido lutulentum fonte lauare,
Et viciſſe virum lucri dulcedine captum.
Sed valeant quos talis amor ſine fine fatigat,
Et nullum miſeri inueniant finémve modúmve
Triſtis auaritiæ, quin ſemper plura repertis
Accumulent, & ſollicito crucientur amore
Argenti atque auri, cæcaq́; cupidine triſtes
Intereant. me famã hominum populiq́; fauorem
Emeruiſſe iuuat plus quàm ſi dentur equorum

Millia

Millia multa mihi, & mulorũ quicquid vbiq; eſt.
Quis tamen exhibeat, quẽ quæro, cui mea poſſint
Scripta placere viro? noſtræ cui carmina Muſæ
Sint cordi, atque animũ moueãt virtutis amãtem?
Difficiles ſunt nanque viæ duriq; labores
Muſarum, placido niſi Iuppiter ipſe Camœnis
Aſſiret vultu. ſed nec dum deſinit annos
Et celeres menſes feſſum producere cœlum,
Quin & adhuc multi curruſq; rotáſque mouebũt
Aeripedes, erit ille meo qui carmine dici
Se volet, & magnum factis imitetur Achillem,
Et meritis illi cedat Telamonius Aiax,
Qualibus hos circum Phrygiũ Simoenta potentes
Dardanij videre viri, quo littore quondam
Excelſum veteris monumentum conſtitit Ili.
Iam Phœniſſa tremit Carthago Libyſſidos oræ
Vltima, conatu metuenda parantibus omni
Bella Syracuſiis, medias ſubeuntibus haſtas,
Et clypeis paſſim quatientibus arma ſalignis.
Quos inter veteres Hieron heroas, & ipſos
Semideos vultu referens animoq; decenter
Cingitur & criſtis galeam quatit acer equinis,
Iuppiter illuſtris regnator maxime olympi,
Túque Meduſæa venerabilis ægide Pallas,
Tu quoq; quæ magnam ſortita es & incolis vrbẽ,
Quam præclara Ephyra profugi poſuere coloni,
Hic vbi Lyſimelæa vaſis ſonat icta procellis,

Magna

Magna Ceres Cererúq; Proſerpina filia magnæ,
Pellite deuictos Siculis regionibus hoſtes,
Vt trepidare fuga vis vltima cogat inermes,
Latáque Sardoi tranantes æquora ponti
Acceptas narrent clades & funera natis
Coniugibúſque ſuis, quos hauſerit enſis amicos
Doricus, & Siculo proſtratas Marte cohortes,
Iam tunc noſcendas numero tot cladibus actis.
Tunc propriæ ſaluis habitentur ciuibus vrbes,
Deiectæq; arces iterum, quas perfidus hoſtis
Demolitus erat, tunc nudi cultibus agri,
Et neglecta nouo reparentur prata labore.
Mille greges ouium viridantia gramina rurſum
Paſcant, & ſaturæ balent in pinguibus herbis
Veſpertina mero portantes vbera lacte
Plena boues, iterum repetant ſua tecta gregatim.
Meſſe ſua longis viduata noualia bellis
Incipiant reparata nouas producere fruges,
Quum ſua vocales repetunt arbuſta cicadæ,
Inſidiáſque cauent ſeruantum paſcua, quando
Solibus æſtiuis mediæ eſt lux plena diei,
Arma ſibi ſua quum fragiles net aranea telas.
Tunc & in arma tubæ ſileant funeſta vocantes,
Et bellum ne voce quidem quis nominet vllum.
At laudum celebres Hieroni ſumma poetæ
Conſtituant decora, æterno quæ prodita cantu
Tranſcendant Scythici ſpacioſa volumina ponti.

Quáq;

GO. *Praxinoe, quàm multiplici ratione plicatum*
Emperonama tibi eſt, quàm te decet illud habentem.

PR. *Dic quanti à textore ad te peruenerit ipſo.*
Ne quæras, pondo vno emptum eſt, aut forte duobus,
Simplicis argenti, quo nec ſit purius vllum,
Præterea eſt tanto vita hæc appenſa labori.

GO. *Sed tamen ex animo res hæc ceſsiſſe videtur.*

PR. *Hoc equidem pulchre, atque vt res habet ipſa loquuta es.*
Affer palliolum, velumq́; decenter adapta
Sed neque te ducam fili, plena omnia laruis,
Et Mormò, mordent & equi, lacrymare licebit
Quantumcunque voles, fieri te denique claudum
Non volo, ſed quoniam tempus nos vrget, eamus.
Tu verò hunc Phrygia accipiens collude puello,
Atque intrò catulum reuoca, dudumq́; patentes
Claude fores, dij quantum hominum, quàm plurima turba eſt.
Qua ratione malum ſuperabimus illud eundo?
Agmen enim formicarum eſt ſine lege modoq́;,
Immenſum numeroq́; carens, non turba virorum.
Multa tibi & præclara opera & benefacta deorum
Venerunt Ptolemæe ſecundo numine, poſtquam
Diuorum numerum genitor tuus auxit, habetq́;

Cœlum

Cœlum cum ſuperis,nemo maleſactor euntem
Lædit ab AEgypto veniens,vt nuper iniqua
Fraude latrocinia vrgentes,impune ferebant
Multa viri ſimiles inter ſe luſibus iſtis.
Quid nunc de nobis fiet dulciſsima Gorgo?
En celerum turmas Ptolemæi regis equorum.
Heus bone vir,ne conculces me,rectus in ambos
Se quatit ille pedes inſurgens corpore rufus.
Aſpice quàm ferus eſt,audacia nempe canina eſt.
Eunoa an expectas ? nec adhuc fugis? opprimet ipſum
Seſſorem,bene habet,quòd adhuc mihi paruulus intus
Ipſe manet,bona cauſa meæ fuit illa ſalutis.
Praxinoe confide animo,iam venimus extra G O.
Hos equites,ſeſe tuta in ſtatione tenentes.
Iam mihi reddor & ipſa,animiq; recolligo vires, P R.
Semper equũ timui,& frigentẽ pellibus anguem
A puero,ne cunctemur,properare neceſſe eſt.
Turba quidẽ nobis non contemnenda propinquat.
Vnde ades ô mater,regali nunquid ab aula? G O.
Regali venio chariſsima filia ab aula. A N.
Non facilis datur acceſſus ſubeuntibus ædes? G O.
Venere ad Troiam penetrantes omnia Achiui. A N.
Crede puellarũ pulcherrima,quicquid agendũ eſt
Perſicit,& certum dabit experientia finem.

GO. *Hæc anus oraclum diuino ex ore loquuta eſt,*
Atque abit ipſa, ſciunt muliebres plurima ſenſus,
Duxerit vtq; ipſam Iunonem Iuppiter olim.
Aſpice Praxinoe foribus quæ turba propinquat.
PR. *Immēſa eſt hæc turba, manū chariſſima Gorgo*
Da mihi ſuccedens, ſed & Eunoa te præeuntis
Eutychidos comprende manum, ne forſan oberres,
Tam ſtricte ſimul vrgentes intrabimus omnes,
Nos curæ conſtanter habe, nos & Eunoa ſpecta.
Heu miſerā ſemel atq; iterū, mihi palla tumultu
Scinditur ô Gorgo, ſic te ô homo quiſquis es, ipſum
Iuppiter auctet ope aſſidua, ſerua hāc mihi veſtē.
HO. *Ad me res equidem nihil attinet iſta, ſed ipſam*
Curabo tamē. PR. *Immodica hæc & plurima tur*
Ceu fodiēte ſues turbātes omnia roſtro. (*ba eſt,*
HO. *Eſto animo forti mulier, iam tuta tenemus.*
PR. *Tuta precor teneas & in hac, & in omnibus. ho-*
Chare vir, officio qui nos cōiungis amico. (*ris,*
Vtiliterq; iuuas, & opis miſeraris egentes.
Sed male comprimitur ſubeuntibus Eunoa turbis.
Infœlix quàm te violentis viribus vrgent.
Sed bene ſucceſſit, ſunt omnes intus, vt olim
Dixit amans, capta claudens ſua limina ſponſa.
GO. *Huc age Praxinoe, varia hæc circūſpice, primū.*
Quàm parua artifici quàm ſunt exacta labore.
Non opera hæc hominum, ſed dixeris eſſe deorum.
PR. *O veneranda Minerua, manus quàm docta la-*
bores. Hos

Hos dedit, ô quales, quæ talis uellera lanæ
Tractârunt, qualesq; fuiſſe putabimus ipſos,
Talia qui pinxere nouis animalia formis.
Quàm ſtant vera locis, quàm pene & vera mo-
uentur,
Quàm poſſunt animata, & non intexta videri.
Res quædã ſapiens certe eſt homo, nũc tamen ipſe
Quàm venerandus in argento igitur iacet vbere
Floreſces prima lanugine pulcher Adonis, (lecti
Qui ter amatus, adhuc & in ipſo Acheronte ada-
mantur.
Deſinite ò miſeræ, garritibus omnia vanis HO.
Turturibus mos eſt implere loquacibus olim.
Vnde homo? quidve tibi ſi nos iuuat eſſe lo- GO.
quaces?
Si potes imperio nos obrue, nempe iubebis
Iſta Syracuſiis, ſed noueris hoc quoque ciues,
Nos ſumus è clara pars non ſpernenda Corintho,
Sicut & ipſe fuit volucer pede Bellerophontes,
E Peloponneſo ſermo nos eſſe fatetur
Dorica verba loqui, quum ſimus Dores, opinor
Poſſumus, & nobis, niſi fallunt omnia, fas eſt.
Ne ſine cœlifuga vmbrarum regina ſilentum, PR.
Vt quiſquam imperitet nobis, niſi fortior vnus.
Non metuo ne menſura tibi ludar inani.
Iam taceas rogo Praxinoe, cantabit Adonim GO.
Plurima cognoſcens Argiuæ hæc filia cantrix.

Vicit & hæc iam Sperchim Ialemō antè canēdo,
Nunc quoque quicquid erit pulchrum, mihi crede, loquetur,
Et nunc geſtit vt incipiat præludia captans.
Quæ Golgon Cytherea colis Venus, Idaliumq́;
Excelſamq; Erycen, Venus auro candida gaudēs,
Qualem latiflui de ſede Acherontis Adonim
Menſe duodecimo tibi deduxere reuerſum
Mollipedes ac tardigradæ plus omnibus Horæ
Cœlicolis, ſed gratæ etiam mortalibus Horæ:
Semper enim referunt venientes plurima ſecum.
O Cytherea Venus tu reginam Berenicen
Ex mortalibus, vt dicunt, iam morte carentum
Iunxiſti numero diuûm, formoſa puellæ
Pectora rore fouens, & ſucco nobilis herbæ,
Cuius membra deûm ſunt immortàlia paſtu.
Nūc tibi quæ tot habes cognomina, cuius honori
Templa tot exurgunt, nata auricomæ Berenices
Arſinoe, quæ forma Helenen æquauerit ipſam
Gratificans tibi dilectum iam rebus Adonim,
Omnibus eximiis colit inuitatq́; colentes,
Quem iuxta arboribus quæ munera cūque beatis
Naſcuntur cumulata iacent, & germine florum
Vernantes horti tenero, candentibus ære
Argenti calathis ſeruati molliter adſunt.
Aurea præterea ſatiata alabaſtra liquore
Vnguinis Aſſyrij: ſunt & precioſa ciborum,

Qualia ſæpe bonæ coxerunt fercula matres,
Quum poſita flores alba ſariagine farri
Miſcuerunt varios, quos in dulciſsima mellis
Munera coniiciunt, oleíq; liquamina mollis.
Adſunt præterea volucrum ſublime volantum
Reptantumq́; ſolo tot millia: ſunt viridantes
Et foliis depreſſæ vmbræ florentis anethi,
Quem ſuperinuolitant teneri petulāter amores:
Quales luſciniæ ſub frondibus arboris altæ
Conſidunt ſtrepitantq́; aliis, ramóſque volantes
Nunc hos, nunc alios penetrant: ſuauiſsima fragrans
O hebene, ò radiis fulgens flauentibus aurum,
O Aquilæ puerum miſcentem pocula eburnæ
Portantes ſuperum regi, ſupraq́; tapetes
Purpurei, molli plus mollia ſtragula ſomno,
Dixerit aut Samius, Mileti aut ciuis aquoſi,
Stratus adeſt autem formoſo lectus Adonidi:
Atque hac parte iacet Venus, hac rubicundus Adonis,
Annorum ſponſus ter ſex, aut grandior vno,
Necdum etiam pungunt rubicundis oſcula labris.
Nunc amplexa tuum ſalue Venus alma maritū,
Nos ipſum primo ſimul omnes rore feremus
Littoris æquoreas extra ſpumantis ad vndas,
Soluentesq́; comam, ſinibúſque ad pulchra ligatis
Pectora, dulciſona ſic illi voce canemus:

num,qui regnum quidem obtinuit dux iam antea declaratus à ciuibus, atq; ita inferiores ſe poteſtates perdidit,vt tyranni nomen non immeritò ſortitus ſit. Poſt hunc autem alius Hieron imperauit, Gelonis filius, aut ſecundum alios frater. Theocritus ergo quũ nihil donorũ ab Hierone acciperet, Eidyllion hoc fecit, Charitesq; inſcripſit, in quo ad Simonidis etiam poëtę ſcrinia alluſit. Ferunt enim duas hũc arculas habuiſſe domi: alteram quidem gratiarũ, alteram verò dantium. Itaque quum ei acceſsiſſet quidã munus petẽs, illas ſibi adferri iuſsit: & eam quæ gratiarum erat vacuam reperit, alteram autem dantium, offendit plenam : quo facto, ſcitè à ſe importunum illum beneficij petitorem propulſauit.

THEOCRITI CHARITES, ſiue Hieron.

Eidyllion. XVI.

Semper habet Muſas ea cura, ea cura poetas:
Illas facta deûm canere, hos benefacta virorum.
Nam quum ſint diuæ cœleſtia numina Muſæ,
Diuinas poſſunt diuorum dicere laudes.
Nos homines quid ni mortalia facta canamus,

Et laudes hominũ, & meritum virtutis honorem?
Sed quis in hoc adeò mortalis munere vitæ,
Quis nunc tam bonus eſt ſub aperti lumine ſolis,
Qui noſtras aliquo Charitas dignetur honore,
Excipiátve domo gratas, & munere donet,
Quamlibet exiguo, nec forte remittat inanes?
Illæ autem iratis plangentes pectora palmis,
Et pedibus redeant nudis, & acerba dolentes.
Sæpe mihi, quod fruſtra ierint, conuicia dicant,
Sæpe reuertantur nudæ inueſtesq; puellæ,
Et miseræ vacuas iterum referantur ad arcas,
Et genibus ſedeant gelidis capita ægra tenentes.
Hanc etenim ſedem, quoties ſpe luſit inani
Euentus, repetunt, atque hæc ſua limina ſeruant,
Nulla quidem Muſis nunc eſt reuerentia, linguæ
Nullus honor, docta quantumuis voce diſertæ:
Nec quisquã eſt hodie, qui per benefacta mereri
Vt quondam ſtudeat præclaræ nomina famæ
Quin potius lucro inſiſtunt, & rebus inhærent
Augendis quocunque modo, quaſcunq; per artes
Nunc homines, & vt eſt mos tẽporis huius, auaras
Semper habẽt ſub veſte manus, dũ creſcat & arca
Clauſuras grauidæ congeſta pecunia rumpat:
Vnde nec impendens tantum quis donet amico,
Quantum decedat deterſo æruginis æri.
Quòd ſi fortè aliquis quicquã petat, ocy⁹ inquit:
Sura genu propior mihi vt eſt, ita ſemper habẽda
eſt.

Sed

Sed nihil ipſe moror verſus & carmina vatum,
Et potius diuina requirunt numina vates.
Quis vero attentas alijs accommodet aures,
Quũ ſit & efficiat ſatis omnibus vnus Homerus?
Ille poetarum mihi maximus eſſe videtur,
Qui nihil accipiens, nihil hinc auferre laborat.
O miſeri, quò tanta lucri ſitis iſta? quid auri
Congeries miſeram tanta ſtrue degrauat arcam?
Non ſic diuitijs vti decet: vtitur autem
His bene, qui neque ſe fraudans indulgeat ipſi
Quod ſatis eſt genio, vitæq; accommoda ſeruet,
Quædam diſtribuat, quos approbet ipſe, poetis.
Multa quoque agnatis, & multa benignus amicis
Exhibeat reliquis, aras & ſacra deorum
Muneribus colat, hoſpitibus ſit largus habendis,
Accipiatq; lubens alienæ ſortis egentem,
Et menſæ ſocium ſumat ſibi, deinde volentem
Ire ſinat placidis demulſum pectora verbis.
Ipſos præcipuè Muſarum ſacra ferentes
Præcipuo vates colat & veneretur honore,
Vt ſecum ſtygias laudem ferat ipſe ſub vmbras,
Nec triſtes peragat luctus Acheronte ſub imo,
Sicut inops patrio duram qui plorat in agro
Pauperiem rigidis verſato robore callum
Inducens manibus, defeſſaq; brachia iactans.
Maximus Antiochus regum, prædiues Aleuas
Imperio fuit, his ſeruorum multa tyrannis

Millia parebant, quorum ditiſſima luxu
Atria magnifico plures pauere miniſtros,
Quàm numerare queas, Scopadum quoque Theſ-
ſala Penei
Paſcua lauriferi lætas armenta per herbas
Seruabant, immenſa illis ad nota redibant
Limina caularum vitulorum millia multa,
Mille greges ouium, mugitibus omnia vaccæ
Cornutæ ſtabula implebant, & florida tempe
Errabat dumeta olim Cranonia circum,
Hoſpitioq́; bonis per pinguia culta Creondis
Delectos pauere greges ouiumq́; boumq́;,
Non tamen hæc illis tantarum copia rerum
Profuit, aut veræ laudis decora vlla tuliſſet,
Poſtquam per ſtygiam ſemel enauere paludem,
Et dulces ſuperi liquerunt luminis auras,
Deſertis quin his opibus ſub nocte iacerent
Perpetua triſtes inter ſine laudibus vmbras,
Carmine venturis niſi Ceius omnia vates
Prodiſſet populis, illorum plurima plectro
Aeolico benefacta ſonans per carmina vatum
Victores celebrãtur equi, quibus inclyta parta eſt
Palma per Elaos ſacro certamine campos.
Quis Lycios heroas adhuc, quis noſſe comatos
Priamidas queat, & muliebria tempora Cygnum
Canentem, veterum niſi fortia facta virorum
Bellaq́; diuini ceciniſſent carmine vates?

Inclyta multiuagi nec fama maneret Vlyſsis,
Errantis duo luſtra viri maria omnia circum,
Circũ omnes populos, tandem & ſubeuntis auari
Limina Plutonis, quod viuo contigit illi,
Nec notum populis vlla ratione fuiſſet,
Speluncam fugiſſe feri Cyclopis eundem.
Ipſe quoque Eumæus tacito latuiſſet in agro
Inter aras interq; ſues, te nemo Philœti
Pinguibus audiſſet ſeruantem paſcua bobus.
Retro lapſa pij Laertis fama periſſet,
Si non iuuiſſent diuini carmina vatis.
Nomina viuentes mortalibus optima Muſæ
Atque æterna ferunt, & nulli obnoxia fato.
Verum res pereunt, & qualeſcunque reliquit,
Quantaſcunque etiam diues poſt fata reliquit
Diuitias, hæres rapit & conſumit auarus.
Sed labor eſt idem numero comprendere velle
Quot vento rapidi veniant ad littora fluctus,
Aut laterem liquido lutulentum fonte lauare,
Et viciſſe virum lucri dulcedine captum.
Sed valeant quos talis amor ſine fine fatigat,
Et nullum miſeri inueniant finémve modúmve
Triſtis auaritiæ, quin ſemper plura repertis
Accumulent, & ſollicito crucientur amore
Argenti atque auri, cæcaq; cupidine triſtes
Intereant. me famã hominum populiq; fauorem
Emeruiſſe iuuat plus quàm ſi dentur equorum

Millia

Millia multa mihi, & mulorũ quicquid vbiq; eſt.
Quis tamen exhibeat, quę quæro, cui mea poſſint
Scripta placere viro? noſtræ cui carmina Muſæ
Sint cordi, atque animũ moueãt virtutis amãtem?
Difficiles ſunt nanque viæ duriq; labores
Muſarum, placido niſi Iuppiter ipſe Camœnis
Aſſiret vultu. ſed nec dum deſinit annos
Et celeres menſes feſſum producere cœlum,
Quin & adhuc multi curruſq; rotáſque mouebũt
Aeripedes, erit ille meo qui carmine dici
Se volet, & magnum factis imitetur Achillem,
Et meritis illi cedat Telamonius Aiax,
Qualibus hos circum Phrygiũ Simoenta potentes
Dardanÿ videre viri, quo littore quondam
Excelſum veteris monumentum conſtitit Ili.
Iam Phœniſſa tremit Carthago Libyſſidos oræ
Vltima, conatu metuenda parantibus omni
Bella Syracuſiis, medias ſubeuntibus haſtas,
Et clypeis paſſim quatientibus arma ſalignis.
Quos inter veteres Hieron heroas, & ipſos
Semideos vultu referens animoq; decenter
Cingitur & criſtis galeam quatit acer equinis,
Iuppiter illuſtris regnator maxime olympi,
Túque Meduſæa venerabilis ægide Pallas,
Tu quoq; quæ magnam ſortita es & incolis vrbẽ,
Quam præclara Ephyra profugi poſuere coloni,
Hic vbi Lyſimelæa vaſis ſonat icta procellis,

Magna

Magna Ceres Cereriſq; Proſerpina filia magna,
Pellite deuictos Siculis regionibus hoſtes,
Vt trepidare fuga vis vltima cogat inermes,
Latáque Sardoi tranantes æquora ponti
Acceptas narrent clades & funera natis
Coniugibúſque ſuis, quos hauſerit enſis amicos
Doricus, & Siculo proſtratas Marte cohortes,
Iam tunc noſcendas numero tot cladibus actis.
Tunc propriæ ſaluis habitentur ciuibus vrbes,
Deiectáq; arces iterum, quas perfidus hoſtis
Demolitus erat, tunc nudi cultibus agri,
Et neglecta nouo reparentur prata labore.
Mille greges ouium viridantia gramina rurſum
Paſcant, & ſaturæ balent in pinguibus herbis
Veſpertina mero portantes vbera lacte
Plena boues, iterum repetant ſua tecta gregatim.
Meſſe ſua longis viduata noualia bellis
Incipiant reparata nouas producere fruges,
Quum ſua vocales repetunt arbuſta cicadæ,
Inſidiáſque cauent ſeruantum paſcua, quando
Solibus æſtiuis mediæ eſt lux plena diei,
Arma ſibi ſua quum fragiles net aranea telas.
Tunc & in arma tubæ ſileant funeſta vocantes,
Et bellum ne voce quidem quis nominet vllum.
At laudum celebres Hieroni ſumma poetæ
Conſtituant decora, æterno quæ prodita cantu
Tranſcendant Scythici ſpacioſa volumina ponti.

Quaq; tenaci altum vinxiſſe bitumine murum
Dicitur, & lata regnaſſe Semiramis vrbi.
E multis tamen vnus ego, quibus eſſe poetis
Muſa dedit, qui facta ſuis Arethuſia plectris
Et fortem celebrant bellis Hierona gerendis,
O Etheocliſatæ Charites, Minycia quondam
Inuiſa orchomeni Cadmæis mœnia Thebis
Quæ colitis, ſi nemo petat mea carmina, nulli
Inuito obtrudam quos non mereatur honores.
Sin aliquis petat, & laudari quærat, ad ipſum
Cum Muſis veniam noſtris, & gaudia noſtra
Muſarum comitante choro ſequar ipſe, nec vnquã
A vobis patiar diuelli. nam quid vbiq; eſt
Munere quod Charitum dempto ſit amabile cuiquam?
Vobiſcum ô vtinam liceat mihi viuere totum
Quod ſupereſt vitæ, & reliquum finire laboris.

ARGVMENTVM DECIMIſeptimi Eidyllij.

Scribitur hoc Eidyllion ad Ptolemæum Philadelphum. Arati autẽ exordio vſus eſt. Cæterum Philadelphus ille Ptolemæus, Lagi & Berenices filius fuit, vnde fallitur Munatius grammaticus, qui Theocriti tempora in Philopatrem tranſtulit, tanto tẽporis interſtitio diſſentiens.

Theocriti

THEOCRITI ENCOMION PTOLEMÆI.

Eidyllion XVII.

A*B Ioue principium Muſæ, Iouis vltima Muſæ*
Sit ratio, cantu quum maximus ille deorum
Dictus erit veſtro, merita tum laude feremus
De mortalibus extremum primúmque virorum,
Et medium, Ptolemæon in his nanque optimus ille eſt.
Clari olim virtute viri quicunque fuerunt
Diis geniti, & noti primis heroes ab annis,
Quum nihil abiectū, nihil vlla ex parte pudēdū,
Omnia ſed gererent patrio digniſsima cœlo,
Inuenere ſuos opera immortalia vates
Qui canerēt, famæq; darent memoranda futuræ.
Verum ego, quem faciles Muſæ fecere poetam,
Illuſtrem pulchro Ptolemæum carmine dicam.
Nam bona laudatos decorāt quoque carmina diuos,
Arboribus denſam veniens lignator in Idam,
Anxius ingentis circumſpicit omnia ſyluæ
Vnde opus incipiat, quæ primo iuſta labori
Cauſa ſit: haud alia mentem ratione fatigat
Nunc mihi materiæ pondus graue fine carentis

Quæ

Quæ prima expediam, de tanto támq; bonorum
Immenſo numero, quibus immortalia tanti
Dij non difficiles decorârunt nomina regis,
Vſque ab diuina maiorum gente ſuorum,
Qualis & ipſe fuit Lagides, qui maxima poſſet
Perficere, ingenio meditari talia quiſquam
Haud alius qui poſſet erat. ſic ſcilicet illum
Diis pater æqualem prouexit honoribus auctum.
Diuinus etenim Iouis in penetralibus illi
Ex auro ſtat facta domus, quem proxima iuxta
Magnus Alexander conſtrata ſedilia ſeruat,
Perſarum grauis in populum deus, immortali
Subdita cuius adhuc ſapientia pectore regnat.
Quos contra ſedem ſolido ex adamante paratam
Amphitryoniades ſtatuit Ioue natus, & orbis
Monſtrorum domitor, claua metuendus & arcu,
Cum reliquis celebrans conuiuia ſplendida diuis,
Ipſe ſuis gaudens ſpectare nepotibus ortos,
Atque ſui generis dignos virtute nepotes,
Quòd Deus illorum viridem per mēbra iuuentam
Fuderit & procul inuiſam triſtémque ſenectam
Iuppiter arcuerit, quòd & ipſi morte carentes
Dicantur diui, nullo iam corporis vſu,
Et nec opus pedibus, ceu qui naſcantur, habentes:
Nam fuit amborum proauus ſatus Hercule forti,
Et genus amborum totum numeratur ab ipſo
Hercule, per proauóſq; atauóſq; ab origine prima,

Donec

Donec in ipſorum deducas tempora gentis
Diuinæ ſeriem, qui quum ſaturatur odoro
Nectare, conuiuas ſuperos menſasq́; reliquit
Ambroſias Ioue natus amate in coniugis ædes
Ingrediens, raptũ ex humeris huic protinus arcum
Cum pharetra dedit, illi autem Cyclopea ferri
Robora & exculptam nodoſo ſtipite clauam.
Atque illi in thalamum, diuino nectare ódorum,
Deducunt Hebes albentis crura parentem
Prognatũ Ioue, & arma ſimul, iam qualibus ipſa
Laudibus euicit parientes clara puellas
Pignora, matronas inter ſapiens Berenice.
Huius enim regina Cypri veneranda Diones
Filia, molliculos digitos complexa manúſque
In fragrante ſinu fouit, quia ſcilicet vnquam
Nulla puella viro tantum placuiſſe putatur,
Vxorem quantum ipſe ſuam Ptolemæus amauit.
Et redamabatur certè, & plus vxor amabat.
Ex tam legitimo, tam firmo ab amore creatis
Committunt pueris tutò omnia, remq́; domúmque,
Si quando vir amans in lectum vadit amantis.
At mulier fido quæ non reſpondet amori,
Illa viri lectos alieni in pectore verſat
Semper, & hinc faciles naſcẽda in pignora fœtus,
Sed nunquam ſimilis natorum forma paternæ.
Diuarum veneranda Venus, pulcherrima vultu,
Ipſa tibi cura fuit excellens Berenice.

Per te Cocyti mœſtam non tranſiit vndam,
Sed prius obſcuræ quàm littora prima paludis
Attigit, & triſtem morientibus vndique nautam,
Hanc rapiens Venus in tua templa ſacra locaſti,
Fouiſtiq; tuos ceu natæ mater honores.
Omnibus illa fauens mortalibus eſt dea, quorum
Pectoribus vacuis molles aſpirat amores,
Atque leues fido dat amanti ducere curas,
Nigra ſuperciliis Argea amplexa toroſum
Tydea, ſternentem Diomeden fortia partu
Enixa es clarum terra Calydonide regem,
Alta ſinus vndoſa Thetis tibi Theſſale Peleu
Hectorei peperit domitorem Martis Achillem.
Te generoſe dedit partu Ptolemæe beato
Diua parens Berenice indeuicto Ptolemæo.
Nutriit alta Coos puerum te à matre receptum
Tempore quo primum vidiſti lumen, & auras
Vitales teneris hauſiſti flatibus infans.
Nanque ibi ſoluentem grauido de corpore zonam
Ilithyian parturiens in vota vocauit.
Nanque laborabat grauiter tum filia pulchræ
Antigones, illi partus tum diua leuatrix
Adfuit, atque omnem pepulit per membra dolorē,
Aeditus ergo patri ſimilíſque & amabilis ipſi
Eſt puer hunc ſpectans medio Cos inſita ponto
Cōtrectans manibúſque & amica in brachia ſumens,

Talibus eſt tenerum verbis affata puellum,
Euge beate puer, fœlix age fulgeat ortus
Hic tuus. ah tu me tanto digneris honore,
Quanto cœruleam Delon manifeſtus Apollo
Et Triopon cultu collem venereris eodem,
Quo rex æqualem Rhenæan amauit Apollo.
Hæc vbi dixiſſet, maternis inſula verbis
Protinus inſonuit clara ter voce ſub altis
Nubibus, augurio firmans Iouis ales aperto
Omnia, at hoc magno ſignum de rege ſecundet
Qui dedit ipſe deus. nam certè eſt maximus ille
Atque vir egregius, quem mox vt prodit in auras
Sic amat, & primo confirmat Iuppiter ortu.
Illum ſponte ſua fœlicia cuncta ſequuntur.
Diuitiæ veniunt illi, nunc poßidet ergo
Et maris & terræ ſpacia infinita, tenétque
Innumeras gentes, quæ feſta pace quietæ
Frugifero pingues exercent vomere campos,
Continuúq; colunt creſcentes imbribus agros.
Sed non vlla magis facili ſe prodiga partu
Terra aperit, quàm plana ſuis Aegyptia tellus
Frugibus exuperat reliquas quum Nilus inundans
Fructifero putres emollit flumine glebas,
Tot nemo populos, nemo tot poßidet vrbes
Plenas artificum, plenas opera omnia agentum.
Illi tercentum celſis ſtant mœnibus vrbes,

Inde ſupra tres myriadas tria millia, porrò
Adde duas triadas, pone inſuper hendecadas tres.
Tot populis dat iura, tot vrbibus imperat ille
Gloria magnorum Ptolemæus maxima regum.
Prӕterea partémque tenet Phœnicidos oræ,
Atque Arabum partem, fœlicia thura legentum
Diuitis & Syriæ Libyæq; propinqua tenentis,
Quicquid & Aethiopum, vicino ſole calentum,
Poßidet à populis, nihilominus imperat omni
Pamphyliæ, Caribus leuibus, Lyciisq; proteruis,
Et Cilicum quicunque habitant fœlicibus aruis,
Cycladibúſque vago diſperſis orbe per æquor.
Nauibus ille quidem præſtat, claßéſque per omnem
Mittit & innumero conſternit milite pontum;
Et maris imperium latè tenet: illius omnes
Mandatis parent terræ, fluuiíque ſonantes.
Plurima ſunt equitum claudentes agmina turmæ:
Sunt clypeis denſi pedites, nitidóque cohortes
Aere refulgentes, aciebus in ordine pulchro.
Denſatis, ſtrepitu ferientibus aſtra ſonoro.
Diuitiis & opum faſtu magnóque paratu,
Omnes terrarum reges premit, omnia fundit;
Aßiduè fœlix fœcundo copia cornu.
Tempore non aliquo diues vacat aula beatis
Muneribus, toto ac diuerſo ex orbe profectis:
Incumbunt operis populi, duróſque labores

Tran–

Tranquilla exercent in pace & ab hoſte quieti.
Nemo pedes ſiquidem piſcoſi littora Nili
Tranſgreditur, manibusq; aliena inuadit iniquus,
Aut bellum mouet, aut vllo Ptolemaia regna
Miſcet agens ſubitos arrepta per arma tumultus.
Nemo etiam quanuis celeri de naue propinquum
Exilit in littus prædatum ouiumq; boumq;
Armenta & ſpolians Aegyptia regna colentes.
Talis habet regem ſeruandi cura paterni
Imperij, talis populo rex præſidet ipſi
Flauicomus Ptolemæus, in omnia maxima natus:
Præcipuè vir in arma potens, cui cura parentum
Omnia conſeruare laboribus aucta, viciſſim
Parta labore ſuo patrias augere per artes.
Sed nec inutilibus tam regia diues abundat
Diuitijs, quibus in capſas & auita repoſtis
Scrinia parcatur, nullum admittentibus vſum.
Ceu formicarum congeſtus nuper aceruis:
Sed quorum bona pars diuorum cedat honori,
Vel quum templa nouo reparat pereuntia cultu,
Vel noua conſtituit, vel ſplendida munera ſoluit
Primitias, cumulatq; ſuis altaria donis,
Rex pius in ſuperos: quin plurima regibus idem
Dona alijs tribuit: ſed & vrbibus inclyta multis
Munera tranſmittit: ſocios quoque larga fideles
Dextera proſequitur: ſacra ad certamina Bacchi
Nemo vnquam veniens cantor diſceſſit inanis.

Quin potius docta præſtantibus arte canendi
Munera contribuit ſe digna nec arte minora.
At laudes Ptolemæe tuas ſacra carmina vatum
Pro meritis celebrant, quoniam bona multa poetis
Tu facis, & veros Muſis impendis honores.
Nã quid amabilius, quid pulchrius eſſe per orbẽ
Integrum poterit, quàm pulchræ nomina famæ
Accipere, atque homines inter virtute mereri
Illuſtrem æternos quæ gloria duret in annos?
Hæc manet Atridis etiam nunc, illa profectò
Infinita domus Priami bona diuitis altæ.
Et ſi legitima belli ratione tulerunt.
Haud tamen illa manẽt, ſed in atri partibus orbis
Clauſa latent reditum duris adimentibus vmbris.
Solus hic extinguens veſtigia priſca parentum
Adſcriptos numero diuûm facit eſſe videri.
Ergo patri diuo, diuæq́; inſignia matri,
Thuréque odorifero fumantia templa dicauit.
In quibus ipſorum ſtatuas dum collocat auro
Addens nobile ebur, diuos facit eſſe vocandos
Omnibus, & toto laturos orbe ſalutem.
Atque illis dum ſacra facit, præpinguia adurit
Viſcera multa boum, tauróſque rubentibus aris
Imponit mactans totius menſibus anni
Ipſe & amans coniux, qua non fœlicior vnquã eſt
Vlla puella virum cupidis complexa lacertis,
Nulla boni meliora tulit connubia ſponſi.

Ergo

Ergo amat ex animo coniux fratrémque virumq́;.
Taliter in thalamum quondam coiere iugalem
Quos Rheā genuiſſe ferūt, quibus omnia parent,
Sic ſe complexi fratrem ſoror, ille ſororem
Iuppiter & Iuno lectum venere in eundem,
Quē ſtrauiſſe ferūt redolentibus Irida palmis.
Salue rex Ptolemæe, tuos ego ſemper honores,
Sicut & heroum laudes & facta aliorum
Carmine non humili, nec quod contemnere poſſit
Poſteritas ventura, canam: tibi Iuppiter æquus
Virtutem dabit, & faciet virtute beatum.

ARGVMENTVM DECI-
mioctaui Eidyllij.

Inſcribitur præſens Eidyllion Helenæ epithalamium, & huc nonnulla ex primo Steſichori Helenæ epithalamio tranſlata ſunt. Porrò epithalamiorum alia quidem cantantur veſpere, quæ κατακοιμητικὰ vocātur, & ea ad mediam vſque noctem durant: alia verò ſunt ὄρθρια, id eſt matutinalia, ſiue dilucularia, quæ etiam διεγερτικὰ appellāt. Hoc autem epithalamium virgines canunt ante thalamū, quo minus virginis exaudiri vox, viri impetū ſuſtinentis, poſsit: ita enim puellarum perſtrepente voce, vim illā occultare facilius eſt. Porrò Menelai & Helenes filij

tradūtur Soſiphanes & Iolmas, filiæ autem Melite & Hermione.

THEOCRITI EPITHALAMION HELENES.

Eidyllion XVIII.

AD veteres claræ quōdã Lacedæmonis arces
Conſtitit igniferus Hymenæus tēpora ramis
Euinctus, qua regia flauicomi Menelai
Stat vetus: huc viridi bis ſex in veſte puellæ
Delectæ numero ex omni, quas illa tenebant
Mœnia, progreſſæ feſtas duxere choreas
Ante recens pictum thalamum, quum filius Atrei
E geminis natu minor, & florentior annis.
Tyndaridam ſibi dilectam deſpondit, & intra
Duxit legitimi ſecreta cubilia lecti.
Ergo omnes vna plaudebant voce canentes,
Cōplexuq; pedum quatiebant præpete terram,
Ipſa domus feſto reſonabat tota Hymenæo.
Ergó n te placidæ ſic indulſiſſe quieti
Optime ſponſe iuuat? celereſq; ita carpere ſomnos,
Ceu tremebunda genu tibi ſura vacillet acuto?
Nunquid amans ſomni nimiū es? nū vina bibiſti
Plurima, quæ tibi mēbra grauēt? quia pectore toto
Irruis, & placidi petis alta cubilia lecti.

Ipſum

Ipſum te ſiquidem decuit dormire per horas
Quas velles longæ quo tempore cunque diei.
At dulcem ſineres circa ſua gaudia matrem
Ipſam virginibus miſtam luſiſſe puellis
Quæ tibi nupta data eſt in multæ tempora lucis.
Quandoquidem quæ nupta tibi eſt, tua nupta futura eſt
Perpetuò, ſiue oceani ſe condat in vnda,
Siue nouo Phœbus terras illuſtret Eoo.
Præterea non illa tibi ſubeuntibus annis
Deerit, & in longi ſpacium deſeruiet æui.
Fœlix ô Menelae, nouiſq; beate Hymenæis,
Fœlici auſpicio Spartæ præclara petiſti
Mœnia, mille aliịs primis quæſita virorum.
Nunc quia te faciunt voti pia fata potentem,
Semideos inter tu ſolus habebere magni
Et gener ipſe Iouis, ſocer & tibi Iuppiter ipſe,
Et tecum thalamos Ioue nata ſubibit eoſdem,
Qualis Acheiadum non eſt alia vlla per vrbes,
Tam non mortalis diuino munere formæ,
Quæ ſatis eximium dederit tibi candida prolem.
Si matri ſimilem fœcundo effuderit aluo.
Nos igitur quibus vna ætas, quas vnus ad vndam
Eurotæ labor exercet iuueniliter vnctas,
Lauriferoq; ſacræ currentes margine ripæ,
Sexaginta quater numero ſumus, omnibus idē eſt
Virginitatis amor, muliebris & apta iuuentus.

Non

Non tamen è nobis tam forma eſt vlla beata,
Quæ caruiſſe nota poßit collata venuſtæ
Tyndaridi, nam ſicut vbi nox alma receßit
Os croceum cœlo profert aurora renaſcens,
Sicut & inuiſæ quum cedunt tempora brumæ
Ver placidum terras aperit candore niuali,
Sic Helenæ formoſa chori decora omnia noſtri
Exuperat, tali nos inter lumine fulget
Illa decens & magna, vt in aruis plana nouelli
Exuperant ſulci. velut hortum pulchra cupreſſus.
Sicut equus currum velocem Theſſalus ornat,
Sic roſeas formoſa genas Lacedæmona claram
Ornamento Helene decorat, tam pulchra profectò
Nemo opera in calatho diſtinxerit omnibus vllo
Floribus, aut radio texens tam ſtamen acuto
Neuerit in variam per longa volumina telam,
Tam doctè citharam nemo percußit eburnam,
Siue canens latum clypeatam Pallada pectus,
Siue tuam radiis nitidißime Phœbe ſororem,
Quàm formoſa Helene, cuius de lumine vtroque
Spirant omnigeni deſideria inter amores.
O formoſa puella, ô dotibus inclyta gratis,
Tu ſiquidem nunc tecta domus petis alta maritæ,
Nos curſum ſolitum, & campeſtria prata petentes
Inter odoriferas foliis criſpantibus herbas
Dulcia ſpirantes vario de flore corollas
Texemus tibi, nóſque tui meminiſſe iuuabit.

Vbera

Vbera ceu lactens deſiderat agna parentis,
Sic memores nos diua tui de fronde coronam
Nectemus per humum loti creſcentis, & ipſam
Vmbroſa platani ponemus in arbore: poſt hæc
Promentes oleum, quod vaſa argentea ſeruant,
Latiuagæ gelida platani fundemus in vmbra,
Scribemusq; leui molles in cortice verſus,
Vt legat hoc aliquis, ſed ſcriptum Doride Muſæ
Plāta Helenæ ſum ſacra, hoſpes venerare ſacra-
Salue ſponſa, tu ô ſalueto ſponſe beate (tam,
Et fœlix ſocero, Latona puerpera vobis,
Det vobis Latona puerpera pignora fauſto
Succeſſu párere, & plures ſupereſſe per annos,
Vobis alma Venus, vobis Venus ignibus æquis
Concedat flagrare extremos vſque ſub annos,
Iuppiter auctet opes vobis, vos Iuppiter ipſe
Augeat, vt multa firmata propagine veſtri
Nobilitas generis longo extendatur in æuo,
Mutuáque vt pariles aſpirent pectora curæ.
Vt veſter quicquid deſiderat impleat ardor.
Nunc geniali operam lecto date ſurgere néue
Excidat, Eoos quando conſpecta iugales
Diua pudoricolor croceo velabit amictu.
Atria nos certè redeuntes iſta videbunt
Manè vbi purpureæ lucis prænuncius ales
Acdiderit primam vocem, & concuſſerit alas.
Nunc ô nunc Hymenæe vale, nunc iſta ſecundo
Auſpicio,

Auſpicio, & læto celebra connubia vultu.

Sunt qui hoc carmen Moſcho tribuant. Ná Theocriti non eſſe arguméto eſt ipſius Theocriti in eo facta mentio.

THEOCRITI EPITAphium Bionis. Eidyllion XIX.

TRiſtia lugentês ſuſpiria ducite ſyluæ,
Nũc mihi Sicelides, & amaræ Doridos vndæ
E lumina, nũc deflete peremptũ morte Biõa,
Nũc triſtes plãtæ lacrymarũ fũdite guttas,
Nunc nemora & ſaltus miſeris vlulate querelis,
Triſtibus ô mœſti flores ſpirate corymbis,
Nunc lugubrè roſæ rubeant, nunc triſte papauer,
Nunc hyacinthe ſonet tua litera, ſcilicet ai ai.
Non tamen hoc ſatis eſt ai ai, plus ergo loquatur,
Litterulaſq; velis folijs inſcribere plures:
Occidit indigna confectus morte poeta.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Luſciniæ denſa foliorum in fronde querentes
Fluminibus Siculis Arethuſæ dicite, fato
Interiiſſe Biona, mala quo morte peremptus
Mortuus eſt & cantus & omnis Dorica Muſa.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Strimonij nunc flete ad aquas lugubria cygni,

Clangite

Clangite flebilibus funebria carmina collis,
Qualem de veſtris labris dedit ipſe canorem,
Qualē melos cecinit per ſtagna Oeagria Nym-
Dicite, Biſthonÿsq́; palàm narrate puellis: (phis.
Interÿt fato crudeli Doricus Orpheus.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Quē pecus omne cupit, quē grex deſiderat omnis,
Non canit amplius ille, ſub arboribus deſertis
Non ſedet amplius ille canens, ſed Ditis in aula
Immemores hymnos, & longa obliuia cantat.
Nunc omnes muti ſcopuloſa cacumina montes,
Omnia nunc armenta tacent, tauríque bouéſque
Errantes vlulant, nec dulcia gramina carpunt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Ipſe tuam mortem flauus defleuit Apollo
Ante diem ſublate Bion, te lumine caſſum
Et Satyri lugent, & nigra in veſte Priapi,
Longáque capripedes ducunt ſuſpiria Panes,
Per ſyluas etiam lugent te Naiades vdæ,
Omnis & in lacrymas cōuerſa eſt vnda profuſas.
Ipſa vagans tacitis petroſa per auia luſtris
Mœſta dolet, quoniam tibi non reſpondeat, Echo,
Quòd ſileat, quòd non imitetur labra canentis
Amplius, ad cuius mortem ſunt protinus omnes
Arboribus fructus deiecti, floribus omnis
Interÿt vigor, ipſe ouibus defecerat humor
Lactis, & aluea non aliquo iam melle fluebant;

Sed

Sed cera moriebantur lugubre ſub ipſa,
Extincto nec melle tuo diuine poeta,
Promere mel aliud nobis vel habere neceſſe eſt.
Dicite Sicelides lugentes,dicitæ Muſæ.
Non tantum æquoreis Delphin lugebat in vndis,
Nec tātū in ſcopulis queſta eſt philomela remotis,
Nec tantum ae rios, per montes fleuit hirundo,
Nec tantum Alcyone potuit ſenſiſſe dolorem.
Amiſſum Ceyca ſuum quo tempore flebat.
Dicite Sicelides lugentes,dicite Muſæ.
Nec verò tantum glaucis in fluctibus olim
Cerylus ingemuit,nec tantum in vallibus Euri
Memnona deflerunt volucres ad buſta volantes,
Quantum omnes lugent extincti fata Bionis.
Dicite Sicelides lugentes,dicite Muſæ,
Luſciniæ cantu ſuaues,atque omnis hirundo.
Ille canens olim quas oblectare ſolebat,
Quaſq; loqui docuit denſa ſub fronde ſedentes
Mutua flebilibus diffundunt carmina linguis,
Et quibus ipſæ olim recinebant ſæpe columbæ
Triſtia lugubri recinunt ſua murmura cantu,
Nos quoque triſte leui modulamur carmē auena?
Dicite Sicelides lugentes,dicite Muſæ,
Quis nūc,quis calamóſque leues ſyringaq; dulcem
Inflabit,ter & amplius ô adamatæ poeta?
Ore quis audebit tales contingere cannas?
Nanq; tuum ſpirant & adhuc os,guttura flatum,

Ipſa

Ipſa tuis denſa ſub arundine vocibus Echo
Paſcitur,& cupidis mandit tua carmina labris.
Quæ nunc ipſe fero P*ani,qui forſan & ipſe*
Carminibus certare tuis vereatur & ori,
Ne tecum cantando ferat fortaſſe ſecundas.
Nunc etiam,quo te quondam oblectare ſolebat,
Spectantem fluctus, in littoribusq; ſedentem
Flet Galatea *melos,nec enim tu qualia* Cyclops
(Hunc fugiebat enim) cantabas carmina,ſed te
Aſpicient formoſa chores Galatea *mouebat,*
Nunc oblita maris deſerto in littore vaccas
Paſcit adhuc,quas tu quondam ſeruare ſolebas.
Dicite Sicelides lugentes,dicite Muſæ.
Omnia Muſarum demortua munera paſtor
Sunt tecum,periere tenetrima baſia tecum
Cuncta puellarum latam per Doridos *oram,*
Impia nunc mœſti tua fata queruntur amores
Ante ſepulchralem tumulum.te Cypris amauit
Plus quàm quæ charo dedit oſcula nuper Adoni-
Illo quo Iuuenem morientem contigit ore, (di,
Hic tibi nunc fluuiorum ô vocaliſſime mœror,
Hic alter dolor ille tuos depaſcitur artus.
Interijt ſiquidem quondam diuinus Homerus,
Ipſius hoc os Calliopes tam dulce ſonanſq;,
Quem tu flebilibus lacrymis & voce ſequutus,
Impia tam dulcis deploras funera nati
Littora & indigno impleſti maria omnia plăctu.
Filius

Filius en alter tibi nunc defletur, & ægro
Illius ob mortem consumeris oſſa dolore.
Muſarum ſiquidem biberant de fontibus ambo.
Pegaſidum latices de fontibus ille bibebat.
Sicelis huic cupidas fauces Arethuſa rigabat.
Ille malum cecinit Troiæ fatale Lacenam
Et magnũ Thetidis lacrymoſa ad Pergama natũ,
Et cũ forti Agamemnone flauicomũ Menelaum:
Hic verò non bella, aut triſtia facta canebat,
Syluestrem ſed Pana, boues in Paſcua ducens,
Oblectabat amœno carmine, pauit & ipſos,
Componens tenui dulces ſyringas auena.
Formoſis docuit dare baſia grata puellis,
Inq; ſinu Venerem & dulces nutribat amores.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Omnes præclaris orbatæ ciuibus vrbes
Illuſtres fleuere ſuos ceu numina ciues.
Te luget breuis ipſa ſuo plus Aſcra poeta,
Carmina nec tantum Bœotides aurea ſyluæ
Pindaricæ fleuere lyræ, quantum tua lugent,
Alcæo plus ipſa ſuo te Lesbos ademptum
Luget, & ipſa ſuo plus Ceia mœnia vate, (pho
Te plus Archilocho Paros ingemit, inclyta Sap-
Carminibus poſitis tua cantat adhuc Mitylene.
Carminibus quicunque valent & voce poetæ
Deplorant tua fata Bion, te funere merſum
Sicelides, decus ille Sami deplorat, at inter

Conſueuit quibus ille prius ridere Cydonas.
Luminibus lacrymas Lycidas nunc fundit inanes,
Triopidum verò te deflet in vrbe Philetas,
Teſtatúrque ſuos lugens ad Alenta dolores.
Ipſe Syracuſiæ tua fata Theocritus vrbi
Cõqueritur monſtrátq;,ſed & hæc ego mœſta do-
Auſonici ſero officio tibi carmina ſoluo, (*loris*
Qui non hoſpes in hæc paſtoria carmina veni,
Sed quæ diſcipulus didici tuus,atque Camœnas
Adſero ceu proprias Siculæ per Doridos oram,
Diuitias aliis,mihi carmina ſola relinquens.
Dicite Sicelides lugentes,dicite Muſæ. (*lẽtes,*
Heu mihi quòd maluæ virides & adhuc redo-
Atq; apiũ viride,& quod totum floret anethum
Sæpe reuiuiſcunt,& in annum deinde reuerſo
Sole renaſcuntur.nos magni,nóſque potentes,
Quũ ſemel occidimus,quàm primũ fata ſubimus,
Condimur in terram, atq; intra caua buſta recluſi
Perpetuo durum dormimus tempore ſomnum.
Et tua clare Bion nunc molliter oſſa quieſcunt,
Perpetuóque tacens,terra ſepeliris in alta.
Batrachon at Nymphis placuit ſupereſſe poetam,
Et ſemper cantare aliquid,quod ſcilicet illi
Haudquaquã inuideo.nã peſſima carmina cãtat.
Dicite Sicelides lugentes,dicite Muſæ.
Noxia crudeli tibi ſunt data pharmaca dextra
Clare Bion,certè tu dira venena bibiſti.

Quis tamen acceſsit quem non tua labra ſonoro
Mouerunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem
Tam crudelis erat, qui vel tibi miſcuit? aut qui
Miſta dari iuſsit tibi pharmaca, nec ſit captus
Carminibus, miráque tui dulcedine cantus?
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Iuſtitiam ſed nemo poteſt euadere quiſquam.
Verùm ego nunc luctu afficior te propter acerbo,
Et lacrymas fundo, quòd ſi deſcendere poſſem
Viuus ad inferni Phlegetontia tartara Ditis,
Sicut & Iſmarius cithara venerabilis Orpheus,
Et Laertiades Troiæ populator Vlyſſes:
Sicut & Alcides quondam deſcendit, & ipſe
Fortè domum peterem Plutonis & alta ſilentum
Limina, vt inſpicerem nũquid pallentibus vmbris,
Et magno caneres & qualia carmina Diti
Audirem: ſed tu dominæ noua carmina Ditis
Bucolicum Siculúmq; melos cane, quod iuuet illã.
Illa quidem Siculis etiam conſueuerat olim
Ludere littoribus, patriæq; in vallibus Aetnæ
Dorica virginea modulari carmina lingua,
Non ſine honore canes, nõ præmia nulla dabũtur.
Vt blandis citharæ modulanti cantibus Orphei
Reddidit Eurydicen, ſic te quoq; fortè remittet
Montibus his diuine Bion. quòd ſi mihi Muſæ
Sint faciles, nihil addubitem quin protinus ipſam
Accedam, & blando Plutonem carmine tentem.

Theo-

THEOCRITI EVROPA. Eidyllion. XX.

EVropæ placidum quondam per membra ſoporem
Immiſit Venus, & nocturno dulcia viſu
Somnia non vanis dedit apparere figuris.
Tempus erat, iam ſyderea pars tertia noctis
Tranſierat, prope erat roſeis aurora quadrigis.
Tempore quo mollis gratiſſima munera ſomni
Irrepunt vincliſque ligant prædulcibus artus,
Veráque per cunctas paſcuntur ſomnia terras,
Excelſa placidam carpebat in arce quietem
Virginitatis adhuc vernans in flore pudica
Filia Phœnicis formoſa Europa ſuperbi,
Talia quum tacita ſub nocte inſomnia vidit.
Forte duas terras, Aſiam, quæq; obtinet oram
Littoris oppoſiti, pro ſe certare putabat.
Vtraque fœminei præſtabat imagine cultus,
Ex his plus Aſiæ contendere viſa, puellam
Eſſe ſuam, ſe vitales ædiſſe ſub auras,
Se genitam ſibi præſentes aluiſſe ſub annos,
Altera prævalidis manibus tractabat, & ipſam
Non tamen inuitam rapiens, fatalia dixit
Iſta dari Iouis arbitrio ſibi præmia magni
Europen. placida quum nox excuſſa quiete eſt,
Deſiluit thalamis, vt erat conterrita, pulchris,

Et ſtupefacta nouis animum per talia monſtris
Viſa, diu tacitè ſedit, manibúſque quietis
Sicut adhuc oculis geminas adſiſtere coram
Matronas cupido contendere cerneret auſu,
Tādē hæc attonita, ſibi reddita, voce loquuta eſt:
Quis ſuperum noua mōſtra? quis hæc mihi ſomnia miſit?
Corpora quæ grata requie defeſſa fouenti
Mollibus in lectis, thalamiq; cubilibus alti,
Tam certis vacuum venere per aera pennis,
Quænam viſa mihi dulcis ſub imagine ſomni
Hoſpes erat mulier? quàm me ſuccendit amore
Illa ſui! quàm me vultu ſuſcepit amico,
Agnouitq; ſuam ceu quæ peperiſſet & ipſam!
Sed tamen iſta bono faciles mihi ſomnia diuos
Teſtor vt eueniant. hæc illa loquuta, requirit
Protinus æquales genere atque ætate puellas,
Dilectáſque ſibi ſocias, quibus ipſa ſolebat
Colluſiſſe, choros ſi quando, aut feſta parabat
Gaudia, ſiue vndis liquidi lauaretur Anauri;
Aut varios legeret per prata nitentia flores,
Atque illi ſociæ mox apparere puellæ
Incipiunt, calathos implendos floribus omnes
Geſtantes manibus niueis, & prata petentes
Proxima littoribus, quò ſæpe venire ſuetæ
Quærebant roſeis grata oblectamina campis,
Curuáque ſpectabant ferientes littora fluctus,

Quas inter calathum de vimine textilis auri
Ipſa tulit pulchrum Vulcania dona laborem,
Quem Libyæ dedit ignipotens, quo tẽpore primum
Neptuni intrauit thalamos, hæc Telephaeſſæ
Sanguine coniunctæ ſibi. Telephaeſſa pudicæ
Mater Agenoridi tantum dedit inclyta donum,
Munera dædaliam multùm ſpectanda per artem.
Illic artifici deſculpta erat Inachis auro,
Ipſa bouem referens & adhuc mugitibus Iò
Apta, ſed ingenium retinens animũmque puellæ,
Triſte videbatur rapido pede nare per æquor.
Cæruleum nanque ignipotẽs deſculpſerat æquor:
E regione viri ſtabant duo littore in alto,
Mirantes liquida arua bouem tranſire natantem.
Verum illic inerat quoque Iuppiter, ille iuuencam
Leniter attrectans manibus cæleſtibus, illi
Blandus erat, tandémque exutam cornibus Iò
Ad vaga delatam ſeptemplicis oſtia Nili
Priſtina reſtituit formoſæ in membra puellæ.
Stabat enim referens argentea cornua Nilus,
Aerea vacca fuit, cælatum Iuppiter aurum
Extrema circum calathi rutilantis in ora
Sculpſerat, idẽ opifex Ioue natũ & Pleiade Maia
Quem prope ſicut erat virga cõfectus & Harpe,
Lumina perpetuo, quondam intentiſſima, ſomno
Fractus in æquorea iacuit vigil Argus arena,
Cuius ab effuſo quæ ſanguine prodiit ales

Florigeris varios pennis imitata colores
Stabat, & amplexu caudæ ceu naue tegebat
Extremas calathi pennis vmbrantibus oras.
Talem tum calathum ſpecioſa Europa ferebat.
Vt ſimul in campum variis venere virentem
Floribus, hic alias aliæ cepere parato
Vere voluptates: hyacinthum hæc legit odorum,
Iſta verecundo narciſſum flore comantem:
Hæc breuibus foliis ſerpilla virentia carpſit,
Multáque decliui naſcentia proxima terræ
Germina, molle crocum carpentes floris odori.
Gramina contundunt, quas inter regia virgo
It media incedens, & lilia ſumma roſarum
Demetit ignito veluti fulgore micantum
Qualis cincta choro Charitũ Venus, omnibus vna
Plus decet, illa quidem nec virginitatis honorem
Seruatura diu, nec lilia pulchra legendo
Indultura animo. nam viſa Iuppiter illa
Vulnera Cypriaca noua fixus arundine ſenſit,
Sola quidem Cytherea Iouẽ domat ipſa ſuperbũ,
Qui nunc zelotypæ metuens Iunonis ab ira,
Et teneram captare volens in virgine mentem,
Eſſe deum celat, ſolitaq; inſignia formæ
Ponit, & induitur ſpecioſi corpore tauri.
Non tamen aut qualis ſtabulis nutritur in altis,
Aut qualis domito trahit eſſeda grandia collo.
Hunc formæ melioris honor commẽdat: in omni eſt

Parte

Parte color flauus formoſi corporis: albam
Aequali ſpacio diſtantia cornua frontem
Ornabant: non magna quidem, ſed qualia lunæ
Dixeris, in mediū quum ſe vaga contrahit orbem.
Talis vbi in prati viridantia paſcua venit,
Non torua timidas terrebat fronte puellas,
Sed magis allectos vultus probitate trahebat,
Nulláque non fieri propior cupiebat, & ipſum
Contrectare manu, cuius de corpore ſpirans
Immortalis odor, fragrantia lilia prati
Vincebat. ſtetit ante pedes ab Agenore nata,
Lambebátque manus & eburnea colla puellæ,
Decepitq; animum non duræ virginis: ipſum
Illa tenens manibus ſenſim contrectat, & albam
Abſtergens labris ſpumam, ſimul oſcula iungit,
Ille ſonans blanda ſummugit voce, putaris
Mygdonis audiri quos reddit tibia cantus.
Iam verò ante pedes ſeſe inclinatus amator
Proiicit Europæ, ſimul hanc ceruice reflexa
Aſpicit, oſtentans lati molliſsima dorſi
Tergora, longicomas quum ſic affata puellas
Dicitur ipſa: agite o ſociæ, conſidere mecum
Quid prohibet tergo bouis huius amabilis? & iam
Non ſecus ac nauem placidiſsima terga reclinans
Omnes accipiet vultu manſuetus, & ipſo
Blandus ab aſpectu, non iam ſimulantia tauris
Ora gerens aliis, & certè viuus in ipſo

Eſt animus, tantúmque humanæ vocis egebat.
Hæc effata bouem ridens conſcendit, & alto
Inſiliit tergo, reliquas cunctatio præſens
Detinuit prædam raptor mox taurus amatam
Conſtringebat agens, & proxima littora ſaltu
Contingens, rapido curſu peruenit in æquor.
At conuerſa retro ſocias vocat ipſa puellas
Europe, tenditq; manus, timor impedit illas,
Nec potuere ſequi, iam marmora ſalſa tenentem,
Atque altos fluctus delphini more ſecantem.
Tum verò ex ima Nereides æquoris vnda
Grandia progreſſæ ceteia terga tenebant
Innantes. mare Neptunus tranquillat, ab vndis
Grandiſonum caput attollens, fratriq; marinum
Sternit iter. circum hunc madidi Tritones euntes,
Cœrulei maris indigenæ, conchiſque ſonantes
Oblongis, Pæana Hymenæáque ſacra canebant.
Ipſa ſedens Iouis in tergo bouis, hac tenet vncum
Cornu, læua manus veſtes legit, vda plicatas
Ne riget vnda maris, namque per longa pependit
Ex humeris tremulo ſinuata eſt flamine veſtis.
Non ſecus ac leuibus volitantia vela carinis.
Sic vt & Europen quadam tenus ipſa leuaret.
Quæ poſtquam patriæ de littore longius oræ
Abfuit, & neque iam littus monteſve videntur,
Iámque nihil vacuum niſi deſuper aëra cernit,
Præter aquas infrà vaſta feritate patentes,

Circum proſpiciens timido ſic ore loquuta eſt,
Quò me taure rapis? quis eras? quib⁹ artibus vſus
Has potes ire vias, nullis hominúmve ferarúmue
Emenſas pedibus? neque te mare terret euntem,
Quũ tantum rapidæ ſuperẽt vada cœrula naues,
Et tauros ſit fama vias metuiſſe marinas?
Vnde tibi dulcem potu mare proferet vndam?
Vnde cibum dabit? án ne aliquis tu taure deorum?
Quòd ſi es, cur indigna deis facis? at neque ſicci
Per terram delphines eunt, neque per mare tauri.
Tu verò & terra vadis neque mergeris vnda
Aequoris, officium remorum ſuſtinet anceps
Vngula, quàm vereor ne mox & in aera ſummũ
Sublatus volites, auiúmque ſimillimus alas
Aerias moueas! miſeram me ſcilicet! ecquid
Ipſa domum linquens patriã taurúmque ſequuta
Naue peregrinas tauro feror exul in oras?
At tu magne vagæ Neptune tridentifer vndæ
Sis placidus, quem luminibus iam cernere veris
Ipſa mihi videor, ſternentem paſſibus vndas
Lenibus æquoreas, curſumq; tridente regentem,
Non hæc abſque deo peragro freta cærula ponti,
Humentéſque vias pelagi, ſic illa loquuta
Conticuit, quam ſic affatus corniger eſt bos,
Fide animo, ne virgo time quas aſpicis vndas
Aequoreas, ego ſum magni moderator olympi,
Quem nunc adſimilem tauro ſub imagine falſa

Ire vides, quoniam poſſum apparere figura
Qua volui, quandoque libet, tuus ardor amantem
Me trahit, & taurum tanti maris æquora iuſsit
Metiri iam te Crete, quæ me quoque paruum
Nutriit, excipiet ſponſam Iouis ipſa iugales
Creta tibi thalamos, & ſacra Hymenæa parabit.
Ipſa ex me paries clariſsima pignora, natos
Sceptrigeros, reges in maxima regna futuros.
Dixit, & euenit quod dixerat, inclyta nanque
Iã Creta apparet, quem poſtquã Iuppiter orbem
Attigit, hic falſi deponit cornua tauri,
Fitq; quod eſſe decet, ſoluentem virginis oram,
Atque pudicitiæ primum libantis honorem.
Huic lectum celeres ſternebant pluribus Horæ
Floribus. ipſa prius virgo, Ioue ſponſa marito
Prodiit, & facta eſt non vno pignore mater.

MOSCHI AMOR fugitiuus.

Eidyllion XXI.

QVærebat profugum quondã per deuia natũ
Cypris, & inclamans clara ſic voce locuta
eſt,
Nónne quis in triuiis errantem vidit Amorem?
Ille meus puer eſt, qui nunc fugitiuus aberrat.
Mercedem tali feret index munere dignam,
Suauiolum Veneris, ſi verò adduxeris illum,
Non iam ſuauiolum tantum, plus hoſpes habebis.

Plurima ſigna inſunt puero,ſi videris inter
Fortè quater quinos alios,cognoſcere promptum
eſt.
Non eſt alba cutis,color inficit igneus,acres
Flammanteſq́; oculi,mens improba,mellea lingua
Gratia,quod loquitur non ſentit.atrocibus ira
Si quando ſtimulis agitur mens aſpera ſæuit,
Fraude doliſq́; puer fallax,mendacia miſcens,
Crudeles ludos agit,aurea vernat in ipſa
Vertice cæſaries,fronti non eſt pudor vllus,
Parua manus,verùm longè iaculatur,in ipſum
Sæpe Acheronta iacit,Plutonia regna laceſſens,
Nudum corpus habet,mentem fallacia velat,
More auium quatit excutiens per brachia pēnas.
Nunc hos,nunc alios petit,atq; in viſcera ſerpit
Saucia ſæpe viri,percuſſæ ſæpe puellæ,
Patuulus eſt illi quem contrahit omnibus arcus,
Impoſitum neruo telum breue,quo tamen ipſe
Sydera ſumma ferit.tergo tenus aurea pendet
Plena venenatis calamis & parua pharetra.
Me quoque ſæpe ipſam calamis ferietibus,& ſunt
Omnia ſæua iſthæc,ſed multò ſæuior illa
Parua manu fax eſt,qua Solem ſæpe perurit.
Quod ſi ceperis hunc,ſtrictum preme, ne qua vi-
deto
Te capiat flentis miſeratio.riſerit autem,
Fortius ipſe liga conſurget in oſcula,noli
Conſentire,

Conſentire,mala hæc ſunt oſcula,labra veneno
Tota tument,atque ipſa malũ ſunt labra venenũ.
Dixerit,hoſpes habe,noſtra hæc tibi tradimus arma.
Et ſimul obtulerit,nihil accipe,talibus armis
Fallit,& ignitum deriuat in oſſa venenum,
Omnia nanque ferunt certum dona illius ignem.

THEOCRITI CVPIdo Mellilegus. Eidyllion XXII.

Mella pharetrato furanti nuper Amori
Extremis manuum digitis mordentia figunt
Spicula mellificæ volucres,dolet ille,pedemq́;
Incutiens terræ,citus auolat,actáque matri
Vulnera commonſtrans queritur,quòd parua volucris
Quum ſit apis,faciat tam grandia vulnera.at illi
Subridens dea,cur apibus non æquus es,inquit,
Tu quoq; quũ facias non vulnera parua puſillus?

IDEM ALITER.

Flaua tener quondam petiturus mella Cupido,
Ad loca parcarum cognita venit apum.
Iamq́; manus auidas redolentibus intulit antris,
Et tenero gratas vngue petebat opes.
Mellificæ inuadunt volucres,& ſpicula figunt,
Membráque non vno vulnere prima notant.

Ille dolens terram pede pulſat, & euolat alis,
Membraq; dum matri ſaucia monſtrat, ait,
Quum ſit apis animal tam corpore parua puſillo,
Qua ratione precor vulnera quanta facit?
Cui Venus arridẽs, apibus quid iniquus es, inquit
Tu quoque quum facias vulnera quanta puer?

IDEM.

Mella pharetratum furantem nuper amorem
In digitis manuum parua momordit apis.
Ille dolet terramq; ferit pede, dúmque dolorem
Conqueritur matri quem pateretur, ait,
Quum ſit apis tam paruum animal, quibus artibus vtens,
Viribus exiguis vulnera tanta facit?
Cui Venus, haudquaquã mirabere, ſi tua ſpectes
Quæ puer exiguus vulnera tanta facis.

IDEM.

Spicula paſſus apum dum captat mella Cupido,
Dum queritur matri, quid patiatur, ait,
Vulnera quanta facit tã paruo corpore monſtrũ?
Cui dea & ipſe puer vulnera quanta facis?

THEOCRITI EPITAphion Adonidis.
Eidyllion XXIII.

LAmentamur Adonin, obit formoſus Adonis,
Pulcher Adonis obit, teneri allacrymantur amores.

Iam

Iam non purpureis Venus amplius aurea pallis
Indormi, quin ſurge ſtola circundata nigra
O miſera, & grauibus tua pectora plange lacertis,
Et dic omnibus, interijt formoſus Adonis.
Flemus Adonin, Acidalij ploretis amores,
Saucius albo dente iacet formoſus Adonis,
Dente femur percuſſus apri, Venerémque dolore
Afficit exſpirans paulatim, cuius ab albo
Corpore deſtillat ſanguis niger, ipſa ſub altis
Bina ſupercilijs flacceſcunt lumina, & oris
Purpurei roſa dulcis abit, ſimul oſcula ſecum
Illa rapit moriens, quæ tempore non tamen vllo
Deſeret alma Venus, ſiquidémq; & lumine caßi
Oſcula ſumpta placent Veneri. ſed neſcit Adonis
Vltima quis dederit morientibus oſcula labris.
Flemus Adonin, flētibus allacrymātur amores.
Lugubre lugubre vulnus habet percuſſus Adonis
In femore, at multò grauius ſub pectore Cypris
Vulnus habet. nam turba canum fidißima circum
Adſiſtens puerum lugent, hæc funera Nymphæ
Lamentātur Oreades, ipſa ſoluta capillos
Et ſine ſandalijs, incinctáque corpus honeſtum,
Et luctu confuſa Venus, per ſaxa, per altos
Fertur iniquarum ſyluarum culmina montes.
Corpore quàm nudo per deuia luſtra vagantem
Hirſutiq; rubi lacerant ſenteſq; moleſti,
Et ſacer exprimitur laniato è corpore ſanguis.

Illa

Illa quærens alta per valles voce profundas
Fertur,& Aſſyrium clamat ſine fine maritum,
Et puerum ſibi dilectum,cui ſanguine nigro
Iam quoque molliculi fœdantur tubera ventris,
Pectoraq; effuſo contacta cruore rubeſcunt
De femore,& niueæ quondam ſub pectore mãmæ
Purpurea iam tabe rubent ſanieque cruenta.
Eheu heu Venerẽ teneri allacrymãtur amores.
Formoſum illa virum primis amiſit in annis,
Cúmque viro formam diuinam perdidit,ipſi
Nanque decens Veneri donec ſupereſſet Adonis
Forma fuit,cum quo vitali munere functo,
Forma ſimul Veneris ceu vitæ munere functa eſt.
Heu heu ingeminant lacrymoſo murmure mon-
Arboreaq; trabes,& ſyluis inſonat heu heu, (tes,
Plorant & fluuÿ Veneris graue vulnus Adonim,
Alba prius florum capita icta dolore rubeſcunt.
Per colles Venus ipſa omnes,per rura,per vrbes
Conqueritur,carménque canit miſerabile queſtu.
Ehcu heu Venerem perÿt formoſus Adonis,
Ipſa echo reſonat,perÿt formoſus Adonis.
Quis magnum Veneris non deplorauit amorem?
Vt vidit durum,vt cognouit Adonidis vlcus,
Vt femur aſpexit rubicundo ſanguine fœdum.
Molliculas proiecta manus:mane,inquit,Adoni,
Vt loquar extremũ,& cõplectar,& oſcula ſumã.
Surge parũ mi dulcis Adoni,atq; oſcula ſume hæc
Vltima

Vltima tuq; dato: ſed quantum viuida poſſunt
Oſcula perdurare, anima dum prorſus ab ipſa
Per mea labra means, iecoriſq; ſub intima noſtri
Spiritus ille tui dulciſſimus influit oris,
Ipſa ego dulce tuo mulgebo ex corpore philtrum,
E totóque bibam manſurum pectore amorem.
Suauiolem tamen hoc in Adonin dulce reponam,
Quandoquidẽ tu me fugis, & me linquis Adoni,
Et longum fugis infœlix Acheronta ſub atrum,
Crudelémque petis regem Plutona, ſed ipſa
In vita hac inuita moror, dea nempe, velímque
Præpetibus tua poſſe ſequi veſtigia plantis.
Accipe nunc inferna meum Proſerpina Adonin,
Me ſiquidẽ es melior. te nanque tuúmq; maritum
Omnia pulchra petũt, ad vos pulchra omnia ten-
Et nimis infœlix ego ſũ, quia triſtor & ipſu (dũt,
Quod doleo nulla ſanabile vulnus ab arte eſt.
Et ploro extinctum qui me oblectabat Adonin,
Téque ſimul metuo. verum optatiſsime rerum
Tu moreris, mihi dulcis amor ceu ſomnia vana
Effugit, in vacuo iaceo, vidua ipſa cubili,
Cunctáq; iam vacui per tecta vagantur amores,
Et ſimul ipſe tibi mea maxima munera ceſtus
Deperijt. quid enim puer audaciſsime fortes
Exagitare feras quum formoſiſsimus eſſes
Tam libuit? num tanta tuam veſania mentem
Cœpit, vt vſque adeò velles luctator haberi?

Sic

Sic eſt queſta Venus, ſic allacrymantur amores.
E heu heu Venerem periit formoſus Adonis.
Tantum diua putres lacrymarũ fundit in herbas,
Quantum Myrrhigeno de corpore ſanguinis exit.
Quæ ſimul ad terram pulchri labentia flores
Fiunt, nanque roſam ſanguis parit ipſe rubentem,
De lacryma Veneris procera papauera ſurgunt.
Lamentamur Adonin, obit formoſus Adonis.
Deſere iam ſyluas, iam deſine flere maritum
Diua tuũ, iam lectus habet bene ſtratus Adonin,
Illum lectus habet Cypri iam tuus, ille peremptus
Eſt etiam formoſus adhuc ceu dormiat ille.
Mortuus eſt formoſus Adonis, age accipe, & illum
Mollibus impoſitum facito requieſcere ſtratis,
Qualibus ille cubans tecum tot noctibus olim
Carpebat dulces ſomnos, quum lectulus aurum
Totus erat qui vos capiebat. nunc tamen ipſum
Triſtis adhuc triſtem ſuſpira mater Adonin
Alma venus, iam pone ſuis in floribus ipſum,
Cúmque ipſo omnia florigeris impone coronis.
Manque ipſo moriente vigórque & gratia florum
Marcuit, & poſita defloruit omnis in herba.
Nunc aſperge oleo, precioſis vnge venenis.
Ah pereant nũc vnguenta omnia, quãdo vnguẽtũ
Dulcis Adoni tuum periit, nunc ipſe recumbit
Veſtibus infectis oſtro formoſus Adonis,
Circunſtant teneri, & multũ lacrymãtur amores,

Flauicomos pulchro detonſi à vertice crines.
Ille manu teretes tractus mœrente ſagittas,
Hic arcum tenet, extremã trahit ille pharetram,
Alter parua pedum tibi vincula ſoluit Adoni,
Alter aquam properat fudiſſe lebetibus aureis,
Ille femur lauat, hic à tergo concutit alas,
Vt iuuenem releuet motáque refrigeret aura,
Ipſi omnes lugent Veneris graue vulnus amores.
Lampadas extinxit cunctas Hymenæus in ipſo
Limine, & excuſsit genialem à fronte coronam,
Dulce melos quondã non amplius inſonat Hymẽ,
Amplius haud Hymen canitur, placet hoc magis,
heu, heu.
Eheu heu et Adonin, et ãplius heu Hymenæũ.
Lugent & nineæ Charites Cynareide natum.
Interijt formoſus Adonis, id alternantes
Alta voce canunt, & te Venus alma querendo
Exuperant, lugent etiam fatalia Parcæ
Numina Adonidis, et cantu lacrymantur Adonin,
Quas, & ſi cupiat, ſtygia non audit ab vmbra.
Nanque ipſum duro cohibet Proſerpina vinclo.
Deſine mœſta Venus, nimios iam deſine luctus.
Pone modũ lacrymis hodie, nam flere neceſſe eſt
Sæpius atque alium lacrymabere rurſus in annũ.

THEOCRITI BVCOLICVS.
Eidyllion XXIIII.

Evnice tumido deriſit me improba faſtu,
Oſcula formoſæ quum dulcia ferre pararem

Nuper, & à ſeſe repulit conuicia iactans.
Vade malũ porcul hinc, nec me per inepta ꝓterue
Oſcula contigeris. neque enim ſylueſtria promptus
Oſcula, ſed didici ciuilia ſtringere labris.
Os mihi non poteris tu tam tetigiſſe venuſtum,
Ne per viſa quidem tacitæ nocturna quietis.
Quales nãque oculi? qualis tibi forma? quis autem
Iſte ferox luſus? quã mollia verba profaris?
Quàm tenerã barbã? quàm molles fronte capillos
Demittis? ſed enim morbo tibi labra laborant,
Ipſe color manuum niger eſt tibi, ſpiritus ater
Sordet, & os fœdum putens exhalat odorem.
I procul attactu ne me fœdaueris vllo.
Hæc effata, ſinum ter conſpuit ore ſequaci
Ipſa ſuum, méque attente luſtrauit ab ipſo
Vertice ad vſque pedes, & totum lumine corpus
Ore loquens, oculis obliquis torua tuetur,
Mollior & forma ſit luxuriante, ſuberbo
Me ridens vultu, mihi circum pectora bilis
Ferueſcit, trahit accitum cutis atra ruborem,
Et ſimul auerſa eſt, & me digreſſa reliquit.
Ipſe iram tacito magnam ſub corde premebam,
Quòd me ſic pulchrum forma, ſic ore venuſtum
Peßima deriſit meretrix, & inutile ſcortum.
Dicite paſtores verum mihi, ſúmne ego forma
Præditus, ánne aliquis diuũ mea corpora mutat?
Et certè decus hoc nuper mihi floruit æui.

Sicut pulchra hederæ frondentes brachia ramos
Conſcendunt, ſic barba ſua lanugine noſtra
Vernabat, ſimilis viridi percompta ſelino,
Tempora crinis erat, frons ſplenduit addita nigris
Alta ſupercilijs, oculorum gratia talis,
Qualis cum glauca poſſit certare Minerua,
Dulcius os quocunque cibo, quod ab ore fluebat
Vocis opus, mel atque fauos dixiſſe licebat,
Fiſtula ſiue mihi, ſiue ædit tibia cantus,
Seu reſonum tenui modulor ſub arundine carmen,
Siue horum quodcunque cano, ſiue omnibus iſtis
Dulcia verba loquor, dulciſſima carmina canto,
Et me formoſum dicunt in montibus omnes
Quæ modo cũq; habitãt Nymphæ, quæcũq; puel-
Et me ſuſpiciunt, & amãt: hæc ciuica tãtũ (læ
Nõ amat, et quia ſũ paſtor, quod et ex pbrat ipſa:
Non audit quæcũq; loquor, neque curat amãtem.
Per tamen ipſe cauas valles Dionyſus oberrans
Cum grege laſciuos ſequitur paſcente iuuencos,
Scilicet ignoret volucrum quòd mater amorum
Aegra aliquando Venus paſtoris amore fuiſſet
Irriguis Phrygiæ paſcens in vallibus Idæ,
Ipſa quoque in ſyluis formoſum ſeruat Adonim,
Extinctum in ſyluis eadem deplorat Adonim.
Quis fuit Endymion? nunquid nõ paſtor & ipſe?
Candida paſtorem tamen hũc dea noctis amauit,
Syderei veniens alto de vertice olympi

Latmiæ

Latmia ſaxa petit, paſtorem amplexa iacentẽ eſt,
Et tu paſtorem ploras Rhea triſtis amatum.
Tu quoque nũ pucrũ paſcentem Iuppiter ardes,
Atque illum propter latis in vallibus erras?
Non amat Eunice paſtorem ſola proterua,
Quæ Venere eſt melior Lunáq; altáque Cybele.
Amplius ergo tuum paſtorem candida Cypri
Iam nec amare velis, munitas ſiue per vrbes,
Siue per vmbroſos montes quin ipſa per omnes
In vacuo iaceas noctes & ſola cubili.

THEOCRITI PISCATORES
Eidyllion XXV.

Sola nouas homini paupertas excitat artes,
Sola docet varios eadem Diophante labores.
Nanque nec aſſuetis operum dormire moleſtæ
Permittunt curæ. quòd ſi qua breuiſsima ſomni
Tempora contigerint alicui, mox denique feſſa
Pectora turbantur ſurgentibus anxia curis.
Forte ſenes duo ſquamoſos ex æquore piſces
Venantes, ſiccam ſternebant littoris algam,
In texta folijs caſula de more iacentes,
Quos prope depoſiti manuum iacuere labores,
Flexibiles calathi, calamíque hamíque tenaces,
Funiculi in ſpiras contorti, & retia ſpumis
Humida, fallaces è viminibus labyrinthi.

Et laquei teretes, & vellera, deinde vetuſtum
Nauigium vinclis hærens, veſteſq; ſub ipſis
Fulturis capitum conſtratæ, pileolique,
Exiguóque breues textæ de vimine ſportæ.
Hic labor omnis, opes hæ piſcatoribus omnes.
Non illis breuis olla fuit, non vna profectò
Tota ea difficili de paupertate coacta
Præda videbatur: nec enim quiſquã accola iuxtà,
Nec vicinus erat, caſulæ prope limen, in ipſo
Aequore paupertas ceu deliciata natabat.
Nondum nox medio voluebat ſydera lapſu,
Quum labor oſtriferum rediÿt ſcrutantibus æquor,
Et nocturna viris patefecit lumina ſomnus,
Illi hoc humentes cecinerunt carmen in auras.
Falluntur quicunque putant breuiora quietis
Tempora nocturnæ quum torrida voluitur æſtas
Vlla dari, longos quum Iuppiter ipſe dierum
Adfert circuitus: iam ſomnia tempore noctis
Vidimus infinita, nec eſt dum ſydus obortum
Auroræ: ſed me num forſitan orta fefellit?
Inſolitæ quæ cauſa rei eſt? quæ tempora noctis
Iſta ſoporiferæ tam nobis longa fuerunt?
Falſò formoſi reprehendis tempora veris.
Nam neque ſponte ſuos feſtinant tempora curſus,
Cura ſed, optati quæ diſtrahit ocia ſomni,
Sæpe breues noctes longas facit eſſe videri.
Verùm age num tales doctus quãdoque per artes

Somnia

Somnia coniectas? etenim pulcherrima vidi,
Nec patiar te viſa meæ neſcire quietis:
Ac veluti prædam, ſic diuidere omnia tecum
Iſta velim quæ grata Deus mihi ſomnia miſit.
Haud etenim virtute animi deuinceris vlla.
Optimus ille quidem eſt qui ſomnia iudicet, idem
Qui didicit, potuítque alios ſimul ipſe docere,
Ingenióque & mente valet: ſed & ocia nobis
Cõmoda nunc adſunt, quæ fruſtra inſumere nolis.
Nã quid agat recubans aliquis ſomnũq; capeſſens
In foliјs teneras conſtrata fronde per herbas,
Propter aquas rapidi qua pulſant littora fluctus,
Nec facile admittens inter loca ſenta ſoporem,
Horridus enectas qua carduus opprimit herbas?
Lucet & in Prytanæo clara lucerna, quod aiunt,
Semper habere aliquid dulcis conſueſſe rapinæ.
Ergo age dic tandem turbatæ inſomnia noctis,
Omnia nempe tuo monſtra hæc recitabis amico.
Tempus erat prono ſtabat iam veſper olympo,
Per mare deſumpti quum corpora feſſa laboris
Depoſui, & vacuos requies obrepſit in artus.
Tum neque corpus eram diſtentus mole ciborum,
Poſtquam ſpirantes vacui ieiunia ventris
Pertulimus, multam phœbeæ lucis in horam,
Vt poteras meminiſſe, ſedens mihi forte videbar
Prærupto in ſcopulo toto conamine piſces
Obſeruare vagos, calamis fallacibus eſcam

 Concutiens

Concutiens. ibi tum de piſcibus vnus opimus
Appetit hamato circunſita pabula ferro.
(Omnis vt optatos ſopita canicula panes
Somniat, ipſe vagos mea vota & gaudia piſces)
Ille quidẽ præſtans hamo & prægrandis adhæſit,
Et niger attracto ſanguis de piſce fluebat,
Et calamum præda curuum quatiente tenebam.
Capturam verò manibus dum prendere tento
Res fuit ingentis certaminis iſta profectò,
Quo tantum tenuiße queam conamine piſcem,
Vulneris in mentem venit mihi ſcilicet, inquam,
Vulnere nunc vires ad me tardante natabis.
Ac ſimul extendi, nec enim fugiebat, vtraſque,
In piſcem aureolum & ſubtus mea lina retraxi.
Aurum totus erat, toto contectus ab auro.
At mihi ſollicitum ſubita formidine pectus
Diriguit, ne fortè ſacer foret Ennoſigæo,
Et multum dilectus ita aureus vndique piſcis,
Theſaurus vel cœruleæ ſuus Amphitrites.
Paulatim ergo ipſum ſolui retinacibus hamis,
Ne quod ab hamatis teneatur retibus aurum
Amplius, atque illum ſubeunte rudentibus auro
In ſiccum traxi littus, tum friuola demum
Sacramenta dedi iurans, quia ſcilicet eſſem
Haud vltra placido facturus in æquore curſum,
Sed magis in terra ſemper manſurus, & auro
Regnaturus. At hæc monſtroſa ſomnia noctis

Excuſſere mihi, ſed in hæc tu cuncta ſagacem
Intendas animum, ſimul ordine noueris hoſpes,
Ius quia iurandum metuo, nec lædere fas eſt.
Non eſt quòd metuas quæ non iuraueris ipſe.
Non etiam aureolum piſcem conſpexeris vſquam,
Nec ſis venatus per cærula luſtra profundi.
Somnia nam vana ſunt iſta ſimillima nugis,
Quòd loca ſi vigilans excuſſeris iſta, fouebis
Spem ſomni de piſce magis qui carneus adſit,
Ne tibi dum fallax deus aurea ſomnia mittat,
Emoriare fame falſo deluſus ab auro.

THEOCRITI MEGARA, vxor Herculis.

Eidyllion XXVI.

QVid curis adeò te nunc mea mater acerbis
Affligis? magnóque animum mœrore dolentem
Conficis? & tua non vllus iam tempore longo
Inficit ora rubor, ſed vultu marcida palles.
Nempe malis premitur clariſſimus ille tuorum
Filius, & requiem non inuenit ærumnarum
Rege ſub ignauo, tanquam ſi fortè leonis
Seruiat imbelli generoſa ferocia ceruo.
Heu cur me tantis cæleſtia numina diuûm
Affecere malis? cur me genuere parentes
In tam viuacem crudelia fata futuram?
O ego non fœlix, quando non illa merentis

Inuenere

Inuenere viri thalamum mala, cuius honorem
Tam colui, quanti chariſsima lumina feci.
Quem quoq; nunc animo venerorq; coloq; fideli,
Quo neq; viuentũ quiſquam contẽptior vnquam
Extiterit, neque qui tantos perferre labores,
Aut poterit tales inuicto pectore curas.
Infœlix qui, quas vel ei dedit autor Apollo,
Vel malæ Parcarum vel Erinnyos impia turba,
Occidit grauibus ſua pignora chara ſagittis:
Perditus atque furens animo per tota vagatus
Limina, cæde replens, & cæſis omnia natis,
Quos oculis vidi ipſa meis à patre peremptos
Infœlix, nam quiſquam alius non talia vidit,
Ne per viſa quidem tacitæ nocturna quietis.
Nec tamen auxilio me ſæpe vocantibus ipſis
Mater eram, nec erant vires mihi tale potentes.
Nanque aderat fatale malum, vincique negatũ.
Paruula ceu verò volucris triſtatur, vbi illi
Implumes pereunt pulli, quos improbus anguis
Vepribus in denſis rapiens vorat ore cruento.
Quos ſupra querulũ ſtridens volat anxia mater,
Nec tamen auxilij quicquam pereuntibus affert,
Nã pauet, & ſæuũ propius timet ire draconem.
Sic ego quæ pariens ſum facta miſerrima mater,
Dilectos lugens quondam mea pignora natos,
Per mea non ſano currens pede tecta vagabar,
Atque vtinam triſti confixa ſub hepate dirum

Ipſa

Ipſa experta forem telum, natiſq; peremptis
Mortua ſim ſimul ex illo confecta veneno.
Cynthia fœmineis numen venerabile turbis,
Sic poterant chari tibi nos fleuiſſe parentes,
Plurimaq; in manibus funebria dona ferentes,
Impoſuiſſe pyris æqualibus, oſſaq; eodem
Mandaſſent tumulo, quacunq; in parte ſepultis.
Nunc pueris fœcunda colunt hi mœnia Thebas,
Poſſeſſa Aonij perarantes pinguia campi,
Verum ego Tirynthe ſterili Iunonis in vrbe
Pluribus infœlix cor fracta laboribus angor.
Nec variat fortuna modum mihi ſæua malor
Nec lacrymis requies nũquã ceſſantibus vlla eſt.
Quoq; virum videã vix temporis hora puſilli eſt.
Aedibus in noſtris etenim numeroſa laborum
Ocia vertentes, terráque mariq; ſuperbis
Viribus affligit ſaxo vehementior omni,
Durior & ferro pectusq; animúmque ferocem.
Ac tu non aliter quàm ſi de flumine pleno
Stillet aquæ riuus, noctéſque diéſque profuſis
Fletibus indulges, ſed enim nec qui mea præſens
Vulnera ſoletur quiſquam eſt affinis amicus.
Non etenim mecum nunc tecta domeſtica ſeruãt.
Verum omnes nemoroſa vltra prædiuitis Iſthmi
Regna colunt, nec adeſt quiſquam mihi cui mea curæ
Sint mala, qui placida ſoletur voce relictam.

Sola ego cūctarum ſum facta miſerrima matrum.
Sed quæ ſola meos potuit lenire dolores,
Et quadam tenus eſt animo leuis aura iacenti
Pyrrha ſoror, ſed & ipſa ſui nunc ægra mariti
Flet ſuper Iphiclo nato tibi & hoc quoq;, nam te
Mortaliq; deóque viris peperiſſe putarim,
Natos per totum miſeros magis omnibus orbem.
Hactenus illa quidem querulo ſermone profata eſt,
Et ſimul vndanti demiſit lumine guttas,
Plus pomis viridi lectis de fronde recentes,
Dum memor infœlix natorum eſt atque parentū.
Haud aliter lacrymis humectans ora genasq́;,
Conſtitit Alcmene, & ſuſpiria triſtia ducens,
Sic affata nurum verbis prudentibus infit:
O nimis infœlix aduerſo filia fato,
Quid venit in mentē res hæc tibi? triſtibus ambas
Quidve mones lacrymis, miſeros dum mente labores
Enumeras meriori, quos iam defleuimus olim?
Num ſatis hæc toleraſſe fuit. ſi ſola fuiſſent?
Nunc mala continuò creſcunt, nunc nulla dierum
Non aliquid noſtris lugubre doloribus addit,
Et luctus vehementer amans queat ille videri,
Qui noſtri ſtudeat titulos numerare doloris.
Fide animo, non hæc ſumus ex Ioue fata ſupremo
Sortitæ: ſed enim te fine carēte laborum

Inuolui cumulo video mea filia. verum
Ipſa tuo poſſum facilè ignouiſſe dolori,
Quum nulla inuitent ſatiatam gaudia mentem
Amplius, & nunc te ſuprà quàm credere poßis
Lugeo, & ex animo miſeror, quia te quoq; noſtri
Participem fieri voluit ſors improba fati.
Et quæ triſte grauant noſtrum caput ærumnarum
Numina Perſephones Acherusia teſtor, & ipſam
Spiciferis Cererem redimitam tempora ſertis
(Quas prudens aliquis noſtris ex hoſtibus optem
Peieret, vt magno luat hæc periuria damno)
Non minus eſſe mihi charam, nec peius amari
Quàm ſi te proprio peperiſſem ſanguine, quàm ſi
Sola domi ſuperes, atque vnica filia noſtræ.
Quod te non dubiè meminiſſe fatebere. quare
Nec te deliciæ noſtræ, dulcíſque voluptas,
Hac mihi neglectam tam dura ſorte querares,
Non ſi vel grauiora fleam, vel largius atris
Pulchricomæ Niobes lacrymis, nec plurima lugẽs
In mala deiectum genitrix, vt nos quoque natum
Ex vlla penitus reprehendi parte meretur.
Ipſa quidem longos menſes bis quinque peregi,
Grande laboranti pondus ſub pectore geſtans,
Ipſum qui ſtygij me penè ſubire coegit
Prævalidas portas, & ferrea limina Ditis,
Talia tamq; grauis tolerantem incõmoda partus.
Nunc tamen externo mihi perditus ille ſub orbe,

Forſitan

Forſitan ad ſæui pergens certamina Martis
In noua bella ruit, nec adhuc rationibus vllis
Auguror infœlix num ſit rediturus, & ipſum
Exceptura ego ſim, vel an hoc quoque fata negarint
Nunc quoque me terrent quæ triſtia ſomnia vidi,
Nuper quum placidæ demiſi membra quieti,
Quàm metuo, ne triſte aliquid portendere nobis
Viſa horrenda velint. mihi enim ſub nocte ſilenti
Adſtitit attritum retinens vtraque ligonem,
Herculis inuicti virtus illa inclyta, tanquam
Agricola, aut magno conductus munere foſſor
Ingentem viridi foſſam facturus in agro,
Nudus & inueſtis, nec amictus, vt antè, virili
Corpus erat tunica, neque craſſæ tegmine lenæ.
Poſtquam ceu valido cui cincta eſt vinea vallo
Impoſito totum confecit fine laborem,
Ferrato innitens excelſo pectore telo
Iam ſumpturus erat, quos antè ſolebat, amictus,
Quum ſubito emicuit rapidæ vis ignea flammæ
Pro magnæ tumulo cæcáque voragine foſſæ,
Iámque furens immenſus & inſedabilis ignis,
Ante ipſum iuxtaq; & in ipſius ora ruebat.
Ille quidem pedibus ſemper velocibus vſus
Dirum Vulcani prompta virtute furorem
Vitabat, cedénſque retro, ſua membra ligone
Non ſecus ac ſcuto defenſans: denique circum

Omnia luſtrabat, huc illuc lumina verſans,
Impia pugnantem ne flamma prehenderet ipſum,
Cui dum ſubſidio, niſi vana inſomnia vidi,
Magnanimus venit Iphiclus procumbrre terræ.
Viſus erat labens, nec poſſe reſurgere rectus,
Sed miſer immotus iacuit ceu debilis æuo
Decreſcente ſenex, quem viribus inuida magnis
Inuitum populatur & opprimit ægra ſenectus.
Stratus humi iaceat, donec quis prætereuntum
Subleuet exhibeatq; manum. ſic ipſe iacebat
Scutifer Iphiclus, latera ægre ignauia verſans.
Ipſa videns natos caſſos ope: denique flebam,
Donec noſtra leuis diſſoluit lumina ſomnus,
Et rubicunda diem veniens aurora reduxit.
Talia per tacitæ quæ vidi inſomnia noctis
Excubias: quæ cuncta precor, vertantur in ipſum
Euryſtheum genere à noſtro, ſed fiet & illi.
Maximus hic vates animus meus, omnia diui
Sic, & non alia ducant ratione fauentes.

THEOCRITI DIOSCVRI Encomiaſticon.
Eidyllion. XXVII.

Cantemus pueros Ledæ, & Iouis ægide clari,
Caſtora, Pollucemq; manu clauáque timendum,
Taurinis media inſertantem brachia loris.

Cantemus

Cantemus bis terq; viros, quos maſcula virtus
Extulit, è clara genitos Lacedæmone fratres,
Pignora Theſtiados cunctis veneranda puellæ,
Humano generi qui certam ferre ſalutem
Sæpe ſolent, quum iam res eſt in acumine ferri.
Quorum numinibus turmæ ſeruantur equeſtres
Crudo ſanguinei perituræ fulmine Martis
Sæpius, & rapido iactatæ ex æquore naues,
Quando vel occiduis vel iam ſurgentibus aſtris
Incubuere graues vento quaſſante procellæ,
Euertuntq; mare, & magno cum turbine fluctus
In puppim prorámve ruunt, vel denique nauis
In quamcunq; furens partem tulit impetus illas,
Iamq; adeò rumpunt miſeræ tabulata carinæ,
Vtroque à latere antennis iam carbaſa ruptis
Armaq; confractis malè pendent nautica mâlis.
Obduxit nox atra polum, iam grandine nimbi
Præcipitant, denſiſq; ſtrepit niger imbribus aer,
Plãgit & horriſonis mare flatibus omne remugit,
Omnia ſternit hyems, & inexuperabilis æſtus.
Vos tamen è medio demerſæ ſæpe profundo,
Naufraga mẽbra ratis tranquillæ redditis auræ,
Penè metu mortis torpentibus vndique nautis,
Tunc ſæui fugiunt pacata per æquora venti,
Rareſcunt nebulæ, pontum lux miſſa ſerenat,
Et iam Parrhaſidés depulſis nubibus vrſæ
Apparent, aſinoſq; inter præſepe refulget

Obſcurum,

Obſcurum, factúmque notat mare nauibus aptũ.
O properè qui fertis opem mortalibus ambo,
O equites gemini, cantores, & citharœdi,
Pollentéſque feri certamine Martis athletæ,
A quo principium ſumam? quem carmine primũ,
Caſtora Pollucém ne canam? ſed vtrunque canẽtes
Pollucem in noſtro dicemus carmine primum.
Quum Pegaſea ratis patria ſoluiſſet ab ora,
Diis genitos claroſq; ferens heroas, acutis
Cotibus horrentes Symplegadas euaſiſſet,
Oſtiáque exiſſet cani niue deuia ponti,
Venit ad intonſos Bebrycas, tum denique feſſi
Heroes poſito tabulata per vtraque ponte
Nauis Iaſoniæ, multi per littus apertum
Egrediebantur, ſiccóque in margine lectos
Sternebant, manibúſque focos ignémque parabãt.
Hic ſobole inſignis variorum Caſtor equorum,
Et Pollux ſubfuſcus aberrauere relictis
A ſociis, loca per deſerta & deuia luſtra
Obſita condenſæ peragrantes omnia ſyluæ,
Rupe ſub horriſona petram reperere fluentem
Fonte perennis aquæ, nec fœdæ ſordibus vllis.
Quem prope erant alÿ, quorum cryſtallina venis
Argento ſimilis turgentibus vnda fluebat.
Stabant & piceæ nutantes vertice pinus,
Et platani latis facientes frondibus vmbram,
Et circum Herculeæ variis ſacrata coronæ

Populus alba comis, & conifera Cypariſſi.
Hinc qui gratus apũ labor eſt, noua mella legentes
Spirabant vario fragrantes germine flores,
Quales vere ſuo viridem tot millia campum
Diſtinguunt, pinguuntq́; noui noua prata colores.
Hæc loca vir multã præſtans virtute colebat
Armorum viſu horrendus, contendere doctus
Cæſtibus, & duris confractus tempora pugnis.
Huic pectus fuit excelſo thorace rotundum,
Durus robuſti latiſſima tergora dorſi:
Corpore firmus erat ceu ferreus: vltima verò
Magnos circa humeros extabant brachia, duris
Fulta loris, velut è ſaxis fabre facta rotundis.
Qualia ſæpe rapax rotat aucto vortice torrens.
Videris, ingentem poſſis dixiſſe Coloſſum.
Hirta tegens ſpolium truculenti terga leonis,
A ſumma ceruice pedes pendebat ad imos.
Hunc prior eſt Pollux verbis affatus amicis.

POL. *Salue hoſpes, quis? & vnde genus? quæ ſunt loca? qui nam*
Hic habitant homines? quales? quæ nomina genti?

AM. *Quid ſaluere iubes? quæ ſit mihi cauſa ſalutis,*
Quando viros video quales non vidimus antè?

POL. *Sed confide, nec iniuſtos te crede videre,*
Quóſque nec iniuſti tales genuere parentes.

AM. *Confido, nec habet quiſquam mea pectora terror.*

Sed me voce tua nec oportuit iſta moueri.
Moribus & ſæuis, & agreſtibus eſſe videris, POL.
Et qui difficili contemnas omnia faſtu.
Quales eſſe vides, tales ſumus: at tua nũquam AM.
Vidimus, aut cupido pede regna ſubiuimus hoſpes.
Si venias tamen eximiis cumulabere donis, POL.
Et dextro hoſpitij ſuſceptus iure redibis,
Sed neque muneribus tu me ſuſceperis vllis, AM.
Et neque res credas noſtras tibi poſſe parari.
Percite veſanam furioſo numine mentem, POL.
Núm ne precor ſterilem bibere hanc permiſeris vndam?
Hoc noniſſe potes tunc quum cruciabere ſiccus, AM.
Et tua labra ſiti pendebunt arida multa.
Dic precor argentó ne velis aliáve paciſci, POL.
Qua poſſim meruiſſe tuum mercede fauorem?
Fige pedes, intende oculos, celer vnus in vnum AM.
Tolle manus, aduerſa viro veſtigia firmans,
Pugil vt es, veſtræ ne forte peperceris arti.
Ergo quis eſt cui me iubeas concurrere caſtu? POL.
Mé ne vides? hic pugil erit tibi proximus ipſi. AM.
Núm ne parata locas venturæ præmia pugnæ? POL.
Tu meus, ipſe tuus, ſi vicero habebere victus. AM.
Criſtatarum auium ſunt iſta ſimillima pugnæ. POL.
Siue auium ſimiles igitur, ſeu fortè leonum, AM.
Haud alia extiterint noſtræ nunc præmia pugnæ.

 Dixerat,

Dixerat, & concham capiens immugit anhelo
Ore fremens Amycus: ſonitu teſtudinis autem
Bebryces audito promiſſo crine comantes
Subtus inumbrantes platanos coiere vocati.
Ipſe quoque armorū præſtans virtutibus, omnes
Conuocat heroas Caſtor Magneſidos Argûs,
Qui poſtquam rigidis firmati pellibus artus
Armauere manus, & longis fortia loris
Membra tegebantur, tum duræ cædis auaros
In medium duxere viros: ibi plurimus ipſis
Exortus labor eſt, vter obuia lumina ſolis,
Aut vter à tergo acciperet, ſed tu inclyte Pollux
Tales ingentem viciſti heroa per artes.
Solis enim radiis Amyci frons tota patebat,
Et feriebantur Phœbæa lumina flamma.
Ergo furens animo aduerſum tendebat in hoſtem
Protenſis longè manibus, plagáſque virúmque
Acriter obſeruans, cui ſummi robora menti
Oſſea Tyndarides illato contudit ictu,
Quámque prius tum collecta commotior ira
Aeſtuat, & cæſtum quatiens vehementius vrget
Aduerſum, iam iámque magis premit ille tremēti
Membra genu nixus, vaſto ſtat pondere nutans.
Quo viſu horribili fremitu magnóque tumultu
Bebryces inclamant alia de parte fauentes
Magnanimi heroes vires clamoribus addunt
Forti Tyndaridæ, ne forſan in arcta coactum

Prævalidis

Præualidis loca viribus opprimat ille vir, ipſi
Terrigenæ ſimilis Tityo, ſed & ipſe reſiſtens
Fortiter ambabus terrens cohibebat ab acri
Impete, pennigero natus Ioue, fratre creatum
Ipſius æquoreo, quanuis immanior eſſet,
Qui quum iam grauibus plagis velut ebrius, atri
Sanguinis euomeret venis manantibus vndam,
Rurſus ibi vt videre oculos ſub fronte tumentes,
Maxillasq; graui fœdatas vlcere, & oris
Vulnera contuſi, magno clamore ſequuntur
Vincentem chorus heroum: tunc vndique Pollux
Intentans, plagáſque minans agitabat inanes,
Eluſitq; virum, donec iam corpore feſſum
Senſit, & hic demum cæſtu ferit inter vtrunque
Lumen, vbi mediæ coeunt diſcrimina naris,
Et cute detracta nudauit ad intima frontem
Oſſa viri iam ſtratus humi, terrámque ſupinus
Contigit, & virides extenditur ille per herbas.
Nec mora conſurgens poſtquam ſe in crura leuauit,
Acrior incumbens pugnæ vis mutua miſcet
Vulnera, ſic duris feriebant corpora loris.
Ipſe ſed incuſſo Bebrycum dux pectora cæſtu
Neglecta ceruice ferit, ſed tempora plagis
Vtraque bellipotens Pollux immitibus vrget
Aduerſi, & totos defœdat ſanguine vultus.
Iamq; fluens toto calidus de corpore ſudor

Manabat, iamq́; ex magno & de corpore tanto
Exiguus fuit, & tantis vir inutilis armis.
Ipſe animo præſtans, & viribus alta ferebat
Pectora Tyndarides, & membra valẽtia Pollux,
Et color huic melior fulgebat corpore toto.
Qua ratione virum deuicerit omniuoracem,
Nunc age Muſa refer, nam tu dea ſingula noſti.
Ipſe aliis ex te poſſum percepta referre,
Quæq́; placent tibi, quæq́; tibi memoranda videntur.
Eloquor: ipſe igitur magnũ & memorabile factũ
Aedere percupiens Amycus, læuáque prehenſam
Læuam Pollucis tenuit, ſed corporis artus
Ingentes latere à dextro ferus extulit, & ſe
Obliquum obiiciens validos ſurgebat in ictus.
At Pollux caput elabens ſubtraxit, & inter
Luctandum cæſtus in læuum tempus adegit,
Afflixitq́; graui percuſſum vulnere, donec
Contuſo niger efflueret de corpore ſanguis.
Verbera dehinc repetita Amyci clamantis in ora
Ingeſſit, malis dentes ſonuere reuulſi.
Nec modus oppreſſæ faciei infligere plagas,
Donec luxatæ fracta compagine malæ
Conciderant: iam quantus erat, quantúſq́; ſupino
Corpore planxit humũ penè exanimatus, vtraſq́;
Extendens cum voce manus renuente laborem
Amplius, & ſubito victum certamine faſſa,

Nam

Nam prope erat duræ confinia pallida mortis,
Nec tamẽ indignum quicquam, nec labe notandũ
(Quãuis victor) in hũc patraſti maxime Pollux.
Ipſe ſed æquorei per cœrula regna parentis
Iurauit, ſacro Neptunia numina voto
Teſtatus, ſeſe hoſpitibus non amplius vllis
Iniuſtum fore, non vllis in rebus iniquum.
Hactenus hæc igitur de te rex inclyte Pollux,
Déque tuis cecini laudes virtutibus iſtas.
Nunc te magne canã ſimul & tua prælia Caſtor
Tyndarida, qui flectis equos, qui dirigis haſtam
Quolibet, ærato pectus thorace coruſcans.
Tyndaridæ gemini geminas rapuere puellas,
Leucippo genitas geniti Ioue, quos duo curſu
Ponè ſequebantur fratres Apharcia proles.
Leucippus quibus has deſponderat antè puellas,
Acre tuens Lynceus, & bello fortior Idas,
Qui poſtquam ad tumulum vitali lumine caſſi
Concurrere Apharei, rapidis de curribus ambo
Deſiliunt, clypeiſq; cauis, & grandibus haſtis
Membra graues, acuunt in mutua prælia vires.
Hic nitida Caſtor galea caua tempora tectus
Alloquitur fratres magno clamore coæuos,
Quis furor ò veſani, animis & pectore cæci,
Impia crudeles armare in prælia dextras?
Cur aliena nouo petitis connubia raptu?
Cur tam difficiles? cur tam ſine moribus eſtis

 Humanis?

Humanis? cur infertis fera bella? quid enſes
In manibus nudi? nobis Leucippus habendas
Tradidit ipſe ſuas æterna in fœdera natas,
Quas nuptas nobis prius omnibus eſſe futuras,
Iure ratum fecit iurando turpiter ipſi
Et præter ius fáſque alieni fœdera lecti
Turbantes mulíſque virum bubúſque paratis,
Atque aliis rebus malè corrupiſtis amicum,
Atque hæc furati connubia friuola habetis
Muneribus: quoties verò hæc præſentibus ipſis
Ipſe egomet dixi vobis, non vana & inepta
Garrulitate loquax? non hoc heroes amici
Vos decet, iſta viris non ſunt accommoda magnis
Munera, deſpondere ſibi, & vi ducere nuptas
Quæ ſponſos habeant ſibi iam cum dote paratos,
Et Sparte populoſa, & equis memorabilis Elis,
Et præſtans ouibus regio plena Arcados oræ
Meſſenéque potens, & Acheia diues, & Argi,
Et quæ Siſyphiæ ſunt litera iuncta Corintho.
Innumerabilibus ſunt hæc loca plena puellis,
Nec naturæ opibus, nec nobilitatis egenis,
Nec virtute animi, quarum ſit copia vobis
Ducere quas libeat, vobis quo nomine plures
Eſſe velint ſoceri, vos & veſtríque parentes,
Et patrius longo proauorum ex ordine ſanguis,
Aequatis meritis heroas laudibus omnes
Præcipuo decore inſignes, nunc illud amici

Deſinite,

Deſinite, & noſtris precibus permittite iuſtum
Coniugium, vobis aliud nos inueniemus.
Talia multa quidem vobis, & plura loquebar,
In mare ſed celeres rapuerunt omnia venti,
Nulláque inutilibus parta eſt mihi gratia verbis.
Vobis nanque ferum eſt & inexorabile pectus.
Sed vel adhuc monitis parete ſalubribus ambo,
Præcipuè nobis patrueles ſanguine iuncti.
Quòd ſi fortè magis bellum lacrymabile cordi eſt,
Et diſcernentes odium crudele neceſſe eſt
Tingere manantes defluxu ſanguinis haſtas,
Fraterno Pollux iunctus mihi ſanguine, & Idas
Innocuas belli dextras à clade tenebunt.
Nos duo, tu Lynceus, ego Caſtor, nempe minores
Qui natu ſumus, aſſumptis pugnabimus armis,
Ne nimio doleant noſtri mœrore parentes:
Ex vna ſatis eſſe domo ſi concidat vnus
Quis dubitet? reliqui ſociis iucunda parabunt
Gaudia, próque neci miſſis optata tenebunt
Cõnubia, & dulces celebrabunt inde Hymenæos.
Nos decet exiguo magnum diſcrimine bellum
Effugere. his dictis tacuit: quæ dixerat autem
Non paſſurus erat Deus irrita dicta futura.
Illi igitur natu maiores arma reponunt
Ex humeris in humum iacientes, inde minores
Proſiliunt: primùm proles Aphareia Lynceus,
Oblongum quatiens clypei ſub tegmine telum.

Nec

Nec minus ingentem generoſis viribus haſtam
Impiger arripuit Caſtor: tum vertice ſummo
Ambobus capitum criſtæ micuere comantes,
Principiò vtentes haſtis grauioribus omni
Arte laborabant, obſeruabántque notantes,
Si qua parte cutem poſſent contingere nudam.
Sed prius inflicto quàm quiſquam vulnere læſus
Ingemeret, ſummo extremi ſub acumine ferri
Confractæ cecidere haſtæ, duriſq; refixæ
In clypeis hæſere: truces tum protinus enſes
Vaginis rapuere, iterum per mutua cædem
Vulnera tentātes: pugnæ mora nulla petitæ
Fiebat, ſed adeſt ſæui iam libera Martis
Copia, ſæpe ferox Apharidæ afflixit equina
Tyndarides galeam criſta à ceruice comantem.
Contudit & multo ſpacioſum verbere ſcutum.
Multa quoque & Lynceus oculis inſignis acutis
Cominus enſe petens in Caſtora torſit, & illi
Perſtrinxit rigido conum mucrone rubentem.
Illius afflixit ſummam tum denique palmam
Caſtor, & è manibus gladium portantis acutum
Excuſſit, læuúmque pedem ſubduxit. at ille
Protinus elabíque fuga atque euadere tentat
Ad patris alta ſui monumenta, vbi belliger Idas
Adſiſtens conſanguineis ſpectabat in armis
Inter ſe certare viros. ſed protinus illum
Adſequitur, ferróque ruens transfigit acuto

Per medium latus, & medij per lubrica ventris
Viſcera. at ille cadens nutanti poplite terram
Contigit, atque ipſi circum cana tempora ſomnus
Ferreus incubuit, lethæam lumina noctem
Clauſa trahunt. ſed et haud aliū fuit amplius il-
Ad patrios viſura focos dulcéſque penates (lum
Laocooſſa parens Hymenæia ſacra parantem.
Nam patris è tumulo extantem Meſſenius Idas
Corripiens ſtatuam fuit emiſſurus in hoſtem
Autorem necis, atque vlturus funera Lyncei.
Sed tulit auxilium correpto Iuppiter illi
Marmore decuſſo è manibus, tum fulminis ipſum
Ignibus exuſtum violentis perdidit Idam.
Pectora ſic bello fortiſsima Tyndaridarum
Impetere haud facile eſt, fortes è fortibus ipſos
Victoréſque ſatos, vos ò clariſsima Ledæ
Progenies ſaluete, meiſque ante omnia laudem
Verſibus aſpirate bonam, quicunque poetæ
Muſica ſacra colunt, iſto ſunt nomine chari
Tyndaridis Helenæq; aliiſque heroibus, altum
Quicunque euertere potentibus Ilion armis,
Auxiliúmque tibi iuſtum Menelae tulerunt.
Aeternum decus ò reges & nomina vobis
Immortalia perfecit diuinus Homerus,
Dū canit atq; vrbem Priami nauéſque Pelaſgas,
Iliacas ſimul pugnas, dum laudat Achillem
Infractam belli turrim, ſed & hæc ego vobis
Carmina,

Carmina, Muſarum blandiſsima munera, canto.
Qualia & hæ præſtant, & fert mea parua facultas,
Talia ſponte fero, pulcherrima munera magnis
Carmina ſunt, nec honor diis carmine gratior vllus.

THEOCRITI ERASTES.
Eidyllion XXVIII.

VIr fuit in durum quidam reſolutus amorem
Totus, & inſano flammæ Cythareidos æſtu
Perditus. hic puerum formæ præſtantis amabat,
Verùm difficilem, nec ſæuo in pectore formæ
Reſpondente animo. miſerũ nanque odit amantẽ,
Et neque curabat, ſæuum neque nouit amorem
Quis ſit, quámque potens Deus, & quæ vulnera quantis
Viribus infligat, quàm ſpicula figat acerba
In pueros. ſic indomitus fuit ille puellus
Omnibus in verbis, atque in congreſsibus, & nec
Vlla aderant miſero nimiæ ſolatia flammæ.
Non qui formoſo nitor effulgebat ab ore,
Non iubar ex oculis niueáque à fronte renidens,
Mellea non roſeum referentia mâla colorem,
Sermo refrigerium nullus, non grata ferebant
Oſcula, quin diro ſic contabeſceret æſtu.

Sicut enim fera ſylueſtris, quam cura ſagacis
Venatoris agit, ſuſpectum præcauet hoſtem.
Sic puer ille virum fugiebat & odit amantem,
Ac velut indignum patiens quid percitus atra
Bile ferebatur, facieſque ſimillima bili
Palluit, attenuabantur labra. floridus ipſo
Fugit ab ore color, toruúmque tuentia quandam
Lumina vim præ ſe turbata mente ferebant.
Corporis illa tamen ſpecies indigna ſuperbi
Sic quoque contẽptum magis exacuebat amorem.
Tandem non vt amans lacrymas emiſit inanes,
Sed pueri veniens ad limina flebat amati,
Veſtibulóque iacens dedit oſcula poſtibus atris,
Extrema miſerum teſtatus voce dolorem:
Dure puer, quem crudeles peperere leænæ,
Saxee ſæue puer, nec amari digne, tibi iſthæc
Vltima dona ferens veni, quo guttura frangam
Feralem laqueum, non amplius inde videbis
Triſtibus iratum fatis puer improbe apud te:
Sed vadam funeſta petens loca protinus, in quæ
Tu me condemnas, qua fertur amantibus eſſe
Communis via, qua Lethe fluit alta furori
Inducens obliuia. ſed licet hanc ego totam
Epotem, non hæc deſideria extinguantur,
Et nunc extrema tua limina voce ſaluto.
Non equidem ignarus quid ſit poſt iſta futurum.
Et roſa formoſa eſt, ſed tempore marcet & aret.

Formoſæ

Formoſa & violæ verni ſub ſydere ſolis,
Sed citò conteritur flos, & nitor ille ſeneſcit.
Candida ſunt etiam per amœnas lilia valles,
Sed citò marceſcũt, & quæ modò candida nix eſt,
Tabeſcit, moritúrque breui liquefacta ſub æſtu.
Et puer eſt primis formoſus & vtilis annis,
Sed manet exigui viuens breue temporis æuum.
Tẽpus & hoc veniet quondã, quo tu quoq; amabis
Dura cupidineo præcordia ſaucius igni,
Et miſer ingratos heu multum flebis amores.
Nunc tamen extremũ hoc miſero da munus amãti
Dulce precor, quando egrediens hæc limina, celſa
De trabe ſuſpenſum me videris vltima paſſum,
Te propter, ne prætereas, ſed ſiſte parumper,
Et fleto modicum lacrymas è lumine fundens,
A laqueo me ſolue, tuóque è corpore veſtes
Iniice, & abſcõdẽs tege me, ſed & oſcula demum
Grata fer exanimi, & quæ viuo ſæpe negaras
Gratificare mori per te formoſe coacto,
Sed neque me timeas, non poſſum viuere, non ſi
Conciliatus ames me totus, & oſcula iungas.
At tumulum mihi conde meũ qui cõdat amorem.
Quem ſi forte adeas, ter ab imo pectore clama:
Dulcis amice iaces. quòd ſi non forte graueris,
Hoc quoque ſucclama, bonus eſt mihi raptus amicus.
Et breue conciſis inſcribe epigramma figuris,

Verſibus

Verſibus exactum tibi quod ſignabo duobus,
Hunc amor extinxit,ne tranſgrediare viator,
Siſte pedes,& dic,durum eſt ſortitus amicum.
Hæc fatus,lapidem capiens in limine fixit
Terribilem medio,tum funem triſtia clamans
Nexuit,& collo laqueum circundedit atrum.
Atque ita deuoluit ſellam qua conſtitit aptans
Colla truci laqueo morientia,iámque pependit
Mortuus,at foribus poſtquam puer exit apertis,
Et videt ante ſuum limen pendere necatum
Sponte virum,nihil eſt fato commotus acerbo,
Nec fleuit miſeranda nouæ ſpectacula mortis,
Sed miſero veſtes in funere polluit ipſas,
Quas habuit,deinde ad certamina gymnica tendens,
Et magis his etiam iucunda lauacra petebat.
Venit & ad diuum,cuius modo numina facto
Læſerat audaci,ſtabat pede factus ab imo
Marmoreus iuuenum ſuper vda lauacra Cupido,
Continuò ſtatuam Deus impulit.illa ſuperbi
In caput incubuit iuuenis,preſſitq; iacentem.
Ille breuem rubro vitam cum ſanguine fundens,
Verba dedit,lingua vix hac moriente loquutus,
Aequanimi periit oſor amoris,viuite amantes,
Et ſocios adamate Deus videt omnia iudex.

THEOCRITI FISTVLA.
Eidyllion XXIX.

Fiſtula

Primus verſus Myurus eſt, non Hexameter, vt quidam putant.

Fiſtula es, ipſa tibi inſpirat ſapientia melos.
Neminis ò coniux longi genitrix Ptolemæi,
Nutricis celerem hoſtipatris genuiſti actorem.
Non cornutum illum nutritum taurigenis,
Sed quem linquis onuſtum vmbone grauis clypei.
Quémque biformem Geryones amor vſſerat,
Virginis aeriæ Meropis genere æditæ.
Qui Muſæ obtulit hulcera florigeræ,
Suauia amoris cordis ab igne ſui.
Per quem fracta auicidæ conſona,
Et tyriæ iacet alta potentia.
Nunc animam bona perigerum,
Cui Paris affert Simichides.
Gratum opus ò viricalca
Lydæ flamma puellæ.
Furigena abſque patre
O Solidungule aue.
Dulcéque canta
Virgine muta,
Calliopa
Occulta.

THEOCRITI IN MORtuum Adonim.

Eidyllion XXX.

ADoniden Cytherea
Vt vidit interemptum,
Nupérque purpurantes

Genas

Genas colore fœdum,
Et illi tum cruore
Nigerrimo capillum,
Cupidines vocauit,
Et iuſsit vt vocati
Suem ferum ſibi ipſi
Adducerent prehenſum.
Qui iuſſa proſequentes
Mox luſtra peruolarunt
Horrentis alta ſyluæ,
Triſtémque & imbecillem
Suem graue ligârunt
Rigore vinculorum.
Alius trahebat autem
Laqueo truci reuinctum.
Hic terga verberabat,
Et arcubúſque & ipſum
Vrentibus ſagittis.
Et ibat ille triſtis,
Veneris quidem timebat
Superba iuſſa duræ.
Cui dixit ipſa poſtquam
Conſpexit eſſe captum:
Quid peſsima ò ferarum,
Túne hoc femur decorum,
Meúm ne tu puellum
Inſana vulneraſti?

Cui ſic recepit ille,
Te diua Cypris, ipſum
Per & tuum puellum,
Per hæc & ipſa iuro,
Quæ vincla me coarctant,
Item per hos amores
Qui me tulere captum,
Læſiſſe non volebam
Quem nunc doles puellum,
Iniqua fata paſſum.
Sed vt decora vidi
Labra & vultus honeſti
Pulcherrimum nitorem
Statuam ratus deorum
Fuiſſe perpolitam,
Flammæ nocentis hauſi
Quo ſubruebar ignem.
Quem non ferens, vt illi
Nudum femur volebam
Inſanus oſculari,
Illi ſed innocenti
Miſer & mihi nocebam.
Hos nunc Venus prophanos
Puni, recide dentes
Superfluos: quid autem
Fero amplius? ſed hæc ſi
Satis ampla pœna non eſt,

Et ipſa labra puni
Hæc: illius querentis
Venus miſera iuſsit
Amoribus proteruis
Vt vincla dura ſoluant,
Et liberent ligatum.
Qui mitis inde ſyluam
Nunquam ſubiuit altam,
Sed ignibus propinquans
Suum nocentem amorem
Incendit & peruſsit.

THEOCRITI HERCVLIſcus. Eidyllion XXXI.

QVinque bis Alciden menſes ætatis habētem
Alcmene Mideatis, & vna nocte minorem
Iphiclum, quandoque lauans ac lacti-bus implens
Ambos impoſuit clypeo, quem fortis ahenum
Amphitryon Pterelæ, ſcutū haud ignobile quondam
Eripuit cæſo, capita hinc puerilia tangens,
Sic pueros affata ſuos eſt prouida mater,
Claudite nunc oculos, dulcémque capeſsite ſomnum
Infantes animæq́; meæ, dormite beati,
Euigilate iterum venturæ lucis ad ortum.

Hæc vbi dixiſſet, velut incunabula leni
Verſabat motu clypeum, tunc mollior illis
Obrepſit ſomnus. Sed adacto tempore poſtquam
Frigida iam mediam voluebant ſydera noctem,
Humentémque poli ſtabat Borealis ad arcton
Enſifer, & magnos humeros monſtrabat Orion,
Tunc meditata dolos furiis exercita Iuno,
Horrentes ſquamis duo peſſima monſtra dracones
Cæruleis immiſit, at illi limine ab ipſo
Plana pauimenti verrunt loca, nigra trahentes
Corpora, ſanguineos oculis ſpirantibus ignes,
Membra voraturi ceu protinus Herculis ibant,
Triſte minabundo ſpargentes rore venenum.
Iámque propinquabant pueris, vibrantibus ora
Sibila lambentes linguis, Ioue cuncta vidente.
Excutiebantur ſomno Mideatide nati
Alcmena: tum lux viſa eſt inſueta per omnem
Effulgere domum: poſtquam tunc vidit in ipſo
Serpentes clypeo, dentéſque horrore tremendos,
Aſpexit, mox Iphiclus puerilia multo
Frigidus oſſa metu vagitus ædidit, altis
Diſiiciens pedibus villoſæ tegmina veſtis,
Tãquã qui cuperet fugere atq; euadere ab hoſte.
At puer Alcides nihilo conterritus, ambas
Extenditq; manus, anguéſq; prehendit, & vrgens
Pugníſq; & grauibus connectit guttura vinclis
Plurima qua tetri ſunt ſemina parte veneni,

Quos etiam ſuperi oderunt. ſerpentibus atris.
Illi autem crebro repetita volumina circum
Nectebant puerum, paulò antè in luminis auras
Progenitum ſuperas, & adhuc lactentia labris
Vbera ſugentem, neque ſub nutrice gementem.
Mox iterum paſſo diſſoluunt corpore gyros:
Nanque fatigati ſpinas, euadere quærunt
Vincula, quæ nimio iam dura labore ferebant.
Audiit Alcmene clamorem ac territa primum
Conſurgit, talíque virum ſermone fatigans:
Surge ait, Amphitryon, nám ne timor anxius vrget
Surge age, nec pedibus circundare ſandala cures.
Num ne audis pueros? quàm clamat iunior autem.
Nonne vides intempeſta quia nocte refulgent
Luce noua claráque hæc tota cubilia, nõdum
Quum tamen vlla dies croceos detexerit ortus.
In noſtram noua monſtra domum venere: quod adſit
Eſt aliquid mihi crede nouum. ſic dixit. at illi
Moriger Amphitryon conſueta cubilia liquit,
Artificíque manu factum prorupit ad enſem
Appenſum clauo, quem cedrina ſponda tenebat.
Tunc primum zonæ pulcherrima cingula nuper
Contextæ petit, inde manu properante prehendit
Vaginam nigræ graue opus de ſtipite Loti.

Tunc ingens thalamus caligine rurſus opaca,
Et multum tenebris oppletus inhorruit atris.
Hic multum famulos efflantes pectore ſomnum
Ipſe vocans, afferre focis iubet ocyus ignem.
Surgite, ferte citi, foribúſque repagula apertis
Deiicite, ò operum patientes, hactenus ille
Clamabat: propere lychnis ardentibus illi
Accurrunt: iam parte domus properantibus omni
Plena fuit ſeruis, iam clara in luce videntes
Exiguis manibus duo frigida monſtra tenentem
Alciden puerum, tum læta voce ſonabant.
Ille autem dextra ſerpentia monſtra prehendens
Extulit, atque manu verſabat in Amphitryonem
Altius, exultans, ridens, & morte grauatos
Ante pedes patris abiecit quos vicerat angues.
Ipſa ſinu rapit Iphiclum fidiſſima mater,
Exanguem ſiccúmque metu: nec ſecius aufert
Amphitryon alium ſub tegmine veſtis ouillæ
Inuoluens puerum, ſolitíque cubilia lecti
Tum repetens, placidi reminiſcitur ocia ſomni.
Et iam tempus erat, dilucula proxima galli
Concinuere alacres, terna vice vera loquentem
Omnia Tyreſiam vatem vocat anxia mater,
Exponensq; noui caſus miracla, iubebat
Dicere, quid tali portendant numina monſtro.
Dic, ait, ò vates, nec ſit pudor ædere, quicquid
Vel ſi triſte etiam, denunciat ira deorum.

Nec tege quicquid erit: nec enim ex mortalibus vlli
Effugere eſt quæcunque deæ fatalia nerunt
Fila ſuum certo carpentes ſtamine fuſum.
Nunc tamen hæc vates doceo te cuncta ſcientem.
Hactenus Alcmene, cui talia reddidit ille:
Felix prole bona ſanguis clariſſime Perſei
Fide animo mulier: per enim mihi dulcia quondam
Lumina, nunc cæca caligine perdita, iuro,
Inter Achciadas viuet tua fama puellas.
E quibus innumeræ quondam data penſa trahentes,
Per totos tua facta dies laudéſque ſonabunt.
Ipſa eris Argiuæ decus & reuerentia famæ.
Talis in aſtriferum quondã aſcenſurus olympum
Eſt tuus iſte puer, talis vir in orbe futurus
Heros magnanimus robuſto pectore fortis,
Cui totum cedent animalia cuncta per orbem,
Omnes atque viri tanta virtute minores.
Huic fato bis ſex reſtat ſuperare labores,
Inde domos Iouis ingrediens habitabit olympum
Quicquid erit mortale feret Trachinius ignis.
Ille etiam ſuperum fiet gener: hic erit infans,
Quem nunc hi rabido morſu petiere dracones.
Hic erit illuſtris totum virtute per orbem.
Illa dies aderit quando lupus acer in altis

Conſpiciens ceruam recubare cubilibus olim
Non volet appetere, aut atroci lædere morſu.
Verum age nunc curato,intus tibi lucidus ignis
Ardeat aſpalathi de lignis,aut paliuri,
Aut ſpinoſa rubi concidite ligna virentis,
Aut etiam ſicci quod ventus mouit Acherdi.
His dein ſubiectos lignis incende dracones
Tempore quo noctis puerum venere volentes
Occidere: hinc cineres ſub primum ſyderis ortum
Colligat, & fluuii ferat ad vada proxima riui
Vna miniſtrarum,ventiq; ad flabra ſecundi
Spargat arenoſis petris,non ipſa retrorſum
Reſpiciens properè redeat: tum ſulphure puro
Hanc primum luſtrate domum,ramóque virenti
Rite coronatā et miſtam ſale ſapargite lympham
Et facitote Ioui porco mare ſacra ſupremo.
Sic veſtris proprios vincetis viribus hoſtes.
Dixit conuerſusq; in ſella adſedit eburna
Tyreſias,multis grauis & iam debilis annis.
At puer Argiui qui filius Amphitryonis
Creditus eſt,vt planta recens adoleſcit in agro
Vbere,& aerias creſcendo ſurgit in auras,
Creſcebat ſub matre ſuos nutritus in annos.
Litterulas puerum docuit Linus,inclyta Phœbi
Progenies,vigil & curis,atque impiger heros
Robuſtum neruis intendere fortibus arcum
Eurytus ex magnæ genitus patre diuite terræ.

Sed canere & manibus citharam pulſare coronã
Dicitur oſtendiſſe Philamonides Eumolpus.
Atquæ diuitibus certamina cunque ſub Argis
Commouere viri plantis pernicibus acres,
Quáſque palæſtritæ luctatoréſque tanaces,
Et ſua qui crudo committunt robora cæſtu,
Inuenere artes, apud Harpalycum Phanopea
Mercurio genitum dedicit, quem nemo ferebat,
Ne per longa quidem procul interualla locorum
Aſpiciens, duro in certamine, tam fuit hirto
Denſa ſupercilio metuendæ frontis imago.
Sed coniungere equos curru vertente rotarum
Ad metam radios & campi tuta tenente
Amphitryon puerũ ſapiens, & ad omnia prõptus
Ipſemet edocuit: nanque ipſi plurima palmæ
Multiplicis, ſeruata domi ſtant præmia, currus
Olim victorem magna cum laude ſequuti.
Tunc quoque qui ſtabant infractis axibus illi
Mœnia ad æripedũ gregibus præſtantis equorum
Argeos, abſque illis longo iam tempore loris.
At longas torquere haſtas, robuſtáque latis
Terga tegi clypeis, gladiorum ferre labores,
Concertare viris, aciem diſponere, cautas
Occulere inſidias, turmas educere in hoſtem,
Hortari poſſe, edocuit fortiſſimus armis
Caſtor eques, qui venit equeſtribus exul ab Argis
Mœnia quum Tydeus iam tunc Argiua teneret,

Adraſto

Adraſto cedente locum ſortémque paternam.
Viniferúmque ſolum: quo tempore non fuit alter
Tot claros inter virtute heroas & armis
Huic profugo ſimilis, donec tulit integer illum.
Sanguis, & ætatem non carperet ægra ſenectus.
At ſic inſtituit puerum fidiſſima mater,
Illius vt ſemper coniuncta cubilia patris
Hærerent thalamis, cui multum grata leonis
Pellis erat lectus: conſuetæ fercula cœnæ,
Ignibus aſſa caro, atque ingenti pondere panis
Doricus, appoſiti depromptus ab ore caniſtri,
Qui ſaturare etiam poſſit foſſoris inanem
Ingluuiem, cludiſq; diurnæ tempore lucis.
Et paucis contentus erat, nec prorſus ab vlla
Arte laboratas veſtes, taléſque ferebat
Quales vix genuum media internodia tangant.

Hactenus quidē Theocritus. Deeſt enim præſenti Eidyllio finis, quem Ioachimus Camerarius Græcis verſibus à ſe deſcriptum adiecit.

Καδδ' ὄρε' οὐ πάμπαν χωρὶς ῥοπαλοῖο μετ' ἄγραν
πτωκῶν ἠδ' ἐλάφων καὶ λυγκῶν αἰολοδέρμων
ἕρπε Διὸς μικκὸς μὲν ἔτ' ὢν παῖς, ἀλλὰ μέγιστος
ἰσσόμενος, πόκα τ' οἰσόμενος μέγαν οὐρανὸν ὤμοις.

οὐ γὰρ

οὐ γάρ οἱ ὠπόλλων πω τόξα καὶ ἀνὰ βέλεμνα
δῶκε φορῆν' ἑνὸς ἐκ ἡμετήρος ἐόντι ἀδελφῷ.
ζανὸς ὃς ἦλθεν ὑφ' ἓν θνατᾶ λέχος ἀμφιτρίωνος
ὅτε σάνιος νομᾶν. οἷος τ' ἦν πάντοθεν ἶσον
εἰδόμενον πυρὶ λαμπομένῳ, κἄστρων ἀμαρυγαῖς
ἡφαίστων φίλα δῶρ' ἐχθροῖς πρὸ ἰόντος ἀφ' ἥρος,
ᾧ ἔνι πάντα τέτυχθ' ὅσ' ἐπὶ χθονὶ γίγνεται ἔργα
ἀνθρώπων θαλίαι τε καὶ αὖ πολέμοιο κυδοιμοί.
ζῶά τε καὶ φοβεραὶ κεφαλαὶ ποίλων δρακόντων.
ᾧ δ' ἦν ἡ λίμνη πρεσβείας ἀμφιτρίτης,
ᾧ δὲ θεῶν μακάρων ἱερὸς κατ' ὄλυμπον ὅμιλος
τῷ πισυνὸς ὁ κύκνον ἀρήϊον υἱὸν ἔπεφνε
αὐτῷ τ' οὔτασε μηρὸν ἄρηος τείχεσι πλάτου.
χ' οὕτω μὲν διὸς υἱὸς κ' εὐσφύρου ἠλεκτρυώνης
ἁλικίης ὄφρ' ἄνθος ἐπ' ἀγλαοῦ ἴσδε προσώπου,

θηβαίου

θηβαῖον κατὰ δῶμα φίλης ὑπὸ γούνασι μα-
τρὸς
ἐτρέφετ' ἐνθαλίῃ κἄμφω μάλ' ἔτερπε γονῆας
ἤδη δ' οὖν χλοεροῖς ἐπικάτδεχε θριξὶ γένειον,
ἀκμάζοντος ἐκείνου. ὃ δ' αὖ ἐς δῆριν ἄρηος
φοίτα, ἀνδρείοισιν μεμαώς, χ' ἥρωσι μάχεσθαι
καὶ θῆρσ' ὑλοτρόφοις ἀρίστοις φοβεροῖς τελέ-
ουσι.
ἀλλ' ὅτ' οὖν γήρασκ' ἥρως παῖς ἀλκαίοιο
μητρὸς ὃς ἔσχε γάμους βίης ἡρακλείης.
δὴ τότ' ἐπ' εὐρυσθῆος ἐπέμπετ' ἀγῶνας ἀ-
νάγκῃ,
ἥ γ' οἱ γειναμένῳ ἅμ' ἐφήψατο, ζεὺς ὁ πόχ'
ἥρης
ἐξαπατῆ εὐρυσθεῖ ἁπάντων ὤμοσ' ἀνάξειν
τῶν αὐτοῦ γενεῆς ἀμφικτυόνων βασιλήων,
ἔνθ' ὁ δὲ τὸν νεμεαῖον ἑλὼν σύλησε λέοντα
δέρμα τε ἀμφιτιθεὶς δεινοῖσ' ἤρξατ' ἀέθλους
ὅσσους εὐρυσθεύς ἐπέτελλ' ὑπὸ ῥηνορέῃσι.
αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μικκὸν ὑμνήσας ἀμφιτρύωνος
παῖδα κικλησκόμενον κρείττους ἔτι μνήσομ'
ἀοιδῆς. Hos ita vertimus.

Venator vero montes ſyluáſque peragrans,
Haud vnquam ſine fuſte feras ſectatus agebat,
Aut timidas ceruas, au pictos corpora lyncas.
Tunc equidem teneris, & adhuc impubibus annis
Filius ille Iouis paruus, ſed & inde futurus
Maximus, atque humeris magnũ laturus olympũ

Nanque illi nondum telis metuendus Apollo,
Ipſe ſuos arcus dederat, celereſque ſagittas,
Quum tamen ipſe etiã patre proditus eſſet eodem
Ex Ioue, qui cum formoſa conſueuerat olim
Alcmena, thalamóſque deus mortalis inibat.
Nec clypeum verſare manu tum robur habebat,
Flammifero lucentem igni, radiiſque micantem
Aſtrorum adſimilem, quem fidus Mulciber illi
Vulcanus dederat, pulcherrima munera, quanuis
Iunonis faber ille inimicæ filius eſſet.
In quo cuncti inerant quos gignit terra labores,
Lætitiæ riſusq; hominum, ſæuíque tumultus
Bellorum & varijs animalia picta figuris
Omnia, ſæuorúmque minacia colla draconum
Atque lacus ſenio venerabilis Amphitrites,
Diuorúmque ſacer cœtus, quos regia cœli
Diues habet, quo fretus ademit Marte creato
Eluctantem animã Cygno, Cygníque parentem
Vulnere conciſo percuſſit in inguine Martem.
Sic Iouis ille quidem & formoſæ filius idem
Electryoniadis, dum flos ætatis ab ipſo
Ore renidebat, primáque virebat in herba
Prima tulit claris nutritus tempora Thebis
In charæ genibus matris, iuueniliter alta
Delectans vtrunque adeò virtute parentem.
Verum vbi iam molli tenues lanugine malæ
Veſtirentur, & in fortes adoleſceret annos,

Tum verò ſtrepitum Martis meditatus & arma
Conſeruiſſe viris,forteſq́; laceſſere bello
Heroas, magnáſque auſus præſumere vires,
Aggrediens vrſasq́; feras ſeuóſque leones,
Et quæcunque colunt altas animalia ſyluas,
Sæpe ſuæ ſolus confecit robore clauæ.
Sed poſtquam Amphitryon ſenio eſt confectus incerti.
Cui coniunx Alcmena fuit, magni inclyta mater
Herculis, ad durum vis hunc Euryſthea fati
Miſit inhumani laturum iuſſa tyranni.
Nanque ea naſcenti puero vis indita fati eſt;
Quum pater ipſe dolo captus Iunonis iniquæ
Iurauit cunctis Euryſthea iura daturum
Regibus ex ſeſe genitis: poſtquam impiger autem
Tergora raptori Nemees detracta leoni
Induit Alcides, duros exinde labores
Suſcipiens, horrenda tulit certamina, quanta
Qualiáque Euryſtheus inuictum ferre iubebat.
Nunc quoniam pueri, qui filius Amphitryonis
Creditus eſſe fuit, celebrauimus Herculis acta,
Carmina dehinc maiore ſono meliora canemus.

Sequenti Eidyllio *principium, ſicut & præcedēti finis deerat, quod & ipſum ab* Ioachimo Ca*merario ſcriptum, atque huc appoſitum eſt.*

HPA.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

Ὑμνήσω τὺ Διὸς παῖς ἀνθρώπων
ταλαέργων
σῶτερ, ὑπ' ἀργαλέαις ὀδύναις
μογερῶς ζωόντων
ὃς προφανεὶς ἔρυσας κατὰ πάσης ἔθνεα
γαίης
ἔκ τ' ἀνδρῶν ἀδίκων ἐκ θηρῶν τ' ἀγριοδαίτων
καὶ πόλὺ ἀναστροφῶν πολυπάμμον' ἐσήλυ-
θες ἅλμη.
ἔνθα δὴ αὐγείης ὑπεριονίδας βασίλευς
ᾧ τόσσ' εἰλίποδές τε βόες καὶ ἴφια μῆλα
ἀμπεδίον βόσκοντο ὡς οὐ ποίη κατάνειν τό
ὥστε νομὰς πλήθει πάσας γίγνεσθαι ἀμαυράς
ταύρων τ' ἠδ' οἴων ἀποδρυφθείσας κατὰ κό-
πρου
ἃ κεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθ' αἴης κρύψασα πρόσωπον.
καὶ τὸ μὲν ἠλιάδας μεγάλην ποτὲ μισθὸν
ὑπέστη
ἂν δέκα θρέμματα πάντα τεῇ βίηφι μερίσσ-
σειν,
ὄφρ' οἱ αὐλείην καὶ ποιμνία μακρὰ κα-
θαίρῃς,
ἀλλ' ὅπως σ' ἀπάτησ' ἐπεὶ τοῦ ἔργον σὺ τε-
λέσσας
τοῦθ' ἅμα αὐγείδης πατέρα προλιπὼν κίε
φυλεύς

ἠέ μοι ἠέ τιν' ἄλλῳ ἔτ' ἀρήσεσθαι οἴω.
νῦν δ' ὡς τὼ ἀφίκανες ἐπεισβὰς ἄλιδα δῖαν
ὄρχομ' ἐρῶν πέφρων, σὺ δέ μ' ἔσθλα δός
ὦ 'γαθὲ δαῖμον.
ἤδη τοι τροιζῆν' ἀγνοῦ λίπε πιτθέος αἶαν,
ἀλκείδας ταῦρον μαραθώνιον ἐξεναρίξας
δέρματι γαυριόων βεμβινήταο λέοντος.
ἄλιδα δ' ἐσαφικὼν μείζους μαστεύετ' ἀέθλους
ἀπέδυε δ' ὅγ' ἐς βασιλῆ' ἴμεν αὐγείην πο-
λυβώτην.
ὡς δ' ἄρα χῶρον ἵκανε βοῶν ἀριθμόντ' ἐνόησε,
ἀλλ' οὐδ' ὡς ψάμμου δίης ἐναλίγκιον ἄλμης
οἷον σκιδναμένης φήμης ἤκουσεν ὅτ' οὗτοι
αὐτοὶ πᾶσ' ἀγέλαι μὲν ἐβόσκοντ' ἦν ἐνὶ χώ-
ρῳ,
ἔνθ' ὁ γέρων ποίμαινε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα
γαυλὸν τεκτήνας, ῥιπὸς ἐν χέρσ' ἅμματα
πλέξας.
τὸν δ' ἄρ' ἰδὼν παῖς ἀλκμήνης μετέειπε πα-
ραστάς,
βωκόλε χαῖρε γέρον, τίνος αἱ βόες; ἁ δέ τε
χῶρα
ἦ ῥάνυ αὐγεία' ὁρόω πολυώνυμον ὄλβον;
τοι δ' ἄρ' ἐγὼ πολὺ πλείω ἔφασκον χρή-
ματ' ἰδησεῖν
παντοίων ἀγαθῶν οἴων τ' αἰγῶν τε βοῶν τε.

αἱ

αἱ δ' ἀγέλ' ἀνδρὸς ἑνὸς τῶν πλείσων ὧδε πλανῶνται. *Nos ita vertimus.*

THEOCRITI HERCVLES Leonicida.

Eidyllion XXXII.

INclyte nubifrago nunc te Ioue nate canemus,
Saluator miſerorum hominum duráſque ferentum
Aerumnas,vel ab iniuſtis quos ſæpe tyrannis,
Aut loca peſtiferis vaſtantibus omnia monſtris,
Ceu præſens aliquis deus æthere miſſus ab alto
Saluaſti,non vna aliqua in regione moratus,
Sed quacunque aliquis vaſti patet angulus orbis
Gentibus afflictis requiem pacémque dediſti.
Qui ditem pecorum quãdoque profectus in Elim
Veniſti,quo tempore regia ſceptra tenebat
Elidis Augeas,cui tot pecorumq́; boúmque
Atque ouium pingues paſcebant millia campos,
Tótque recumbebant virides armenta per herbas,
Vt vix ſufficerent,& paſcua vaſta iacerent
Plurima,& ipſa fimo tellus contecta lateret.
Tunc Hyperionides *ingentia munera pactus,*
Et decimum tibi quodque pecus promiſit, vt eſſet
Hæc tibi virtutis certiſſima præmia merces,
Si ſtabula egeſto purgares tota fimeto.

Verum opere exacto, qua te deceperit arte,
Quoq; modo tecum deſerto patre profectus
Iuerit Augeades Phyleus, aut carmine noſtro,
Aut alio quocunq; olim dicetur opinor.
Nunc vt ad hos ipſos pecoroſam veneris Elim
Dicere conanti faueas precor optime diuum.
Liquerat Alcides terram Trœzenidos oræ,
Sparſus adhuc calido Marathoni ſanguine tauri,
Et robuſta noua Nemeæi pelle leonis
Corpora tecta gerens, peruenit ad Elida, palmam
Et noua maioris quærens certamina pugnæ.
Iamque iter accelerans pecoroſum accedere regem,
In loca peruenit quæſita, immenſaq; vidit
Agmina, ſed non tot numerò quot littus arenas
Continet, vt famæ narranti credidit olim.
Hic ſenior virides paſcens armenta per herbas,
Ruſtica fingebat titubanti pocula dextra,
Molliaq; inductis texebat vimina iuncis.
Hunc vbi conſpexit Mideatidos heroines
Filius, accedens verbis affatur amicis:
Salue annoſe ſenex, cuius regionis in ora?
Cuius & hos fœcunda greges in paſcua ducis?
Nunquid opum fuit hæc Augeæ ſumma beati?
Huic ego plura viro certè prius eſſe putabam
Quàm quæ nunc video caprarum armenta boúmque

Atque

Atque ouium, certè grex hic cuiuslibet eſſe
E vulgo potuit, nec clari diuite cenſu.

Hactenus Ioachimus, ſequentia Theocriti ſunt.

Huic ſenior, quod agebat opus cœptumq; laborem
Omittens, paſtor placido ſic reddidit ore:
Omnia liberius quæcunq; rogaueris hoſpes
Expediam, ſua Mercurio qui compita ſeruat
Munera gratificans: nanq; hunc ex omnibus vnum
Iraſci facilè & multum cœleſtibus aiunt.
Si quis fortè viatorem contemnat, eundo
Cui ſit opus durum pedibus ſuperare laborem.
Non eadem veniunt Augeæ in paſcua regis
Præpingues nitidiq; greges, diuerſaq; ſeruant
Inter ſe loca: nanq; alii naſcentia ripis
Gramina latiflui tondent Eliſuntis ad amnem:
Stant alii ad ſacras Alphei fluminis vndas.
Hi iuga Bupraſii circum pecoroſa vagantur,
Hi verò quos ipſe vides, hæc pabula carpunt.
Non omnes eadem veniunt in ſepta, ſeorſum
Quilibet è gregibus ſtabulãt: & plurima quamuis
Sint armenta gregum, ſua ſunt tamen omnibus illis
Paſcua, ſunt etiam ſemper florentia circum
Depreſſas quas Menius efficit ipſe paludes.
Præterea dulces vltro paſcentibus herbas
Roſcida prata ferunt, riguiſq; vberrima pratis.
Vnde ſuum bobus robur ſuccreſcit & auget

Corpora cornutis, quibus hic à limite dextro
Eſt ſtabulum, quod & ipſe vides nullius egenum
Structuræ, trans vlteriorem fluminis oram,
Qua ſtant perpetua plataniſci fronde comantes,
Et viridis ramos folijs oleaſter inumbrat.
Hic vbi templa tenet ſua paſtoralis Apollo,
Maximus ille deûm: ne tu ignoraueris hoſpes,
Illic ampla ſatis ſunt diuerſoria nobis
Agricolis, qui iuſtitia & probitate tuemur
Diuitias regi immenſas, qui ſemen in agros
Mittimus, & certos per aranda noualia fructus
Quæq; reuerſuro quater euertuntur aratro.
Qui loca ruricula fodimus montana ligone,
Et premimus grauibus noua torcularia prælis,
Quum matura graues vindemia rettulit æſtus,
Tota quidem regio hæc, quam cernis, & omnia circum
Iugera fructifera ditantia meſſe colonos,
Omnes hi nemorum ſaltus, hæc plana vireta
Diuitis Augeæ bona ſunt, hæc omnia prudens
Poßidet Augeas, vſque ad iuga montis aquoſi,
Vſque ſub extremas manantes fontibus arces:
Omnia quæ totis nunquam ceſſanda diebus,
Nos opera exercemus, & arua agroſq; colentes
Eſt æquum facere agricolas dominóque fideles.
Verum age dic, nanque hinc aliquid tibi forſitan hoſpes

Vtilitatis

Vtilitatis erit,quibus huc iam rebus egenis
Veniſti?num ne Augean? an forte requiris
Illius è famulis aliquem?quicunque ſit ille,
Ipſe tibi haud dubiè quo nomine,qua facie ſit
Dixero:nanq; hominũ te degenere eſſe malorum
Haud puto,qui ve malos inter ſis natus, vt iſthæc
Forma decens & honeſta ſatis teſtatur, & ipſum
Haud ſcio an hoc rectè dubitem, tales ne deorum
Sunt pueri, ſi ſint pueris hominum collati.
Huic ita reſpondens natus Ioue reddidit heros:
Augean certè ò ſenior,qui regnat Epeis,
Cauſa viæ fuit, vt videam: mihi nanq; neceſſe eſt
Conueniſſe virum:quòd ſi nunc ciuibus ille
Præſidet & populum curans æqualia iura
Tractat in vrbe manens,tu me deducere manda
E ſeruis aliquem,qui de ſenioribus agros
Hos colat,atque opera ſit non fallente miniſter,
Qui queat atque audire loqui opportuna volentem,
Atque ſimul iucunda & cognoſcenda referre.
Nanque alias alij norunt res munere diuum,
Huic ſenior tali reſpondens voce profatur:
Non ſine conſilio,non huc ſine numine diuum
Veniſti,tam cuncta tibi ſunt protinus hoſpes
Queis opus eſt, perfecta: equidem Phœbeia proles
Augeas comitante ſuo pater huc quoque Phileo
Venit heri,cauſiſq; aliis atque vrbe relicta

Inſpecturus opes, quas ex tot pinguibus agris
Poßidet innumeras, vt regibus eſſe videtur
Sanior & ſeruata domus curantibus ipſis.
Sed nūc tēpus adeſt, vt nos properemus ad ipſum.
Ipſe ego præcedens te ad noſtra bouilia ducam,
Haud dubiè regem nos inueniemus in illis.
Hæc fatus præcedebat, duxitq́; ſequentem,
Multa animo ſecum ipſe mouēs, quum fulua leonis
Tergora conſpiceret, grandiſq́; inſueta pharetræ
Pondera, veniſſet quibus hic nouus hoſpes ab oris.
Iamq́; rogaturus quæ mirabatur ab ipſo,
Continuit vocem, conceptaq́; verba repreßit.
Hoc quoque formidans properantē vocibus ipſum
Compellare virum, non apto tempore dictis.
Non etenim facile eſt alienæ noſcere mentis
Conſilia, & tacito quid pectore ſentiat alter.
Ergo propinquantes ſtabulis, ad ſepta locati
Cognouere canes, quòd odorem nare ſagaci,
Aure pedum ſtrepitus ſenſere. vtriuſq́; ſubinde
Vaſtos horriſona latratus voce dederunt,
Hinc aliunde alius magno incurrere tumultu
In Ioue progenitum, coram ſene procumbentes
In primos iacuere pedes, caudaſq́; mouebant
Sicut adulantes blandi: tum denique ſaxis
Arreptis ab humo retro fugere ipſe coegit,
Adÿciensq́; minas terrebat voce manúque,
Atque ita latrantum veſana coercuit ora.

Lætus

Lætus ob hoc animo ſtabuli quòd ſepta tenerent
Seſe non præſente, ſimul: proh Iuppiter, inquit,
Quale hoc eſſe animal ſuperi voluere, ſimúlque
Viuere cum miſeris mortalibus? vt ſapit autem?
Quòd ſi plus etiam forte hoc rationis haberet,
Vt ſciret quibus iraſci, quibus eſſe benignum
Conueniat, non quiſquam adeò contendat honori
Quadrupedum: nunc iracũdum hoc, & nimis acri
Bile tumet, facilíque eſt irritabile motu.
Dixit, & ad ſtabulum pariter venere profecti.
Flexerat igniuomos prono temone iugales
Phœbus, Atlantiaci ſubituros æquoris vndas,
Tempora deciduæ ducens extrema diei:
Protinus herboſi linquentes gramina campi,
Innumeri venere greges ſtabula illa petentes,
Lanigerarum ouium, & magnorum plena iuuencûm
Corpora, quæ numero nequeas comprendere, poſtquam
Poſt alios alij ſubiere, nec agminis vllus
Finis erat, denſuśq; oculis apparuit ordo.
Non ſecus ac nubes grauidæ cœleſtibus vndis,
Sæpe alias aliæ pellunt: primíſque ſequentes
Succedunt, quas ſiue Noti, ſiue impetus vrget
Threicii Boreæ, quarum numerúmve modúmve
Haudquaquã expedias, tam nubila plurima vẽti
Conuoluunt, aliiſq; alia impedientibus arcent.

Talis agens armenta fuit præpinguia paſtor,
Innumeróſque greges, quibus omnis campus, & omnis
Implebatur ager, nec erant loca nuda viarum
Præ turba veniente boum: mugitibus arua
Lata reſultabant, ſpacioſas grandia caulas
Implerunt armenta, ſuis in ouilibus agnæ
Stabant incluſæ: ſed erat labor improbus intus
Nec quiſquam ceſſabat, opus qui poſſet agendo
Exercere aliquod: funes & vincula vaccæ
Inijciens alius pedibus mulgebat adhærens,
Matribus ille ſuis lactentes ſubijcit agnas,
Aut vitulos auidè dulci de lacte bibentes.
Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat,
Ille noui preßit coitura coagula lactis.
A vaccis alius tauros abduxit, & intro
Compulit: Augeas vero bubilia tota
Circumiens opulentum admirabatur honorem.
Cum nato ſimul & multa virtute beato
Amphitryoniade, regi teſtante ſuperbas
Diuitias, verum inſuperabile pectus habente,
Infractūq; animū, & ſemper ſe digna gerentem,
Miratus tamen eſt hic innumerabile vulgus
Cornuti populi: nec enim quis dixerit vni
Eſſe viro tot opes, nec tantas poſſediſſe
Vel bis quinque alios, quicunque ex regibus vnquam

Forſan

Forſan abundarint gregibus: nam maximus olim
Sol dedit hoc nato, quo non præſtantius vllum
Munus, honore viris vt ditior omnibus eſſet
Quadrupedū, cuiq; ipſe greges armentáque tota
Auxit, & eximij dedit incrementa peculi,
Iſta quidem nulli repſere in ouilia morbi,
Nulla per armentum contagia, plena laborum
Paſcua ſunt vacuis, cornutæ plena iuuencæ
Corpora ſemper habent, & ab anno ſemper in an-
num
Accreſcit melius robur, cunctæq; fuerunt
Fœcundæ nimis, & vitali robore fultos
Aedebant fœtus, quorum pars maxima vaccas
Enixæ iacuere, ſimul per amœna trecenti
Errabant ſaliceta boues, prægrandibus omnes
Cruribus & nigri quidam, iuxtáque ducenti
Phœniceo picti villos & membra colore.
Omnes hi poterant teneras iā inſcendere vaccas.
Bis ſex inde alij ſimiles cādentia cygnis
Corpora, quos Phœbo ſacrauerat ipſe parenti,
Errabant alijs præſtantes robore multo:
Nec tam forma decens fuit vllis de grege toto
Curuipedum, ſiquidem à reliquis ſeiuncta tene-
bant
Paſcua, & errabant ſoli in viridantibus herbis,
Præ cunctis aliis propria virtute ſuperbi.
Quòd ſi progreßi denſis è ſaltibus ipſi

Nonnunquam

Nonnunquam in campum petituri armenta tuebant,
Bella laceſſiti primi pugnámque ſubibant
Corporibus vaſtis & magno robore fulti,
Et fremitu horriſono cædémque & vulnera torua
Fronte minabantur. quos inter maximus omnes
Viribus & ſolido præſtabat robore multæ
Virtutis Phaeton, quem ſtellæ ſæpe ſolebant
Dicere paſtores ſimilem, quia lucidus ibat
Incedens alios inter, claróque nitebat
Corpore conſpicuus: qui flaui pelle leonis
Conſpecta, mox incurſu ſublatus in ipſum
Irruit Alciden, robuſtáque cornua, frontémque
In latus inclinans: cuius tunc ille prehendens
Cornua læua manu robuſta, & pondere quanuis
Ceruicem validam, terræ proſtrauit & ipſum
Reppulit innitens humero ferus ille valentes
Intendens neruos, ſumma de parte toroſi
Pectoris erectus robuſtis conſtitit armis.
Res verò tantas admirabantur agentem
Tàm rex Augeas quàm forti pectore Phyleus,
Et qui bobus erant cuſtodes fortibus, iſtam
Virtutem tantam & tam fortia facta videntes
Herculis: at Phyleus, & multo robore præſtans
Amphitryoniades agros & pinguia linquunt
Paſcua, vicinæ tendentes alta ſub vrbis
Mœnia, iámque viæ popularis prima tenebant,

Exiguum celeri callem pede conficientes,
Qui per amœna ferens loca vitibus obſiſta duxit
A ſtabulo, viridi in ſylua, via cognita paucis,
Hic ſatus Augea formoſo corpore Phyleus
In dextrum vertens humerum caput, atque ſequẽtem
Reſpiciens ſummo natum Ioue, ſic prior infit:
Certè equidem de te iamdudum audiuimus hoſpes,
Quod memori ſubit hic animo, quódque ipſe recordor.
Nanque vir Inachiis ad nos huc venit ab Argis,
Flore nitens ætatis adhuc, & gentis Achææ
Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
Dixit vt Argiuorum aliquis ſe prætereunte
Perdiderit magna ſæuum virtute leonem,
Prodigium & peſtem cultos habitantibus agros,
Cui ſtabulum fuerit ſub adeſo monte cauatum,
Qua lucus Iouis & Nemeæi eſt ſylua tonantis.
Non tamen hoc meminiſſe, ſacris ne aduenerit Argis
An claram Tiryntha colens, dites ne Mycenas.
Sic tunc ille quidẽ: ſed & huic genus eſſe ferebat,
Si rectè memini, claro de ſanguine Perſei,
Spero non alium niſi te perferre laborem
Tam durum potuiſſe, ex attingentibus æquor
Vrbibus: & pellis quæ te tegit iſta leonis

Teſtatur

Teſtatur manifeſtè opus hoc manuũ eſſe tuarum.
Nunc age dic primum hoc heros fortiſsime nobis,
Prorſus vt hoc animo capiam, recténe ſecus ne
Augurer, illéne ſis de quo narrauerit hoſpes
Ille olim nobis Helicenſis, & omnia rectè
De te credidero: ſimul hoc narraueris hoſpes,
Qua nam terribilem confeceris arte leonem,
Vtq; leo Nemees regionem acceſſerit, vndis
Irriguæ: nec enim ſpacium per Acheidos oræ
Talem te reperire feram potuiſſe putarim.
Et ſi præcipuè cupias vidiſſe, quòd illa
Nunquam monſtra ferè producat talia, verum
Horribiles vrſas, & aduncis dentibus apros,
Et genus armentis ſæuorum triſte luporum.
Quapropter quicunque hæc audiuere loquẽtem,
Miratos nimium memini, tum dicere quoſdam,
Iſta viatorem mentiri, gratificantem
Immodicæ linguæ nimio præſentibus vſu.
Hæc dicens medio ceſsiſti tramite Phyleu,
Vt via ſufficiens breuis eſſet euntibus vnà,
Talia dicentem natus Ioue Phylea fortem
Pone ſequens, ipſa ſic eſt quoque voce ſequutus:
Augeada Phyleu ſuper his quæ prima requiris
Factus es ad ſtabulum iamdudum certus opinor.
Nũc ſuper hoc mõſtro, quod & hæc audire volu-
Eſt tibi, quo ſint geſta modo tibi ſingula dicã (ptas
Non tamen vnde profecta loco tam noxia peſtis
Venerit,

Venerit,hoc etenim nemo tibi dicere poſſit
Ex tot Abanteis quicunq; morantur in Argis.
Nos tamen è ſuperis aliquem neglecta volentem
Vlciſci ſacra,conceptum effudiſſe furorem
Coniiciebamus,ſuper arua Phoronidis oræ
Omnes Piſææ ſiquidem regionis alumnos
Infeſtabat atrox raptu leo Bembinæos
Præcipuè,velut exundans atque obice rupto
Omnia qui ſternit torrens:hi nanque propinqui
Damna nouæ patiebantur lugubria cladis.
Hoc igitur mihi principium iubet eſſe laborum
Euryſtheus certamen, & hæc me maxima prima
Sternere monſtra manu tumido ferus imperat ore.
Ipſe manu capiens properanti flexile cornu,
Et vacuam pharetram,quam telis inde repleui
Digrediens,longamq́; ſuo cum robore clauam,
Et bene compactam,viridi truncum ex oleaſtro,
Ipſe ego,quam ſacro diuis Helicone repertum
Cum denſis totum radicibus inde reuulſi.
Iámque vbi contigeram diri fera luſtra leonis,
Corripiens arcus ad neruum torta reduxi
Cornua,& impoſui ſæuo lita tela veneno,
Circunquaque tuens oculis,ſi fortè leonem
Aſpicerē prius horrendum,quàm me ille videret.
Et iam tempus erat ſummi quo partibus æquum
Solis erat ſpacium curſus ab vtriſque relictum.

Nulla

Nulla videbantur veſtigia ducere in antrum,
Rugitus vox nulla meas peruenit ad aures,
Nulli homines vſquam, nec qui grege paſcua ſeruent,
Nec qui rura colant, duróſque laboribus agros
Interarent verſis mandantes ſemina ſulcis,
Qui poſſunt aliquid mihi reſpondere roganti.
Sed procul eſſe timor caulasq; tenere coegit
Pallidus agricolas, & alentes paſcua bubus.
At non ante ego frondoſum perquirere montem
Ceſſaui, quàm de propria virtute periclum
Feciſſem: quando ecce ſuum ſubiturus in antrum
Inceſſit leo, crudus carne & ſanguine, & ora
Squalidus, horrendum variarum cæde ferarum
Pectus habens faciemq; informe cruoris auara
Lambebat lingua mentum: tunc ipſe latebam
Syluarum denſis ſub opaca frondibus vmbra,
Obſeruans humili frondoſi è vertice collis
Dum prætergrederetur, vt autem venit, euntis
In latus emiſi iaculum, ſed inane, ſiniſtrum.
Nullo etenim duram tranſegit vulnere carnem,
Conuerſa at viridem cecidit malè cuſpis in herbam.
Ille caput fuluum & multa iam cæde cruentum
Suſtulit à terra ſtupefactus, & omnia circum
Intentis oculis luſtrat loca: rugiit autem
Vociferans, denteſq; ſimul denudat aperto

Prægrandes

Prægrandes rictu: ſed in hunc ego mißile telum
Mox conieci aliud, quòd iniqua mente ferebam
Fruſtratum prius, atque manu quod inerte fuiſſem,
Et medium certo confixi vulnere pectus,
Qua ſua pulmoni ſedes ſita fertur anhelo.
Sed neq; ſic penetrans peruenit ad intima telum
Oſſa dolorificum, ſed & illud inutile pronos
Ante pedes cecidit: quum tertia tela pararem
Frendens atq; dolens animo miſſurus, & arcum
Fortius attraherem, vidit me bellua toruis
Inſpectans oculis, & longæ verbera caudæ
Conuoluens circumq; mouēs, animóque parato
Extemplo ruit in pugnam: micat ardua ceruix
Plena furore graui, ſimiles quatit horrida flammis
Ira iubas, curuæ velut adductißimus arcus
Extabant ſcapulæ compreßius vndique tortæ
Sub latera & lumbos, nec enim ſecus ac vbi multis
Artibus excellens vir carpentarius, igni
Admouet exiccans caprifici ſcißile lignum,
Idq; vbi prævalidum conatur flectere in orbem,
Et demum axiferis circundare curribus, illi
Dißilit è manibus: ſic me leo ſæuus anhelo
Aggreſſus ſaltu petijt, mea membra cruento
Ore voraturus, læua mox ipſe ſagittas,

Direptamq;

Direptámque humero duplicē, mea tegmina, veſtem
Prætendi, at ſicco nodoſam robore clauam
Suſtollens dextra, validóque interritus ictu
In caput impegi, atque oleaſtri ex germine truncum
Immanis fregi dura in ceruice leonis.
Corpore deficiens tactam mox ille momordit
Pronus humum, tremulóque ſtetit pede nixus, & ægro
Nutabat capite, atque oculos iam lumine caſſos
Obruerant tenebræ, fracti vis tota cerebri
Concuſſa eſt: ego iam nimiis cruciatibus ægrum
Ante dato ſpatio quàm reſpiraret, adurgens
Totus in exanimem inſilui preſſiq; iacentem,
Proiiciens arcumq; manu pharetramq; capacem,
Aegra premens manibus feſſi ſpiramina colli.
A tergo tenui, ne forſitan vnguibus artus
Dilaniare meos poſſet: tum crura premebam
Poſteriora feræ pedibus validiſſima figens
In terram, laterum tota vi fortiter ambas
Comprendens coxas, donec protenta reduxi
Brachia ad ora feræ & vitæ ſpiracula clauſi.
Illi anima in tenuem fugiens euanuit auram,
Plutoniſq; domos inamabilis vmbra petiuit.
Mox animū mihi cura ſubit, quibus artibus vtens
Detraherem denſa pellem ceruice tenacem,

Mortuáque

Mortuáque exanimi nudarem membra leonis,
Magnam ſanè operam,non ſpernendúmque laborem,
Poſtquam nec ferro,nec acuti cuſpide ſaxi,
Nec ligno ſcindi poterat,mihi talibus autem
Sollicito curis,diuum quis in anxia miſit
Pectora,vt in corio reſcindendo vterer ipſis
Vnguibus,his igitur detracta pelle leoni
Ipſe ego ſum deinceps pro tegmine corporis vſus
Aduerſus duri ſubeunda pericula Martis.
Hactenus hæc homines populantis & arua gregéſque
Diximus ô Phileu Nemeæi fata leonis.
Illius hic finis fuit,hic tulit exitus illum.

THEOCRITI LENAE ſeu Bacchæ.

Eidyllion XXXIII.

INóque Autonoéque ſorórque duabus Agaue
Pomicolor,tres in mõtem de more ferebant
Pampineos viridi thyrſos velante corymbo.
Tum folia è denſa carpentes aſpera quercu,
Viuacisq; hederæ ramos,terráque iacentem
Aſphodelum,viridi in campo qui purus ab omni
Arbore erat,poſuere ſimul ter quattuor aras:

Tres hatum Semeli, ter tres tibi Bacche ſacrarunt
Sacra dein manibus ciſta deprompta tenentes,
Quo ritu docuit Bacchus Semeleia proles,
Has ſibi concilians, poſuere recentibus aris.
Quæ procul aeria dum conſpicit omnia Pētheus
E ſpecula, ramos in eodem vertice nata,
Lentiſci irrepens, prima hunc matertera vidit
Autonoe, miſerumq́; feris clamoribus vrget,
Et ſimul inſiliens furioſi concita Bacchi
Orgia conturbat pedibus, quæ ſcilicet vlli
Haudquaquam licitum eſt ſacra conſpexiſſe prophano.
Illa quidem præceps furiata mente ruebat,
Nec minus hac alias inſana vrgebat erinnys
Inſcelus: ac totis fugientem Penthea campis
Turba ſequebatur Baccharum infeſta ſororum
Crure tenus longas veſtes à ventre recinctæ.
Tum Pentheus, cur ſic agitis? vel cuius egetis?
Quid petitis matres? citius cognoueris, inquit
Autonoe, quàm audiſſe queas, Ibi mater Agaue
Abſtulit arreptum miſero caput impia nato,
Tantum vlulans quantum vacuo rugire ſub antro
Fœta leæna ſolet: crudi trabe roboris Ino
Contudit ingentes humeros, rapidisq́; ſupinum
Calcibus inſiliit ventrem, nec diſcrepat illi
Autonoe: carnes aliæ & reſtantia Bacchæ

Membra

Mēbra truces laniant:tum cæde & ſanguine fœdæ
Funeſtæq́; omnes Cadmeida curſibus arcem
Inſanis repetunt,luctum,non Penthea ab alto
Monte reportantes:quæ qualiacunque fuerunt
Facta,nihil moror,& neque curet talia quiſquã;
In quibus offendat contempti numina Bacchi.
Non ſi vel grauiora malis patrauerit iſtis,
Ipſe ego ſeu nono,ſeu Bacchica ſacra ſub anno
Bis quino redeant,nunquam Bacchantibus vlla
Defuero ratione,choróque interſitus illi
Muſica thyrſigeris decantem carmina Bacchis.
Hoc nanque augurium ſupremo eſt ex Ioue verum
Cuncta piis meliora dari,peiora prophanis,
Tu ſalue Dionyſe pater,quem Iuppiter olim
Ex vtero ſoluens femori appoſuiſſe fouendum
Dicitur ipſe ſuo Dracani prope rura niuoſi.
Formoſa ò Semele ſalue,valeántque ſorores
Cadmo progenitæ,quæ multis anteferentur
Ex heroidibus,quæ inſtinctæ numine Bacchi
Tale peregerunt,nec vituperabile factum.
Nemo etenim debet reprehendere facta deorum.

THEOCRITI COLVS.
Eidyllion XXXIIII.

DOnũ Cecropiæ lanificans ò Cole Palladis
Matronis labor & cura domos ſemper amantibus,

Tu nunc fide animo, & nos ſequere in N*ileos inclytam*
V*rbem, qua nemus eſt in viridi littore conſitum*
S*acratum* V*eneri, ventus eo nos feret à* I*oue*
O*btentus precibus: nauigium nanque rogabimus,*
Q*uod non flatibus vllis egeat proſperioribus.*
I*llic hoſpitis vt chara mei pectora* N*iciæ*
O*blectem aſpiciens, & ſimul oblecter ab illius*
A*ſpectu,* C*haritum nam vir hic eſt germen amabile.*
T*e nos ex elephanti validis oſſibus æditum,*
V*xori dabimus munera non optima* N*iciæ,*
C*ui tu continuis efficies multa laboribus*
V*eſtimenta viris, quasq́; ferant & mulierculæ*
P*allas cœruleas fœminei tegmina corporis.*
N*am tondēt bis oues lanigeras, temporis annui*
I*n quouis ſpacio,* T*heugenidem propter amabilē.*
S*ic eſt & celer & fructiferis nata laboribus*
R*erum ſemper amans, quæ deceant non niſi præditam*
C*aſto pectore, nequaquam igitur te* C*ole mittimus*
I*gnauæ domui, non adamanti male ferias*
I*n noſtris adeo progenitum te regionibus.*
N*am certè patria eſt clara tibi, quam vetus* A*rchias*
O*lim conſtituens ex* E*phyra condidit inclyta,*

Præſtans Trinacriæ ciuibus vrbs fortibus inſulæ.
At nunc ſacra coles tecta domus famigeræ, viri
Qui multam didicit, quam tenet & nunc ſapientiam
Morbos pharmaciis eiiciens vtilibus graues,
Mileti ſiquidem clara coles mœnia nobilis
Cum Græcis habitans ſcilicet Ionibus, vt nurus
Per gentilicias emineat filia Theugenis
Te præſtante Colo, te memorem poſſideat notam
Muſas hoſpitis & ſemper amantis bona carmina.
Nam te forte aliquis conſpiciens dixerit hoſpitum:
O quàm muneris eſt magna ſatis gratia paruuli.
Nam quæ dona ab amicis veniunt cuncta probāda ſunt.

THEOCRITI AMORES.
Eidyllion. XXXV.

IN vino puer eſt ſita candida veritas,
Vt verbum vetus eſt, nec habet dubiam fidem.
Verum dicere nos quoque conuenit ebrios,
Ergo nunc animi tibi ſenſa ego detegam.
Toto me puer improbe pectore non amas.
Nanque hoc dimidium ſupereſt animæ mihi,
Formæ munera rara adeo reputans tuæ.
Iamq; id quod reliquum eſt animæ ſimul occidit.

Quod ſi forte voles, ego munere vixero
Tuo cum ſuperis: ſed vbi nihil annuis,
Cogis in tenebris male triſtibus emori,
Sicut conuenit, & miſeris in amantibus
Semper triſtitiæ locus eſt, tamen ò puer
Si vis te ſenioris & vtilibus tibi
Vti conſiliis, melius tibi ceſſerit,
Et laudans mea pectora ſana probaueris.
Fac nidum tibi in arbore qualibet vnicum,
Quo non reptile ſerpere poſſit agreſtium
Vllum, nunc alia tibi fronde hodie places,
Atque cras alia, nec ab altero in alterum
Inſanire pudet, ſiquidem tua contuens
Si quis corpora laudet, & omnia dixerit
Formoſum, huic bonus incipis eſſe triennio.
At te qui prius arſerit, hic triduanus eſt.
Cordi forſitan alta ſuperbáque ſunt tibi,
Et ſpirare videre niſi eximios viros.
Sed tu ſi ſapies, ſimilem tibi deliges,
Quem conſtanter ames, vtinamq; ita feceris.
A cunctis etenim bene ciuibus audies,
Et nec durus amor tibi fiet & impius,
Qui mentes hominum domat, & facile allicit,
Me, qui ferreus ante, nec edomitus fui,
Mollem fecit, & hactenus edomuit probè,
Sed nunc me miſerum tua forma decens rapit,
Et captum tua labra tenerrima detinent.

THEOCRITI COLLOQVIVM Daphnidis & puellæ.

EIDYLLION XXXVI, *& vltimum.*

FErtur amans Helenam Paris abduxiſſe Lacænam DA.
Paſtor & ipſe boum, ſed me formoſior illa
Plus amat hæc Helene, qui ſum formoſior illo.
Ne verò Satyriſce tume, quia pauca tuliſti, PV.
Quæ nihil ad votum iactantibus oſcula proſunt.
Vana licet fuerint, dulcis tamen ipſa voluptas DA.
Oſcula conſequitur, cupidóſque oblectat amantes.
Quid? niſi quòd liquido ſimul os in fonte lauaro PV.
Deſpuo ab inuitis quæ tu rapis oſcula labris.
Perge laua, dum quo magis os formoſa lauabis, DA.
Hoc magis ipſe mihi ſuauiſſima baſia ſumam.
Oſcula quin melius noſtris dabis improbe vaccis PV.
Quàm mihi virginei vernanti in flore pudoris.
Ne vero, ne virgo tume, ne ſtulta ſuperbi, DA.
Quàm cito diſcuſſa vaga ſomnia nocte feruntur,

Quàm cito demittit, quo floruit, vua vigorem,
Quàm roſa ſicca perit, tam flos cadit ille iuuentæ.
Quin magis huc gratis, vbi nos oleaſter inumbrat
Frondibus, huc concede, tibi vt noua dulcia narrem.

P V. *Non ſequar ipſa, voces licet improbe, nanque recordor*
Antè quoque eluſam fallacis carmine linguæ.

D A. *Sed tamen has virides mecum concede ſub vlmos,*
Vt tibi virgineas mea fiſtula mulceat aures.

P V. *Quin potius propriam oblectet tibi fiſtula mentem.*
Nam me nulla iuuat quæ ſit dolitura voluptas.

D A. *Eheu quin Venerem metuis, ſolet illa ſuperbas*
Vlciſci, ingrata nec virginitate mouetur.

P V. *Nil tecum mihi blanda Venus, Cytherea valeto,*
Dum mihi caſta ſuum ſeruet Diana fauorem.

D A. *Talibus adde modum verbis, ne diua furorem*
In te acuat, laqueóque premat tua colla ſuperbo.

P V. *Vt volet iniiciat laqueos mihi, dummodo ſaluam*
Me volet, & caſtum mihi Cynthia ſeruet honorem.

Ne continge manu quam non decet improbe, ne dum
Vim facis, vngue comas vellã tibi, & ora cruẽtem.
Quo fugis? optãdum ne etiam auerſaris amorẽ, D A.
Iandudum quẽ non aliquæ fugere puellæ.
Pana per & Nymphas fugio, nã ruſticꝰ ipſe es, P V.
Curuáque depreſſi verſas iuga ſemper aratri.
Atqui non modicus timor eſt, ne forte Cupido D A.
Peiori te indigna viro per fœdera iungat.
Multi ſæpe meos iuuenum petiere Hymenæos, P V.
Nullius ipſa tamen precibus precióue mouebar,
Ipſe quoque è multis & non indignus amari D A.
Te mihi legitimi ſociam peto iungere lecti.
Vt faciam quæ vis, dolor hæc mea vota ſequetur. P V.
Quando aliæ multos nuptæ ſenſere dolores.
Nunquam felices Hymenæos vlla ſequuta eſt D A.
Triſtitia, at veniens per gaudia multa voluptas.
Sed nuptæ timuere viros, ſemperque quod aiũt, P V.
Coguntur miſeræ dominis ſeruire maritis.
Quin potius (quid enim vel quos metuiſſe putandum eſt) D A.
Multo iure viris dominantur amantibus ipſæ.
At partum metuo, nimios habet ille dolores, P V.
Partus lucifugæ telo grauis Ilithyiæ.
At regina tua eſt nemorum Latonia cuſtos, D A.
Quæ placata ſuo parientes numine ſeruat,

Sed

PV. *Sed metuo, quia quæ pariunt, vt ſæpe videmus,*
Viuacem ſucco perdunt fugiente colorem.

DA. *Sed ſi quæ paries chariſsima pignora fient,*
Luce noua bonus ille color tua lumina paſcet.

PV. *Forſan vt annuero, qua nuptam dote rependes,*
Quæ noſtros æquet digna mercede Hymenæos?

DA. *Paſcua tota feres, tota hæc armenta tenebis,*
Quæ circum tota regione errantia paſcunt.

PV. *Nunc igitur iura, ne poſt noua fœdera lecti*
Deſeruiſſe velis, te, non tua dona ſequutam.

DA. *Vt pia ſyluicolæ faueant mihi numina Panos,*
Non etiam ſi me tota iam mente ſequaris.

PV. *Ergo mihi gratámque domum, gratúmque cubile,*
Claudendíſque paras noſtris ſtabula alta capellis?

DA. *Te dignos thalamos, gratúmque cubile parabo,*
Quáſque vides pulchræ, mea ſunt hæc omnia caulæ.

PV. *Sed pater eſt longis æuo confectus ab annis,*
Huic ego quid dicam? quo factum nomine purgē?

DA. *Ne dubita, factum tota ratione probabit,*
Nomen vbi audierit noſtrum ſpeciménque paternum

PV. *Aede igitur quod nomen habes? genus vnde paternum*
Sit tibi; nã quædam eſt in nomine ſæpe voluptas.

Daphnis

Daphnis ego, Lycidas pater eſt mihi, matre No- mea D A.

Haudquaquam obſcuris natalibus æditus, ipſa
Indole te generis ſupero quæ patre Menalca
Prodita, non adeò virtute excellis auita.

Quas numeroſa tibi paſcunt armenta per her- bas? P V.

Qua ſyluæ regione tenes in montibus agnas?

Huc ades, en florent denſa ſub fronde cupreßi, D A.
Læta hæc interea depaſcite gramina tauri,
Rodite nunc frondoſa meæ dumeta capellæ,
Dum loca demonſtro nemorum ſecreta puellæ.

Quid facis ô Satyriſce? quid has inſane papil- las P V.
Contrectas, caſto quas cogit fibula nexu?

Prima hæc vere ſuo ceu pubeſcentia mala, D A.
Hic animus miro cognoſcere geſtit amore.

Obſtupeo, atque omnes gelidus timor occupat artus. P V.
Teſtor Pana, manus procul hoc à corpore tolle.

Sume animos, cur ſic metuis? ceu mente labores. D A.
Non eſt cur fugias tibi gaudia blanda ferentem.

Verum age, ne dum me loca ſordida in iſta re- clinas, P V.
Commacules pulchras immũdo in puluere veſtes.

Hoc tua ſubſternam tenerum ſub corpora vellus D A.

Ne

Ne tua ſub tergo maculentur pepla ſupino.

PV. Eheu hanc etiam quo paruam Daphni relegas?
Cur abiit? quo me trahis improbe? quídve reſoluis?

DA. Has ego primitias Veneri gratiſſima ſoluo
Munera, & hoc illi debemus munus amantes.

PV. Daphni mane, niſi vana meas vox fertur ad aures,
Iam veniet qui nos deprendat & omnia turbet.

DA. Oſcula concubitúſque tuos virides cypariſſi
Alternante vicem ſonitu ceu voce loquuntur.

PV. Quin reficis, quàm rupiſti mihi perfide veſtem
Quippe domum nudam pudet, & ſine veſte reuerti.

DA. Quam tibi diruptam quereris, meliore rependã
Veſte tuam, cultúque volens ornabo decenti.

PV. Omnia promittis prõpta mihi munera lingua,
Poſt paulò fragili non dignature ſalillo.

DA. Imo etiam ſi largiri tibi talia poſſim,
Hanc animam grato cupiens pro munere ſoluam.

PV. Parce precor dea, ne ſæui Latonia virgo.

DA. Mitte deam, nuptæ tibi non fauet amplius illa.

PV. Nunc vitula faciam qui me ſibi ſubdit amari.
Eximiúmque bouem Veneri mactabo maritæ
Quando huc perueni thalami ſine crimine virgo,
Hinc abeo caſti violato flore pudoris.

Sic illi membris ætate virentibus ibant,

Bladáque

Blãdáque fundebant alterno verba ſuſurro,
Linquentes placidi furtiua cubilia lecti.
Hæc placidè paſcebat oues, iam grata ſub imo
Gaudia corde premens, vultu ſimulante pudorẽ:
Taurinum ille gregem, furtiuo Cypridos vſu,
Paſcua proſpiciens pecori, lætatus abibat.

FINIS EIDYLL.
Theocriti.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA